



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 14 / II Legislatura / Segon període

Dijous, 20 de desembre de 1984

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 16 Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a les deu del matí, sota la presidència del M. H. Sr. President.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1984 i esmenes reservades per defensar en el Ple (Continuació del primer punt de l'ordre del dia.)

Esmenes a la totalitat d'una secció (Continuació.)

A la secció 10 (Agricultura, Ramaderia i Pesca)

Esmena del G. Socialista

Torn a favor: *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 517).

Esmena del G. p. del PSUC

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 519).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 519).

Votació conjunta: *rebutjades per 31 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions* (p. 521).

A la secció 11 (Treball)

Esmena del G. Socialista

Torn a favor: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 521).

Torn en contra: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 524).

Posició dels Grups no esmenants: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 524).

Votació: *rebutjada per 34 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions* (p. 526).

Articulat**Article 1**

El M. H. Sr. President n'anuncia la posposició (esmenes núms. 1, 2 i 3) fins al final del debat dels estats d'ingressos i de despeses (p. 526).

Articles 2 i 3*Text del Dictamen*

Votació: aprovats per unanimitat (p. 526).

Article 4**Punt 2**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 4, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 526).

L'I. Sr. Subirà (CiU) i l'I. Sr. Ribó (PSUC) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 526).

Esmena del G. p. Popular (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: H. Sr. Folchi (P) (p. 527).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 527).

Votació conjunta: rebutjades per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 527).

Text del Dictamen

Votació dels punts 1 i 3: aprovats per unanimitat (p. 527).

Votació del punt 2: aprovat per 60 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció (p. 527).

Article 5**Punt 2**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, de supressió)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 527).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 527).

Article 6**Punt 1**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 7, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 527).

Esmena del G. p. Popular (núm. 8, de supressió)

Torn a favor: H. Sr. Folchi (P) (p. 527).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 527).

Votació conjunta: rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 528).

Text del Dictamen

Votació del punt 1: aprovat per 64 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció (p. 528).

Votació dels punts 2 i 3: aprovats per unanimitat (p. 528).

Article 7; article 8, números 1.º i 2.º*Text del Dictamen*

Votació: aprovat per unanimitat (p. 528).

Article 8, número 3.º**Lletra a)**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 11 (p. 528).

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Santiburcio (S), juntament amb les esmenes núms. 12 i 13 (p. 528).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 529).

Votació de les esmenes núms. 9 i 10: rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions (p. 529).

Votació de les esmenes núms. 11 i 12: rebutjades per 32 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions (p. 529).

Votació de l'esmena núm. 13: rebutjada per 33 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions (p. 529).

Lletra c)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 11, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmenes núms. 9 i 10).

Esmenes del G. Socialista (núms. 12, de supressió, i 13, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 10).

Text del Dictamen

Votació de les lletres a) i c): aprovades per 62 vots a favor, 33 en contra i 7 abstencions (p. 529).

Votació de la lletra b): aprovada per unanimitat (p. 529).

Article 9

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 14, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 529).

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 530).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 530).

Votació conjunta: *rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions* (p. 530).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 71 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció* (p. 530).

Article 10

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 530).

Article 11**Punt 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia la posposició fins al final del debat dels estats d'ingressos i de despeses (p. 530).

Addició d'un nou punt

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 17, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 530).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 531).

El M. H. Sr. President anuncia que la votació de l'esmena núm. 17 es posposa fins al debat de les esmenes núms. 122 i 124 (p. 531).

Punt 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 18, de modificació)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 22 (p. 531).

Punt 4

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 19, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 531).

Esmena del G. p. Popular (núm. 20, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P)* (p. 531).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S)* (p. 532).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 533).

Votació conjunta: *rebutjades per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 533).

Punt 6

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 22, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 18).

Esmena del G. p. Popular (núm. 23, de supressió)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 534).

Text del Dictamen

Votació dels punts 2, 3 i 5: *aprovats per unanimitat* (p. 534).

Votació dels punts 4 i 6: *aprovats per 59 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció* (p. 534).

Article 12

Esmena del G. p. Popular (núm. 24, d'addició)

L'H. Sr. Folchi (P) n'anuncia la retirada (p. 534).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 534).

Article 13

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 25, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 534)

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 534).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 534).

Votació conjunta: *rebutjades per 32 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 535).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 65 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció* (p. 535).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S)* (p. 535).

Esmena del G. p. Popular (núm. 27 bis, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P)* (p. 537).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 28, de modificació)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 538).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 538).

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per al·lusions (p. 539)

Esmena del G. p. Popular (núm. 28 bis, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P)* (p. 539).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 539).

Votació de l'esmena núm. 27: *rebutjada per 31 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions* (p. 540).

El M. H. Sr. President anuncia que l'esmena núm. 27 bis decau (p. 540).

Votació de l'esmena núm. 28 bis: *rebutjada per 6 vots a favor, 65 en contra i 31 abstencions* (p. 540).

Text del Dictamen

Votació de l'article 14 (llevat del punt 2): *aprobat per 72 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció* (p. 540).

Votació del punt 2: *aprobat per 66 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció* (p. 540).

Article 15

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera (S)* (p. 540).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 541).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 541).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 541).

Disposicions addicionals

Primera, Segona, Tercera i Quarta

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per unanimitat* (p. 541).

Cinquena

Esmena del G. p. Popular (núm. 30, de modificació)

L'H. Sr. Fernández (P) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 32 (p. 541).

Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 541).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 542).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 542).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 542).

Sisena

Text del Dictamen

Votada després (Disposició addicional setena).

Setena

Esmena del G. p. Popular (núm. 32, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 30).

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions addicionals sisena, setena i vuitena: *aprovades per unanimitat* (p. 542).

Vuitena

Text del Dictamen

Votada abans (Disposició addicional setena).

Addició d'una nova Disposició addicional

Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 542).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 542).

Votació del punt 1: *rebutjat per 31 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 543).

Votació dels punts 2 i 3: *rebutjats per 27 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 543).

Esmenes del G. Socialista (núms. 34 i 35, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 543).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 544).

L'H. Sr. Espasa (PSUC) intervé per al·lusions (p. 545).

Votació conjunta: *rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions* (p. 545).

El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-President Primer el substitueix en la direcció del debat.

Disposicions finals**Primera**

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 545).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per unanimitat (p. 545).

Segona

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 37, d'addició)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 545).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per unanimitat (p. 545).

Tercera

Text del Dictamen

Votació: aprovada per unanimitat (p. 545).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tretze minuts.

Esmenes als estats d'ingressos i de despeses**Departament de la Presidència****Secretaria General i Consell Executiu**

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de modificació)

L'I. Sr. Clotas (S) n'anuncia la retirada (p. 545).

Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició i de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Lorda (S) (p. 545).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 546).

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per retirar l'esmena núm. 79 (p. 546).

Votació: rebutjada per 35 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions (p. 546).

Direcció General de la Joventut

Esmena del G. Socialista (núm. 40, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S) (p. 546).

Torn en contra: I. Sr. Casals i Lezcano (CiU) (p. 546).

Votació: rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions (p. 547).

Esmena del G. Socialista (núm. 41, de modificació i de supressió)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S) (p. 547).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 548).

Votació: rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions (p. 548).

Direcció General de l'Esport

Esmenes del G. Socialista (núms. 42, 43 i 44, de modificació; 45, 46 i 47, d'addició i de modificació, i 48, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Terradellas (S) (p. 548).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 549).

L'H. Sr. Armet (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 549).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per al·lusions (p. 549).

Votació conjunta: rebutjades per 34 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions (p. 550).

Esmenes del G. Socialista (núms. 49 i 50, d'addició i de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Terradellas (S) (p. 550).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 550).

Votació conjunta: rebutjades per 32 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions (p. 550).

Direcció General d'Afers Interdepartamentals

L'I. Sr. Santiburcio (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 550).

Esmena del G. Socialista (núm. 121, de modificació i de supressió)

Torn a favor: I. Sr. García i Sáez (S) (p. 551).

Intervenien per una qüestió d'ordre els I. Srs. Subirà (CiU) i Ribó (PSUC) (p. 552).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 552).

Votació: rebutjada per 31 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions (p. 552).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 51, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 552).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 553).

Votació: rebutjada per 34 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions (p. 553).

Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 52, d'addició i de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S) (p. 553).

Torn en contra: *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU) (p. 554).*

Rèplica: *I. Sr. Soto (S) (p. 554).*

El M. H. Sr. President intervé per una qüestió d'ordre (p. 554).

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 554).*

Departament de Governació

Direcció General de la Funció Pública

Esmenes del G. p. del PSUC (núm. 53, de supressió, i 54, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 555).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 555).*

Votació conjunta: *rebutjades per 30 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 556).*

Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició i de supressió)

L'I. Sr. Oliart (S) n'anuncia la retirada (p. 556).

Direcció General de Seguretat Ciutadana

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 56, d'addició; 57 i 58, de modificació, i 59 i 60, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 556).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 556).*

Intervenien per una qüestió d'ordre els I. Srs. Ribó (PSUC) (p. 556) i Subirà (CiU) (p. 557).

Votació conjunta: *rebutjades per 30 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions (p. 557).*

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 557). L'I. Sr. Escudé (CiU) demana per parlar i el M. H. Sr. President li ho denega (p. 557).

Departament d'Economia i Finances

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 61, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 557).*

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 557).*

Votació: *rebutjada per 4 vots a favor, 60 en contra i 29 abstencions (p. 557).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 62, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 557).*

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 558).*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 45 en contra i 9 abstencions (p. 558).*

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 63, de modificació).

Torn a favor: *I. Sra. Vintó (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 64, 65, 68, 69, 73, 74 i 75 (p. 558).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Descals (CiU) (p. 560).*

Votació conjunta: *rebutjades per 19 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions (p. 561).*

Gabinet del Conseller i Secretaria General

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 64, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 63).

Direcció General de Programació i Serveis Generals

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 65, de supressió i d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 63).

Esmenes del G. Socialista (núm. 66, d'addició i de modificació, i 67, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. González Navas (S) (p. 561).*

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 562).*

Votació: *rebutjades per 23 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions (p. 562).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 68, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 63).

Direcció General d'Ensenyament Primari

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 69, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 63).

Esmena del G. Socialista (núm. 70, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Lorente (S) (p. 562).*

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU) (p. 562).*

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 562).*

Esmena del G. Socialista (núm. 71, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Lorente (S) (p. 562).*

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU) (p. 563).*

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions (p. 563).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 72, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 563).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 564).

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions* (p. 564).

Explicació de vot: *H. Sr. Armet (S)* (p. 564).

Direcció General de Batxillerat

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 73, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 63).

Direcció General d'Ensenyament Universitari

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 74, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 63).

Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 75, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 65).

Departament de Cultura

Gabinet del Conseller

Esmena del G. Socialista (núm. 76, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. González Navas (S)*, juntament amb la 81, de modificació. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 564).

El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.

Esmena del G. Socialista (núm. 77, d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. González Navas (S)* (p. 564).

Torn en contra: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 565).

Votació: *rebutjada per 34 vots a favor, 56 en contra i 5 abstencions* (p. 566).

Direcció General de Difusió Cultural

Esmena del G. Socialista (núm. 78, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Clotas (S)* (p. 566).

L'I. Sr. Vice-President Primer i l'H. Sr. Armet (S) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 568).

Torn en contra: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 568).

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 568).

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de nou i dos minuts.

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 79, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 39).

Direcció General de Política Lingüística

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 80, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)*. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 568).

Direcció General del Patrimoni Artístic

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 81, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 76).

Esmena del G. Socialista (núm. 82, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 569).

El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 570).

Votació: *rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 570).

Direcció General de Música, Teatre i Cinematografia

Esmena del G. Socialista (núm. 83, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. González Navas (S)* (p. 570).

Torn en contra: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 571).

El M. H. Sr. President intervé per fer una puntualització (p. 571).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 571).

Esmena del G. Socialista (núm. 84, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 571).

Torn en contra: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 571).

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 572).

Esmena del G. Socialista (núm. 85, de modificació)

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (esmena núm. 87) (p. 572).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 86, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 572).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 572).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 572).

Direcció General del Patrimoni Escrit i Documental

Esmenes del G. Socialista (núms. 87 i 88, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Clotas (S)*, juntament amb l'esmena núm. 85 (p. 572).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 575).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per al·lusions. *L'I. Sr. Colomines (CiU)* li respon. *L'I. Sr. Ribó (PSUC)* intervé per al·lusions (p. 576).

L'I. Sr. Subirà (CiU) i el *M. H. Sr. President* intervenen per una qüestió d'ordre (p. 576).

Votació conjunta: *rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 577).

Departament de Sanitat i Seguretat Social**Gabinet del Conseller i Secretaria General**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 89, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 577).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 577).

Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 54 en contra i 2 abstencions* (p. 578).

Esmena del G. Socialista (núm. 90, d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)*, juntament amb les esmenes núms. 92, 94, 95 i 96 (p. 578).

Intervenien per una qüestió d'ordre els Diputats I. Srs. Aligué (S) i Escudé (CiU) i H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 579).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Aligué (S)* (p. 579).

Votació: *rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 580).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 91, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 580).

L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social intervé per fer una puntualització (p. 580).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 580).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 581).

Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària

Esmena del G. Socialista (núm. 92, d'addició i de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 90).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 93, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)*, juntament amb l'esmena núm. 97. Tot seguit proposa una esmena transaccional a aquestes dues esmenes (p. 581).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)*, el qual presenta alhora una esmena tècnica (p. 581).

L'H. Sr. Espasa (PSUC) i l'I. Sr. Subirà (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 581).

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat acceptada l'esmena tècnica i que se'n posposarà el debat fins al de l'esmena núm. 143 (p. 581).

Votació de les esmenes núms. 93 i 97: *rebutjades per 24 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 581).

Esmenes del G. Socialista (núms. 94, 95 i 96, d'addició i de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 90).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 97, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 93).

Direcció General de Serveis Socials

Esmena del G. Socialista (núm. 98, de modificació i de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 581).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 582).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 582).

Esmenes del G. Socialista (núms. 99, 100 i 101, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 582).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 583).

Votació: *rebutjades per 25 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions* (p. 584).

Esmena del G. Socialista (núm. 102, de modificació i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Sala (S)* (p. 584).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 585).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per al·lusions (p. 585).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 586).

L'I. Sr. Sala (S) demana per parlar per al·lusions i el *M. H. Sr. President* li ho denega (p. 586).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 586).

Direcció General de la Promoció de la Salut

Esmena del G. Socialista (núm. 103, d'addició i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)*, que n'anuncia la retirada (p. 586).

Direcció General de la Seguretat Social*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 104, de supressió)Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 586).Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 587).Votació: *rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 587).**Departament de Política Territorial i Obres Públiques***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 105, de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 587).Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 587).Rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 588).Contrarèplica: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 588).Votació: *rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 588).**Gabinet del Conseller i Secretaria General***Esmena del G. Socialista* (núm. 106, de modificació)*L'I. Sr. Clotas (S) n'anuncia la retirada* (p. 588).**Direcció General d'Urbanisme***Esmena del G. Socialista* (núm. 107, de modificació)Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 588).Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 589).Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions* (p. 589).**Direcció General de Transports***Esmena del G. Socialista* (núm. 108, de modificació)Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 589).Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 590).Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions* (p. 590).*Esmena del G. Socialista* (núm. 109, de modificació)Torn a favor: *I. Sr. Parpal (S), que també anuncia la retirada de l'esmena núm. 110* (p. 590).Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 591).Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions* (p. 591).*Esmena del G. Socialista* (núm. 110, de modificació)*Retirada abans (esmena núm. 109).**La sessió se suspèn a tres quarts de dotze de la nit i sis minuts.*

La sessió es reprèn a les deu del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, per l'Oidor de Comptes i pel Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Per a l'examen i debat de les esmenes a la totalitat a la secció d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, número 10. Començarem, a petició del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya i amb el consentiment del Grup Socialista, per l'esmena presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Prego l'Illustre Diputat...

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor Ayguadé.

El Sr. PRESIDENT: ...senyor Ayguadé que faci ús de la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, una esmena a la totalitat als Pressupostos d'Agricultura podria ser per mostrar una proposta diferent, una proposta alternativa dins de les diferents opcions que hi ha

a la Cambra —una opció conservadora, una opció progressista—, però voldria en aquests moments parlar d'una opció simplement de modernitat, d'una opció d'adequació de les estructures agràries catalanes a la Comunitat Econòmica Europea; voldria parlar que uns Pressupostos han de servir per fer justícia, justícia a uns homes i unes dones que durant mol·tíssims anys han anat aportant a la nostra societat el millor que tenien: el seu capital, mitjançant els seus estalvis, que han significat que altres sectors de la societat poguessin créixer. El millor que tenien amb els millors homes, aportant el seu capital també, per aconseguir que vostès, per exemple, molts de vostès, que són fills i nets de pagesos, estiguessin avui en aquesta Cambra o dirigint altres sectors de la nostra societat. El millor que tenien, per exemple, arreglerats al voltant d'un sindicat com és la Unió de Pagesos, des de les opcions polítiques, des de Convergència i Unió, als socialistes, als comunistes, als Nacionalistes d'Esquerra, o una gran quantitat de gent, arreglerats dins de la seva independència política, no solament lluitant per les reivindicacions pageses, sinó també per les llibertats nacionals catalanes, en uns llocs, en unes zones rurals, on difícilment ho podria fer ningú més.

Per tant, aquests Pressupostos haurien de servir per fer tot això.

Entrem en els Pressupostos. Com són els Pressupostos de 1984 per al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca?

Per una banda, tècnicament, són extraordinàriament dolents. Per una altra banda, caldria que uns Pressupostos donessin resposta a la problemàtica agrícola catalana, adequessin les estructures agrícoles a la comunitat econòmica agrària —Comunitat Econòmica Europea, perdó—, i aprofitessin totes les potencialitats humanes i econòmiques del nostre país, de Catalunya. Això significaria reestructurar industrialment i comercialment el sector alimentari, l'equiparació del nivell cultural, social i econòmic dels pagesos en altres sectors socials, possibilitar un medi ambient per a la societat del futur, aplicar la nova i futura tecnologia a l'agricultura, aprofitar la riquesa natural —la terra, l'aigua, les forests—, donar seguretat als pagesos, acabar o millorar els estralls sanitaris en la ramaderia i l'agricultura, fomentar el sindicalisme agrari, bé, i un llarg etcètera que faria interminable la meua exposició.

Tot això serviria d'alguna manera per complir el programa de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya, dos partits que formen avui l'actual Govern. Jo recordo, per exemple, les paraules del que avui és Conseller, el senyor Hortalà, que deia: «Per sortir de la crisi, se'n sortirà ajudant l'agricultura, perquè, a la vegada, s'ajudarà, com s'ha fet fins ara, els altres sectors de la societat.» Un govern, per entendre'ns, de coalició, que hauria de solucionar a través dels Pressupostos, perquè a ningú se li escapa que els Pressupostos són la concreció d'una política, la concreció d'una voluntat política de fer coses per complir aquelles promeses electorals, per complir aquells compromisos. I com volen fer feina i complir aquests compromisos el Grup de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya? He dit abans que el Pressupost era tècnicament impresentable; en primer lloc falta molta informació: hi ha alguns dels subprogrames que simplement hi ha l'enunciat i la quantitat que se'ls destina.

En un segon lloc, els capítols I i II, que són els de les despeses corrents, ja superen aquest any, l'any 1984, el 50%; pugen, per tant, «personal» i «despeses corrents»; baixen «transferències de capital», «transferències corrents» i «inversions reals». Van augmentant les despeses centrals, van disminuint els diners per fer coses per al nostre país. Es manifesta un profund desequilibri entre el capítol I i el capítol II, el de «personal» i el de «despeses corrents». Per què? Resulta que la Secretaria General Tècnica i el Gabinet del Conseller, centralitzats a Barcelona, que estan molt lluny, en aquest cas, dels mateixos pagesos, disposen l'any 1983 de 962.000 pessetes de «despeses corrents» per funcionari. Però mireu, per exemple, quan li correspon per funcionari de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, el Servei d'Extensió Agrària, el que forma als pagesos, el que els dona informació, el que els ensenya les noves tècniques, el que els ensenya la forma d'aplicar-les: tenen 191.000 pessetes per funcionari. Resulta i així s'explica que aquest Servei tingui en aquests moments uns petits cadenats als telèfons a meitat de mes perquè no li arriben els diners per poder-los fer funcionar; que no tinguin gasolina per anar a veure els pagesos amb els seus vehicles; que, per exemple, el Servei d'Extensió Agrària de la ciutat de Balaguer, que té al davant de la porta del seu edifici l'edifici de la Unió de Pagesos, hagi d'anar a demanar a la Unió de Pagesos el butlletí oficial de l'Estat per assabentar-se de les disposicions legislatives, perquè no s'envia al Servei d'Extensió Agrària ni tan sols el butlletí oficial de l'Estat, ni tan sols un resum del que diuen les

disposicions d'agricultura del butlletí oficial de l'Estat; que no se'ls enviïn, per exemple, unes publicacions en llibres perquè aquells funcionaris del Servei d'Extensió Agrària estiguin al dia, o es facin cursos de reciclatge per a aquells homes que han d'ensenyar als pagesos les noves tècniques. Un pagès que se'n vagi a França per aprendre qualsevulla qüestió, en molts casos pot avançar aquells que són del Servei d'Extensió Agrària, que són els que els han d'explicar com funcionen les coses.

El capítol IV, un capítol que significa o que podria significar la capitalització de les famílies pageses, que tothom s'omple la boca de dir que estan absolutament descapitalitzades. L'any 1982-83 va baixar del 10%; 1983-1984, torna a baixar. Capítol VI, el de les «inversions reals». El capítol VI, d'«inversions reals», passa a ser, de l'any 1983 al 1984, del 41% al 38%, disminució que ha anat essent progressiva durant tots aquests últims anys. Per exemple, la Direcció General de Promoció i Desenvolupament passa de 266 milions de pessetes a 194 milions de pessetes: 72 milions de pessetes menys d'«Inversions reals». Direcció General del Medi Rural, de 1.895 milions a 1.219: 600 milions de pessetes menys d'«inversions reals», les que serveixen per fer coses, senyores i senyors Diputats.

Però és que, a més a més, de l'estructura de programes de la Conselleria d'Agricultura, del Departament d'Agricultura, dels seus Pressupostos, podem veure com alguns programes que es presenten han fet una profunda disminució. Per exemple, dos programes importantíssims per al desenvolupament agrícola català i dels nostres pagesos: el del foment de l'empresa familiar pagesa i del cooperativisme agrari. El programa 03, el programa 04. De l'any 83, per al programa de foment de l'empresa familiar agrària, eren 413 milions de pessetes. L'any 1984, per a aquest programa, només n'hi ha 278, però hi ha una cosa que encara és més greu: 233 milions d'aquest programa corresponen a personal; només de cada 83 pessetes d'aquest programa, 17 aniran destinades a fer coses. I del programa de foment al cooperativisme agrari, al programa 04, hi ha hagut una disminució de 223 milions a 165, però, el que és més greu, 111 milions de pessetes dels 165 són despeses corrents, i només 33 són per fer coses; de cada 100 pessetes només 33 serviran per fer coses.

Francament, aquestes desproporcions signifiquen que aquests programes estan absolutament desequilibrats. Bé, tots aquests punts els he volgut posar de manifest només per explicar que el Pressupost, tècnicament, és extraordinàriament impresentable. Però, com es poden complir aquells tres punts que jo deia al principi, de donar suport o resposta a la problemàtica agrícola catalana, adequar les estructures agrícoles catalanes a la Comunitat Econòmica Europea i aprofitar totes les potencialitats humanes i econòmiques de Catalunya i de l'Estat per solucionar aquests problemes? Es fa això amb aquest Pressupost? Es pot donar resposta a la problemàtica agrícola catalana rebaixant el pes polític de la Conselleria d'Agricultura de la manera que es fa? Les xifres canten. L'any 1984 el Pressupost significava el 4% del total. El 82, l'1,9%. El 83, l'1,78%. El 84, l'1,33%. Com es poden complir aquelles promeses electorals? Com es poden complir els compromisos de govern, ja no des d'una opció conservadora o d'una opció progressista: des d'una opció de modernitat, des d'una opció de justícia per al camp català? Com es pot complir? Evidentment que últimament hem sentit al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

parlar dels Pressupostos del 85, que signifiquen un augment del 40%. Evidentment que jo no diré en cap cas que aquestes manifestacions són cíniques políticament. No ho diré, ni políticament, ni diré que són cíniques, simplement perquè, d'alguna manera, si digués que són cíniques, el President de la Cambra em diria que rectificués, i per això no ho dic. Però ja em diran vostès —el senyor Jaume Camps m'ho explicarà— com es qualifiquen unes manifestacions que es coneixen perfectament, una situació que es coneix perfectament, de dir: si els Pressupostos del 1984 s'han disminuït respecte als del 83 en 1.500 milions de pessetes, han passat de 5.722 milions de pessetes a 4.256 milions de pessetes, si se sap que aquesta disminució és un fet, expliquin vostès com es poden qualificar unes manifestacions en la premsa dient: «Els del 85 han pujat»; no és que hagin pujat, és que s'han tornat a posar a l'altura dels del 83. És allò que deia el senyor Lluís Armet ahir, quan deia que és una estratègia del President de la Generalitat, perquè, d'aquesta manera, els del 85 llueixen més. Evidentment, com si nosaltres no sabéssim sumar, restar, multiplicar i dividir. Evidentment, que ens serveix per contestar el senyor Colomines ahir, que la màquina electrònica que fèiem servir a baix als serveis, no era dels Diputats Manel Nadal i Pere Ayguadé, sinó que era dels serveis de la Biblioteca. O sigui, si no funcionava, era la del Servei de Biblioteca. Evidentment que els números no ens quadraven, a pesar que els nostres mestres ens van ensenyar a sumar i a multiplicar. Aquí, a la Cambra, fixant-nos en el que fa el senyor Pujol, hem après a dividir i a restar, i li puc assegurar que els que no quadraven eren els números del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. No quadraven perquè no poden quadrar. Fixin-se vostès, per exemple, que, del foment de l'explotació familiar pagesa, hi ha pressupostats en els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya al voltant d'uns 15 milions de pessetes. Expliquin vostès com se'n poden, per al programa, invertir quasi uns 40. Com es pot fer això? En algun lloc, algú s'ha equivocat, o ha tret diners d'altres llocs que no estan especificats en els Pressupostos, o passa alguna cosa. Però com es pot fer tot allò que diem, aquells tres punts importants? Per exemple, el senyor Conseller ens parla que s'ha de lluitar contra la pesta porquina africana, o que s'ha de lluitar contra la brucel·losi, malaltia que vostès saben que es pot transmetre a les persones. Doncs bé, nuclis de control ramader, malalties del bestiar: una partida, menys 5 milions; una altra partida, menys 2,5 milions. Per exemple, com es pot ajudar la ramaderia de muntanya? Per exemple, millora i reposició de bestiar de muntanya, millora del farratger, absolutament necessària si volem que s'augmentin les produccions i que les produccions de muntanya siguin rendibles: menys 4,5 milions de pessetes..., perdó, menys 10 milions de pessetes un projecte, menys 10 milions de pessetes l'altre projecte.

Però no es pensin que això sigui disminuir la partida; és que són els únics 20 milions de pessetes que hi havia, els únics 20 milions de pessetes que hi havia. Ajudar el cooperativisme, senyor Conseller, Federació de Cooperatives Agrícoles de Catalunya, menys 4,5 milions de pessetes...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre senyor Diputat que sàpiga que el temps que tenia assignat està escolat, ja.

El Sr. AYGUADÉ: Bé, per no donar el mateix espectacle que es va donar ahir, amb la flexibilitat necessària per passar pàgines quan cal, m'agradaria acabar.

Miri, senyor Conseller d'Agricultura, jo, en el debat dels contractes d'integració, en acabar li vaig dir que tot poder és un poder compartit, i que si vostè no entenia això, l'únic que faria seria omplir pàgines i pàgines del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* que ningú compliria. Haig de dir que en aquella ocasió em vaig equivocar; vostè ja comparteix el poder, vostè comparteix el poder amb tres grans senyors: l'un, la ignorància dels temes agraris del nostre país; un altre, senyor Conseller, la incapacitat per fer política, i un altre, vostè comparteix el poder amb una minoria, amb una minoria de persones d'aquest país que, evidentment, no corresponen a la majoria de pagesos i que, realment, només amb ells, només amb ells, amb aquella Unió de Pagesos que el President de la Generalitat l'altre dia deia: «potser ja no és el sindicat majoritari en aquest país»... El senyor President de la Generalitat ha oblidat el que va fer la Unió de Pagesos quan en les zones rurals d'aquest país ningú no deia res, la Unió de Pagesos del senyor Pere Parera, la Unió de Pagesos del senyor Maties Vives, la Unió de Pagesos del senyor Pere Ayguadé, la Unió de Pagesos de milers i milers de persones que no estan en cap partit polític. Aquella Unió de Pagesos que va fer tot allò avui necessita també que la Generalitat de Catalunya els torni —que al cap i a la fi representen els veritables pagesos del nostre país—, amb els Pressupostos, una veritable política. Vostè, pels seus orígens, ha pactat amb un altre sector.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Ribó vol fer ús de la paraula per a l'esmena que correspon al seu Grup?

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor President, des de l'escó, i agraint aquest canvi d'ordre, nosaltres, per raons personals òbvies, donem per defensada la nostra esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura. Crec que durant molts mesos, en aquesta Cambra, s'han sentit els nostres posicionaments sobre els temes agraris, i es tornaran a sentir aviat amb unes altres esmenes al mateix Pressupost i al del 85, i compartint la majoria d'arguments que ha donat el Portaveu, en aquest debat, del Grup Socialista, nosaltres mantenim l'esmena perquè sigui posada a votació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aleshores, l'Honorable senyor Conseller, vol fer ús de la paraula per un torn en contra? (Pausa.) No cal?

El Sr. ESCUDÉ: No. El senyor Grau.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Grau, doncs, té la paraula.

El Sr. GRAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn en contra no entraré en moltes argumentacions parcials i un xic anecdòtiques, sinó que em centraré en el que eren els arguments que sostenien les esmenes a la totalitat.

D'aquests grans arguments, n'hi havia quatre, el primer dels quals era la pèrdua d'importància del Pressupost del Departament d'Agricultura dins dels Pressupostos totals de la Generalitat. Cal tenir present que en una situació d'endegament de l'autonomia, com és la situació present a Catalunya, hi ha una sèrie de despeses extraordinàries, com la Televisió Autònoma, la Policia Autònoma, etcètera, que fan que els totals dels Pressupostos no siguin utilitzables directament per obtenir percentatges significatius. Hi ha altres consideracions a fer, com, per exemple, que els Pressupostos de l'Institut Català de Crèdit Agrari figuren al Departament d'Economia i Finances

per tractar-se d'una entitat autònoma.

Hi ha altres consideracions, com el fet que el percentatge del Departament d'Agricultura d'una Comunitat Autònoma no és tan significatiu com en el cas de l'Estat, perquè hi ha el pes especial d'una sèrie de Departaments, com el de Sanitat i Serveis Socials, Ensenyament i Política Territorial, que distorsionen aquests percentatges. També és cert que la comparació entre els percentatges dels diferents Departaments, simplement la presa d'aquest percentatge no és tècnicament correcta, com ja es va explicar en el debat de Pressupostos de 1983.

Si es fa una consideració atenta del Pressupost de 1984, no es pot dir que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca hagi sortit amb un tractament desfavorable respecte als altres Departaments, però és que, a més, cal tenir present que 1984 no és un any ordinari. El Pressupost de 1984 és un any de consolidació i ajustament i, per tant, caldrà esperar uns quants anys més per veure quina és la tendència dels Pressupostos d'Agricultura en el conjunt dels Pressupostos de la Generalitat. Hem de dir que el Pressupost de 1984 manté els nivells de les obligacions reconegudes el 1983.

Finalment, per determinar quin és el paper que juga el Departament d'Agricultura o el conjunt de l'estructura productiva catalana, calen anàlisis més aprofundides que el mer percentatge del Pressupost del Departament en el conjunt del Pressupost de la Generalitat. De totes maneres, diré que aquest percentatge tendeix a situar-se entorn d'un 3% i no a les xifres que ha donat l'orador que m'ha precedit en la paraula.

Però per veure quin és el paper real del Departament, cal considerar altres qüestions. Per exemple, el pes de les inversions reals del Departament d'Agricultura respecte al pes de les inversions reals de la Generalitat en els anys 78-83 se situa entorn d'un 6%. Aquests dos percentatges, 3%, 6%, resulta que coincideixen aproximadament en un 3%, que representa el valor afegit net de l'agricultura catalana al conjunt del valor afegit de Catalunya, i el 6% és el percentatge de la població activa agrícola en el total de la població activa catalana.

El segon argument era el desacord amb l'estructura. El Pressupost del Departament d'Agricultura té una estructura correcta, des del nostre punt de vista, i està evolucionant correctament. Si comparem el Pressupost de 1982 amb aquest Pressupost de 1984 —que ja hem dit que era un Pressupost d'ajust—, el percentatge dels capítols I, II i IV en el 82 era el 48%, i en el 84 és el 53%. Hi ha un increment d'un 5%, però aquest increment és degut, com ja s'ha explicat aquí en el debat del conjunt dels Pressupostos, al fet que les inversions fetes en els anys anteriors generen una prestació de serveis, i això genera un increment lleuger, però un cert increment en els capítols I, II i IV. Els capítols VI i VII passen d'un 52% el 1982 a un 47% el 1984. No creiem que hi hagi un desequilibri estructural en el capítol I, precisament en el debat en Comissió el PSUC va posar com a exemple el fet que no s'incrementaven les despeses en el capítol I del Departament d'Agricultura.

El Pressupost en el capítol I del Departament d'Agricultura és d'uns 1.800 milions de pessetes, mentre que si estiguessin cobertes totes les places que hi ha vacants, tant de funcionaris de la Generalitat com de funcionaris transferits, arribaria a uns 2.000 milions de pessetes. Precisament aquesta no cobertura de les places permet que el Pressupost sigui baix.

Si s'analitza la *ratio* del personal de serveis centrals respecte

al personal d'acció directa, el resultat que obtenim és d'un 10%, aproximadament, la qual cosa es pot considerar una bona xifra. Si tenim en compte que les despeses del capítol I i del capítol II del Pressupost del servei de la Secretaria General inclouen serveis que aquesta Secretaria presta a les altres Direccions Generals i distribuïm aquestes quantitats en les Direccions Generals a qui es presten aquests serveis, podem obtenir un indicador de la despesa per funcionari de les diferents Direccions Generals, i això ens dóna que la Direcció General 1 ens dóna una despesa per funcionari de 103.000 pessetes, en la 2 de 144.000, en la 3 de 113.000 i en la 4 de 114.000. Això, prenent els articles 21, 23 i 24. Això ens demostra que no hi ha un desequilibri en la despesa per funcionari de les diferents Direccions Generals.

El PSUC plantejava en la seva esmena un desacord en el plantejament del servei 03, que és promoció i desenvolupament, i 04, del Medi Rural. Aquest desequilibri no hi és en el que fa referència a les despeses corrents, perquè se situen entorn d'uns 700 i escaig milions cada una d'aquestes Direccions Generals, i sí que hi és en les operacions de capital, que és més alta en la Direcció General del Medi Rural. Això té sentit perquè és en la Direcció General del Medi Rural on està l'IRYDA i on està l'ICONA, i, per tant, és aquí on hi ha la major part de l'enginyeria rural de Catalunya, és la Direcció General en la qual es fan pràcticament totes les obres d'enginyeria.

Un dels arguments del Grup Socialista és que hi ha una absència d'una política d'inversions reals en el Departament d'Agricultura. Si tenim en compte les despeses en inversions, incloses les dades del Pla d'Obres i Serveis i del Pla d'Obres Públiques —el 1983 i el 1982 van amb el mateix percentatge—, el percentatge de despeses en inversions respecte a les despeses totals del Departament d'Agricultura és del 43%; aquest percentatge és un percentatge bastant alt. Dintre del conjunt de l'Administració de la Generalitat no es pot dir que el Departament d'Agricultura sigui poc inversor. El Departament d'Agricultura destina al seu Pressupost de 1984 un 47% a la inversió, percentatge més alt que el del conjunt del Pressupost de la Generalitat. Per tant, xifres en mà, no es pot sostenir l'argument que el Departament d'Agricultura no és inversor.

Podem fer altres consideracions. Si considerem la mitjana de 1981 a 1983 del capítol VI, ens dóna un percentatge del 37,5%. En el Pressupost del 84 el percentatge és el 38,3; per tant, no està disminuint el seu paper inversor. Si per ampliar l'anàlisi definim com a acció directa l'aplicació dels capítols IV, VI i VII, en aquest cas la mitjana entre 1981 i 1984 és del 51%, i el Pressupost del 84 ens dóna un percentatge del 51%. Si per ampliar l'anàlisi tenim en compte les operacions de capital, capítols VI i VII de les diferents Direccions Generals, podem veure que la Secretaria General destina un 30% a despeses de capital, que la Direcció General de Producció d'Indústries Agro-alimentàries destina un 16%, que la Direcció General de Promoció i Desenvolupament destina un 22% i que la Direcció General del Medi Rural, per les raons que he apuntat abans, destina un 68%. La Direcció General de Pesca, que és de recent creació, no destina una quantitat encara a operacions de capital.

Tota aquesta actuació inversora del Departament d'Agricultura es pot veure a través del Pressupost per programes. El Pressupost per programes no és tan fàcil d'analitzar com aquí

s'ha comentat. Per exemple, en el programa de foment de les empreses familiars agràries hi ha més diners en els programes que en la partida destinada a les empreses familiars agràries, però això és lògic, perquè hi ha altres canals a través dels quals actua el Departament sobre aquest programa. L'anàlisi del pes dels diferents programes en l'actuació de la Generalitat no es pot fer només sobre la base de les dades del Pressupost de la Generalitat, perquè hi ha també els fons que hi arriben a través del Pressupost de l'Estat, i que administra la Generalitat de Catalunya. Per tant, cal una anàlisi més aprofundida, que farem en el seu moment.

La comparació entre els Pressupostos de 1983 i 1984, en termes absoluts, pensem que no és un argument sòlid, perquè tant el Pressupost de 1983 com el Pressupost de 1984 són dos Pressupostos que tenen les seves circumstàncies i que aquestes circumstàncies són prou diferents perquè aquestes comparacions no es puguin fer. Per això jo he utilitzat, en alguns moments de la meua argumentació, comparacions entre el Pressupost del 82 i el Pressupost del 84.

En el càlcul de les pessetes per funcionari que ens ha ofert el representant del Grup Socialista hi havia un error de càlcul: no ha distribuït els serveis de la Secretaria General que van destinats a les altres Direccions Generals.

Jo crec que aquests Pressupostos, els Pressupostos de 1984 del Departament d'Agricultura, no són tècnicament dolents, com s'ha vist per l'argumentació que acabo d'exposar, que s'han de donar molts més arguments per arribar a comprendre quin és el paper del Departament d'Agricultura sobre el sector agrari, a través dels seus Pressupostos —i tindrem ocasió en el debat del Pressupost de 1985 d'entrar-hi més a fons—; no em referiré als arguments que ha donat el representant del Grup Socialista sobre el Pressupost del 85, perquè ja el debatrem en el seu moment; i després hi ha argumentacions de tipus polític, com que la majoria dels pagesos... Si es fa una anàlisi, i ara també jo diria, tècnica del resultat de les eleccions, no es pot dir que la majoria dels pagesos no hagin votat la majoria que hi ha en aquesta Cambra.

Després, hi ha altres argumentacions, les típiques argumentacions de l'opció progressista o l'opció conservadora. Quina és una opció progressista? L'opció progressista és aquella que fa progressar la societat, és a dir, és una opció que pren mesures que fan progressar la societat. Ser progressista o no ser progressista no és qüestió d'una etiqueta, és qüestió de veure quines són les accions que fan avançar i les que no fan avançar una societat.

I després s'han donat els típics arguments; irònicament, quan es parlava de fer programes en els primers temps de la transició democràtica, es feia la broma aquella que per fer un programa s'ha de dir «promover y fomentar». Doncs bé, el representant socialista ens ha dit que el seu Grup «promoveria y fomentaria» algunes coses, però això és molt fàcil de dir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups que no han intervingut volen prendre la paraula per fixar la seva posició? El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana? (Pausa.) No ho vol. El Grup Popular, tampoc? (Pausa.) Bé, aleshores, podem passar ja a la votació d'aquestes esmenes a la secció 10.

Els qui estiguin d'acord amb les esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes a la secció 10 han estat rebutjades per 31 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions.

Ara passem a la secció 11, a la qual hi ha una esmena, a la secció 11, que és del Departament de Treball. Hi ha una esmena, que és del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. El Diputat Il·lustre senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President; senyores Diputades i senyors Diputats, per començar la defensa d'aquesta esmena, en nom del Grup Socialista, jo voldria proposar-los a la seva consideració unes xifres que em fa l'efecte que seran inqüestionables, almenys pel Consell Executiu, i que, des del meu punt de vista, són certament espectaculars.

L'any 1983 el Pressupost del Departament de Treball era d'aproximadament 7.000 milions de pessetes, l'any 1984 el Pressupost és, aproximadament, de 2.700 milions de pessetes. Hi ha, per tant, una reducció espectacular, de la qual ja s'ha parlat en aquesta Cambra, i podríem veure, realment, quines partides afecta. Afecta, senyores i senyors Diputats, 4.000 milions de pessetes destinats al Fons d'Ocupació, afecta 40 milions de pessetes destinades a ajuts al cooperativisme, afecta 50 milions de pessetes que anaven per fomentar aquelles empreses que es transformen en societats anònimes laborals o cooperatives i 40 milions de pessetes d'inversió real, de reparacions, en un dels béns del temps lliure, la Residència de Llançà i alguna altra.

Observem, doncs, que la reducció en el Departament de Treball es produeix en tota aquesta sèrie de mesures que fan directament referència a l'ocupació. El Diputat del Grup comunista, el senyor Ribó, ahir, en la seva intervenció, feia una pregunta que no va tenir resposta. Deia: per què la reducció d'aquests 4.000 milions de pessetes? No es pot dir que no hi ha aquests 4.000 milions de pessetes en el Pressupost d'enguany, són en altres partides. Per què? Aquesta és la prioritat a l'hora de batallar. Jo he sentit de molts de vostès, del Molt Honorable President de la Generalitat, ahir, del senyor Cullerell, declaracions que m'agradaria comentar. La del Molt Honorable President de la Generalitat, abans-d'ahir, a la televisió; la del senyor Cullerell, ahir, des d'aquesta tribuna. Deien tots dos, el Molt Honorable President de la Generalitat: «No ens traspassen l'INEM, per tant, nosaltres no tenim recursos per combatre contra l'atur». Deia el senyor Cullerell: «El senyor González i el senyor Almunia diuen que aquest no és el nostre tema i està bé, 1.000 milions de pessetes per un tema que no és el nostre», ho deia ahir el senyor Cullerell.

Aquestes declaracions, senyores i senyors Diputats, a part que són profundament demagògiques, indueixen a la confusió de tot el poble de Catalunya, perquè no diuen la veritat —no diré que diuen mentides—, amaguen la veritat, indueixen a la confusió.

Vostès saben, senyores i senyors Diputats, el que és l'INEM. El Molt Honorable President ho sap, ho sap el senyor Conseller Cullerell. L'INEM, senyores i senyors Diputats, és una oficina de registre de parats, és una oficina que té per tasca donar el subsidi d'atur a aquests parats, és una oficina que ofereix llocs de treball, segons l'oferta del sector privat, que els ordena i els ofereix, però l'INEM, senyores i senyors Diputats, no crea llocs de treball. Senyor Pujol, senyor Cullerell, no poden vostès

seguir amb aquest discurs perquè estan enganyant el poble de Catalunya quan el diuen.

Vagi per endavant, de tota manera, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup defensarà el traspàs de la gestió de l'INEM per Catalunya. No és la primera vegada que ho diem, sinó que ens reiterem en aquesta precisió. Que hi ha reticències del Govern central, certament, explicitades. Hi ha reticències també, senyor Camps, d'altíssims dirigents del Partit Reformista, senyor Camps, sí senyor, reticències de senyors que, històricament, han estat contra el traspàs de l'INEM a Catalunya.

No es tracta aquí de dir qui vol traspasar l'INEM, qui no el vol traspasar, es tracta que estem en una situació certament insòlita, en un país on la dreta li fa vergonya dir que és la dreta; un país on un partit li sap greu de reconèixer que està federat amb un altre partit, les relacions dels quals, algun dia, ens haurà d'explicar.

Nosaltres, senyores i senyors Diputats, insistim que estarem per aquest traspàs de la gestió de l'INEM i insistim que és molt important clarificar al poble de Catalunya que els llocs de treball no els crea l'INEM, que els llocs de treball els creen uns Pressupostos del Consell Executiu, ben ordenats per a la creació de llocs de treball; uns Pressupostos de la Generalitat destinats a crear ocupació, que els llocs de treball els crea la iniciativa privada. O no, no ho han dit sempre vostès que els llocs de treball, fonamentalment, surten de l'esforç i de la iniciativa privada? Ara resulta que no, ara resulta que surten de l'INEM —soterranis, també, senyor Cullerell—, i en podríem parlar també d'això.

Per tant, la primera consideració és aquesta. És la consideració que, des del meu punt de vista, vostès estan desautoritzats per fer declaracions com les que han fet últimament. I no solament per això, sinó, perquè encara ara, que estem discutint els Pressupostos del 84, d'aquí pocs dies discutirem els del 85, encara estan per gastar part dels 5.000 milions que vostès tenien pressupostats l'any 1983. Vostès, senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern, vostès no estan autoritzats per fer aquestes declaracions i per parlar de la manera que parlen respecte al tema de l'ocupació.

Però seguim endavant. Dels 2.700 milions de pessetes del Departament de Treball, 1.564 corresponen als capítols I i II, és a dir, corresponen a les despeses de personal i despeses corrents, queden, doncs, 1.223 milions de pessetes per invertir, 1.000 dels quals són transferències a un organisme autònom de caràcter administratiu, i per la via de les reduccions trobem que li queda al Departament de Treball, per administrar, la quantitat exacta de 223 milions de pessetes. Podem dir que és un Pressupost certament auster en la inversió, però amplíssimament generós en l'estat de despeses. Estat de despeses que l'any 83 vostès no van gastar, que en la liquidació del Pressupost el 30 de setembre d'enguany tampoc no han liquidat ni en el 50%, i potser per aquesta via arribaríem a endevinar d'on surt el finançament d'un organisme que no està creat per llei, d'un organisme que no figura en els Pressupostos, però que té finançament, el Patronat d'Investigació Social. Existeix el Patronat d'Investigació Social, senyores i senyors Diputats, que no l'ha creat cap llei, cap decret, que existeix, que es finança, que se subvenciona i que edita —amb un gran esforç editorial— molt més, de vegades, que el mateix Departament

de Cultura. Segons les manifestacions del Conseller de Treball, senyor Badia, que ens va explicar la llarga llista de llibres que aquest any faria el seu Departament, a través del Patronat d'Investigació Social, fantasma que no existeix enlloc, però que es financia d'aquestes despeses que vostès no acaben de gastar i que, per això inflen el capítol II.

Bé, 223 milions de pessetes per administrar. Quanta gent hi treballa, a la Conselleria de Treball? A la Conselleria de Treball trobem una plantilla de diverses categories, divers règim laboral, de 627 persones i 140 vacants. Per fer què? Aleshores agafem el Pressupost per programes, i diem: anem a veure què fan aquests 627 senyors dirigits pel senyor Conseller. I en el Pressupost per programes, senyores i senyors Diputats, no hi ha cap programa; hi ha una descripció analítica de les tasques administratives del Departament de Treball, de qualsevol Departament de Treball. No hi ha cap prioritat política, no hi ha cap orientació, hi ha una descripció del lloc de treball, res més que això. Són serveis juxtaposats als del Departament de Treball que funcionen sense cap direcció i que, per tant, podríem dir que sobra, en el seu cap, la mateixa Conselleria. Podrien ser, perfectament, tal com estan escrits aquests Pressupostos, tal com estan presentats, una sèrie de serveis adscrits a qualsevol altra Conselleria, amb un director general o amb un responsable d'aquests serveis. Perquè el que dóna caràcter a una Conselleria és l'orientació política, que li dóna unitat, que li dóna prioritats, i aquí cap d'aquests factors no existeix. Però això, que és fàcil de dir, anem-ho a comprovar servei per servei, en la mesura que el temps m'ho permeti.

Institut Social del Temps Lliure: gran objectiu és que aquest any 84 arribi l'oferta a 35.000 persones i arreglar tres residències.

En la sessió informativa, el senyor Conseller de Treball quedava sorprès que els béns del Temps Lliure només s'omplissin el mes d'agost. Els treballadors fan vacances el mes d'agost i s'omplen, per tant, les residències el mes d'agost. Però l'aprofitament d'aquestes residències, senyor Conseller: vostè ens diu que s'han d'aprofitar, però no ens diu com. I els vicis de funcionament existents no ens diu com se solucionaran, pressupostàriament parlant, en el Pressupost per programes, tampoc. I vostès ens parlen de la reforma de tres residències, perfectament, les residències s'han de posar al dia, o ens parla de la residència a Tarragona sense dir-nos com recuperarà aquella sessió privatista, que va fer l'anterior Conseller a vostè, a la residència de Tarragona, part de la residència de Tarragona a favor d'un club privat. Com ho recuperarem això per a l'Administració, senyor Conseller? I vostè parla d'una inversió en aquesta residència, una residència que, en part, va ser cedida, en part, a un organisme privat amb un contracte oral, senyores i senyors Diputats i a precari, no hi ha res escrit.

Pineda: a Pineda el càmping continua estant a mans d'un senyor particular, o no, senyor Conseller? Blanes i Esparreguera: continuen estant aquestes cases dels treballadors a mans d'un partit polític present en aquest Cambra? És veritat o no és veritat? D'això, no ens en diu res. Ni ens diu com s'han de seleccionar les persones que han de gaudir d'aquestes oficines del temps lliure. D'això no ens en diuen absolutament res.

I passo, més endavant, a altres serveis, perquè aquests són àmpliament comentats i no es tracta d'incidir en coses que ja sobrerament hem dit en altres ocasions i que probablement se-

guirem dient en el futur. Gabinet Tècnic d'Higiene i Seguretat en el Treball: en els Pressupostos no en parlen, a part de la descripció del lloc de treball. I és que vostès, des del seu traspàs, ni s'hi han acostat. El Gabinet Tècnic d'Higiene i Seguretat a Barcelona és un Gabinet que funciona acèfalament; funciona autogestionadament —si els agrada a vostès—, sense cap direcció, sense cap responsable a qui dirigir-se, sense, per tant, cap orientació; ple de bons funcionaris que voldrien i podrien rendir, els quals no s'aprofita.

Aquest Gabinet, senyores i senyors Diputats, que és a Barcelona, es troba en situacions tan sarcàstiques com funcionaris que han augmentat la seva categoria i, encara, al cap de dos anys, no la cobren perquè és que no hi ha arribat la notícia. I és perquè no tenen direcció. S'han oblidat vostès de designar la persona que ha de dirigir el Gabinet Tècnic d'Higiene i Seguretat en el Treball. I després podrem parlar de plans de prevenció, plans de riscos, d'accidents laborals, però aquí tenen un Gabinet que vostès no fan funcionar.

El CEMAC —abans IMAC, avui, CEMAC—, Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, des del seu traspàs, Institut d'Arbitratge, no s'ha produït cap arbitratge, senyor Conseller, cap. L'Institut de Mediació i Arbitratge, no produeix cap arbitratge. I conciliacions, per què no ens diuen quantes? He llegit i m'he quedat parat, he llegit que el seu Pressupost per programes diu: «farem sis-centes conciliacions l'any 84. Farem —ara, a desembre—, sis-centes, no sé quantes conciliacions el 84.» Quantes n'han fetes? Tantes com els arbitratges? Quina novetat han portat vostès a l'Institut de Mediació i Arbitratge que superés els defectes seculars que ja tenia de centralització, d'obligar que la gent es traslladi d'un lloc a l'altre, perdent molt de temps per anar a les conciliacions, per evitar que l'IMAC —el CEMAC, avui— fos una plataforma d'acomiadaments encoberts, per evitar la petita, però real, certa, corrupció que hi ha. Quines mesures ens poden donar vostès per dir que l'IMAC tindrà un funcionament transparent, democràtic, que es descentralitzarà i que procurarà fer unes funcions de mediació, tal com correspon amb una llista d'àrbitres —no en parlen—, amb uns locals —no en parlen... Què ens ofereixen vostès per l'IMAC?

Anem a altres serveis de la seva Conselleria, i podríem parlar, com un servei típicament exemplar del que és la Conselleria, de la Direcció General de Cooperació. Direcció General de Cooperació, Pressupost: 62.000..., perdó, 62 milions de pessetes. D'aquests 62, 42 són despesa corrent. 42, en queden 20, 20 d'ajut al cooperativisme, és a dir, de transferència. 20. Molt bé, per fer aquesta feina vint funcionaris, onze vacants. Vostè creu, senyor Conseller, creuen vostès, senyores i senyors Diputats, que no es pot parlar de malbaratament del Pressupost de la Generalitat quan hi ha aquesta proporció entre despesa corrent i objectius finals? Del cooperativisme, és que vostès l'entenen, no ho sé, com un tema existencial. Jo quedo meravellat que el Departament d'Agricultura concedeixi 200 i escaig de milions d'ajut al cooperativisme agrari, i la resta? 20 milions de pessetes, senyor Conseller, que fa riure. Vostès no s'ho creuen, que les cooperatives són empreses, perquè si s'ho creguessin no podrien posar una xifra tan ridícula com 20 milions de pessetes. Potser no en posarien cap, o potser les inclourien en altres capítols i seccions on realment se'ls donés un tractament empresarial. Vostès pensen i miren les cooperati-

ves com un servei assistencial, allò, els pobres, ajudem-los, aquests pobres nois de les cooperatives. No, no, escolti, això no.

Però és que, a part d'aquest tema, podríem anar molt més enllà. Consell Superior de la Cooperació; vostès van aprovar la Llei, vostès van aprovar les funcions del Consell Superior de la Cooperació. I què li donen per complir aquestes funcions? Li donen un milió de pessetes, senyor Conseller; un milió de pessetes per complir els onze punts de l'article 109 de la Llei de Cooperatives de Catalunya, llei que obligava que en el termini d'un any estigués creat l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperativa, que nosaltres demanem que s'observi la Llei, que s'observi la norma en la Comissió de Política Social, i el Portaveu de Convergència i Unió diu: «Oh, no podem dir quan es farà perquè es tracta de no crear expectatives falses que després no es puguin complir.» «Legalidad viable», senyor Conseller, una altra vegada. La Llei diu un temps i vostès l'han de complir, i és que aleshores, per no complir-lo, ni tan solament el posen en els Pressupostos amb una partida insignificant, simbòlica, mil pessetes..., ni això. En els Pressupostos del 85 —ja que els discutim plegats— el representant de Convergència i Unió ens va dir: «Bé, és que nosaltres això no tenim per què posar-ho.» Escolti, la Llei ho diu.

Societats anònimes laborals, més de 130 a Catalunya, 8.000 llocs de treball. Són empreses o no són empreses? Vostès no en parlen; en parlaven l'any 83, ara ja no en parlen. D'acord, no és competència, és competència? És veritat que tot allò que passa a Catalunya ens afecta, sí o no? És veritat que creant llocs de treball se salven llocs de treball, sí o no? Vostès no en parlen. Les anònimes laborals són d'una altra galàxia, són una qüestió que no entra en el Departament de Treball, i que no està prevista en aquests Pressupostos, com sí que ho estava l'any 1983, amb una partida de 50 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Ilustre senyor Diputat que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor President. Acabaré de seguida, molt ràpidament.

Lamento haver-me allargat excessivament en uns punts que em deixen molt menys temps —perquè acabo— per explicar potser el fons més important de la qüestió.

El Departament de Treball si té sentit és en funció del protagonista, del seu objecte. El protagonista del Departament de Treball no ha de ser el Conseller. Hi ha dues parts importants, que són les que estan encontrades d'una manera sistemàtica, que han de parlar, que han de treballar, que han d'acordar. I vostè, davant d'això, pot tenir dues polítiques: una, fomentar aquest encontre de les parts, i, l'altra, estar-ne al marge i fer una política dirigista o paternalista en el seu cas. Vostè ha triat la segona, vostè i el seu antecessor.

Nosaltres estem per una altra política, una política de potenciació dels sindicats. Una política de potenciació de les parts. Ajuda als sindicats —Pressupost 1984—, 15 milions. A Euskadi, 35. Consell de Treball. El Consell de Treball té una partida de 2 milions. I és que el Consell de Treball no té unes tasques importantíssimes a fer? Com les ha de fer, com les ha de fer? Només amb dietes, senyor Conseller?

Concertació —i acabo ràpidament— el senyor Culler i l'altre dia en els diaris vaig poder llegir que cridava a una àmplia concertació a Catalunya. Quan, senyors Diputats? Després d'apro-

var aquests Pressupostos? Què portarà sota el braç el senyor Cullell per oferir a les parts per concertar, què els dirà? Que negociarà els Pressupostos del 86, en tot cas? Perquè els del 85 ja estan negociats. Vostè, què vol negociar? Una política de concertació de la qual vostès han parlat sempre, que no han aconseguit de fer mai, i no han aconseguit fer-la mai perquè han assestat totes les bases perquè no es produís. Vostès han negat la presència dels sindicats a les institucions on els pertocava estar. I vostès parlen de concertació? Vostès, crec que no poden parlar de concertació.

Per respecte al President i a tots vostès, acabo dient que aquests són els arguments que ens han impulsat, al nostre Grup, a presentar aquesta esmena de devolució, esmena de devolució que penso jo que serà rebutjada per aquesta majoria de la dreta d'aquesta Cambra; però aquesta majoria pot aconseguir que no es torni el Pressupost al Consell Executiu, el que no pot aconseguir amb el seu vot és que la realitat deixi de ser aquesta que acabem d'explicar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Molt Honorable President, Il·lustres col·legues, en iniciar aquest torn en contra vull destacar el fet que l'esmena a la secció de Treball està presentada pel Grup Socialista, vull dir millor, precisament pel Grup Socialista, el que no deixa de ser un fet fins a cert punt paradoxal.

La manca de competències, la manca crònica d'instruments reals del Departament de Treball per fer la seva tasca específica de lluita contra l'atur és conseqüència directa de la política socialista de l'Estat, precisament per la negativa absoluta a transferir al Govern de la Generalitat les matèries específiques en temes de l'ocupació.

Aquí s'ha parlat, el Diputat Guitart, de l'INEM. I quan parlo de contradiccions intentaré de posar-les en evidència. Ens ha presentat un INEM burocratitzat, com ja és costum dels socialistes, que només fa estadístiques, administra uns recursos dels desocupats, i, en canvi, vull recordar el que ens deia ahir el Conseller Cullell, recordant unes paraules del senyor Armet en aquesta Cambra, on deia que «l'INEM és la peça clau.» És la peça clau. Bé, és la peça clau o més una oficina burocràtica? Nosaltres, quan reclamem l'INEM el reclamem perquè creiem precisament això, que és la peça clau, i sense aquesta peça clau no podem fer una veritable política de foment de l'ocupació a Catalunya.

Però és que, a més a més, prescindint ja del tema de l'INEM, les recents declaracions a què s'han fet esment de diversos líders socialistes confirmen que els pocs cabals que podem esmerçar per a aquesta tasca encara no compten amb el vist-i-plau dels poders centrals. El senyor Felipe González darrerament en declaracions ben públiques i notòries deia que la generació de llocs de treball no és competència de les Comunitats Autònomes, és competència del poder central. En què quedem? Però és que, a més a més, el Ministre de Treball de Madrid, el senyor Almunia, quan va sortir el Decret de foment de l'ocupació juvenil es va molestar. Es va molestar perquè aquí a Catalunya ens atrevíem a tractar d'aquest tema, i deia també, textualment: «El fomento del empleo es competencia del Estado, no es competencia de las Comunidades Autónomas.» Per tant, a mi m'interessa, doncs, i al nostre Grup, co-

mençar aquesta intervenció posant de manifest aquestes, almenys aparents, contradiccions.

Pel que fa a les motivacions que en l'escrit d'esmena presentava el Grup Socialista, podem veure que hi ha tres punts concrets.

En el primer, es parlava de la manca de prioritats polítiques del Pressupost. En el segon, ens deia que hi havia una manca de lluita contra l'atur, i en el tercer, que hi havia despeses no justificables.

Anem, doncs, a analitzar-lo breument. Primer, prioritats polítiques. Un estudi aprofundit del Pressupost del Departament deixa veure clarament que, almenys, n'hi ha tres: primerament, millorar els serveis transferits, sense que aquesta acció comporti un augment de la despesa. Per aquest motiu, les despeses de funcionament de l'any 84 són equivalents a les de l'any 83.

Segonament, ampliar el salari social. Aquest concepte, tan propi nostre, tan genuí nostre —ahir se'n feia ressò el senyor Armet, la qual cosa vol dir que va acceptant conceptes nostres de cara, doncs, al progrés—, com per exemple... (*remor de veus*) sí, sí... la reforma de diverses residències per al temps lliure, com per exemple la de Llançà.

I, en tercer lloc, hi ha una prioritat clara, que és la política de lluita contra l'atur, en aquest cas concretament la dotació de 1.000 milions de pessetes per al foment de l'agrupació juvenil és ben clara respecte a això. Precisament aquesta tercera prioritat que esmento, que políticament per a nosaltres és la primera, complementa el programa de foment d'ocupació que, com es recordarà, compta amb els 5.000 milions de pessetes del Pressupost del 83, que voldria recordar que es va aprovar ben entrat l'estiu de l'any passat, i que, per tant, els seus cabals, les seves consignacions s'han esmerçat en diversos programes al llarg d'aquest any 84. Per tant, si bé formalment és cert que aquest any en el Pressupost del 84 no hi ha els 5.000 milions de pessetes de lluita contra l'atur, en l'exercici del 84 s'han esmerçat aquests cabals aprovats a finals de l'estiu de l'any passat.

També en aquesta política de lluita contra l'atur es poden contemplar les transferències a empreses industrials, financeres i comercials per generar ocupació. També, dintre de la modalitat que permet el Pressupost, evidentment, però també hi ha el foment del cooperativisme, quantitat insuficient, li ha semblat al senyor Guitart, a nosaltres també ens sembla insuficient. És que és la possible, és la possible.

Altrament no entenem com es pugui dir que hi ha despeses injustificables en el Pressupost. Si es mira el Pressupost, es veu que l'estructura econòmica funcional i orgànica no deixa lloc a despeses sense justificació, i, per l'altra, les despeses de funcionament són les mateixes que l'any 1983. No hi ha, per tant, quantitativament, injustificació en la despesa.

Per tots aquests motius exposats, i volent destacar, per acabar, la manca de competències que ens impedeixen fer una altra política en aquest terreny, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat del Pressupost del Departament de Treball.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els altres Grups volen...? (*Pausa.*) El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, si no fos perquè són temes difícils i, com deia el

senyor Pujol, amb els quals no es juga, semblaria una comèdia el que estem fent en aquest Parlament d'uns mesos ençà amb el tema dels Fons de l'Ocupació i, en general, de la política de la Conselleria de Treball. Però no solament de la Conselleria de Treball, sinó de l'actual Govern de la Generalitat.

En la legislatura anterior vam caure tots —en part— en un parany en què podem tornar a caure aquest any, aquesta legislatura, amb una altra Conselleria, seguint la pista del Conseller Rigol. En la legislatura anterior vam caure en el parany de creure'ns tots que l'atur era un problema exclusivament del senyor Rigol, quan era un problema, en primer lloc, del senyor Pujol i de la resta del seu Govern. I totes les bufetades queien sobre el senyor Rigol —absent a la Cambra—, quan haurien d'haver caigut sobre el senyor Pujol —que acaba de marxar de la Cambra— i el seu Govern, com a responsables del Govern de Catalunya.

I dic això perquè ara semblaria que totes les bufetades van per al senyor Badia, que, a més, té el handicap que és un acabat d'arribar al Consell Executiu; ho dic en el sentit més positiu de la paraula, i se li han d'imputar responsabilitats —perquè les ha acceptades—, però algunes de les quals les hereta del Govern anterior.

Senyor Sesmilo, si ho vol, fem l'exercici a què ahir ens convidava el senyor Cullell, anem a debatre problemes de Govern central, però, si us plau, convoquin-nos per debatre problemes de Govern central. Aquí estem debatent la Llei del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, el Projecte per a l'any 84. I, en primer lloc —podem fer referències a altres incidències—, en primer lloc, ens hem de centrar en aquesta Llei i en l'acció del Govern al darrere, perquè, si no, de nou, tornem a confondre els nivells del debat.

Bé, jo volia fer una pregunta al Consell Executiu, aprofitant aquest torn de totalitat, però, és clar, aquí van entrant i sortint membres del Consell Executiu, i no sé qui m'escolta i qui no m'escolta. Bé. Figurem-nos —dic «figurem-nos» perquè s'ha de fer un exercici d'imaginació; ahir ens havíem d'imaginar que el senyor Guitart ens podia escoltar, i no hi era, quan es debatia l'ensenyament— que tenim tot el Consell Executiu aquí al davant. El senyor President ens diu que amb l'atur no es juga. El senyor Cullell ens diu —en un discurs que té més de trenta planes, que, per sort, no ens va poder llegir senceres, perquè no es recordava que tenia només quinze minuts, de les quals només dedica mitja pàgina del text escrit, que no va poder llegir, al que ell en diu «programa de lluita contra l'atur», que a mi em sembla vergonyós que, fins i tot, hagi posat aquesta mitja pàgina, perquè jo d'ell, ni aquesta mitja pàgina, per a l'any 84, hauria posat—, ens diu que hi ha un programa de lluita contra l'atur en el Govern. El senyor Rigol va ser qui va acceptar la responsabilitat monogràfica d'aquest programa l'any 83, i el senyor Badia és el qui ara n'és responsable. Doncs, bé, senyors del Govern, respongui qui respongui, el qui sigui present o el qui no hi sigui, la pregunta que els ha fet el senyor Guitart aquest matí, la que vam fer nosaltres ahir, la que s'ha fet fa unes quantes setmanes en una interpellació, la que continuarem fent, i una de prèvia: de què serveix el Parlament, senyors de Convergència i Unió? Què hi fem, aquí asseguts, tots plegats? Per què se'ns paga un sou que costa a l'erari públic 1.100 milions de pessetes?

Senyors del Consell Executiu i senyors de Convergència i

Unió, una pregunta tan senzilla, que està en preguntes, en interpellacions, mocions, debats parlamentaris, debats pressupostaris, esmenes: per què han desaparegut del Pressupost del 84 els 5.000 milions del Fons d'Ocupació? És que parlem xinès? És que no se'ns entén? O és que som idiotes, potser, que estem insistint en un tema en què no hauríem d'insistir? És que no som dignes de rebre una resposta, senyors del Consell Executiu i senyors de Convergència i Unió?

Però és que no som nosaltres, qui fem la pregunta! És que el senyor President té raó: amb això no s'hi juga! I, en aquest problema —i torno a dir el mateix argument que es va utilitzar aquí— podríem portar una cua d'alcaldes que ens explicarien què passa diàriament amb els fons d'ocupació, que ningú aquí, des d'aquesta tribuna, ha dit que sigui la solució del problema de la desocupació; que ningú ha dit que vostès siguin els responsables de la desocupació —els principals—, però, si més no, en una partida votada per aquest Parlament, votada per vostès, també, en un Pressupost prorrogat, la fan desaparèixer. Una partida que ajudaria a paliar aquest problema. Bé. Què n'han fet? Per què? On ha anat a raure? Aquests milions hi són, en el Pressupost! Podem tenir una resposta a aquesta pregunta? Nosaltres voldríem un sí o un no. Fins ara tenim un no, perquè el silenci no és atorgament, sinó que és la negativa, perquè la informació la tenen vostès. Han feta una decisió política. Siguin valents; expliquin-la. Està en el Pressupost del 84. On són, aquests diners? I per què no hi són, on estaven en el del 83?

És clar, els ho podem preguntar ara, el 20 de desembre del 84, però ens hauria agradat preguntar-los-ho al principi. Sí, senyor Cullell, potser és que tenim una estreïtor mental; potser és que tenim la monomania, però resulta que tenim la monomania, en una sèrie de qüestions que són les que la nostra responsabilitat d'oposició ens ha de dur a plantejar: què fan vostès de les opcions socials amb els diners de tots els ciutadans de Catalunya.

Miri, senyor Cullell, perquè vegi si tenim monomania, li vaig a llegir un document —vostè n'és el responsable, el principal en sentit monogràfic, perquè el primer responsable és el President de la Generalitat, però vostè, com a Conseller d'Economia i Finances—, que es diu «Pressupost per programes». Bé, entre parèntesis, a mi em faria vergonya titular aquest llibre «Pressupost per programes», perquè vostè, si ha vist Pressupost per programes d'un ajuntament o d'un organisme com una diputació o de qualsevol altre organisme, sabrà que «Pressupost per programes» dona pistes per saber com es van a gastar els cabals en els programes. Anem a veure quines pistes ens donen vostès, com es programen les despeses.

Senyor Sesmilo, un programa que es diu «Foment de l'ocupació i de la col·locació». Imagini's: «Foment de l'ocupació i de la col·locació»; miri quin títol; llegeixi'l, eh? Està en la pàgina 298 del segon volum del Pressupost per programes; no li vaig a llegir, perquè perdriem temps. Li'n vaig a llegir un paràgraf —i ho sap, ho coneix, però potser hi ha altres Diputats que no ho coneixen, i em servirà per al debat. Tota aquesta pàgina que vostès han redactat —no sé si vostè és el redactor, perquè aleshores no el podria felicitar— és una desgràcia de despropòsits genèrics universals —com ens deien ahir els senyors d'Aliança Popular, del Grup Popular— sobre el problema de l'ocupació. Que si hi ha crisi en el món, que si és la crisi que

pateixen els estats industrials, que si hi ha treballadors que no tenen cobertura d'assegurança i, per tant —després d'aquests grans arguments programàtics—, el Departament de Treball, com a òrgan directament relacionat amb l'atur, i la Direcció d'Ocupació, com a primer responsable de l'ocupació —ho diuen vostès—, «amb la finalitat de portar a terme mesures concretes per millorar la situació actual respecte a l'atur i a l'ocupació proposa els objectius...» Sap quants diners proposen per a aquests objectius? Doncs, miri, 98,9 milions de pessetes. És un escàndol, senyors de Convergència i Unió... És que és un escàndol! Treguin aquest programa, treguin-lo! És que em sembla molt bé que vagin a l'opció política de suprimir els 5.000 milions, però que ens vinguin amb aquest llibrot i ens parlin, en tot ell, només que en una pàgina del foment de l'ocupació, i ens parlin que hi ha una crisi a escala mundial —que ja ho sabem— i ens donin aquestes raons i 98,9 milions, miri, tan tranquils! I sortiran d'aquesta Cambra tots contents, majoria absoluta, rebuig de l'esmena a la totalitat, i endavant. Però, repeteixo, de què serveix aquest Parlament, aleshores, senyors de Convergència i Unió?

Poden explicar el *quid* de la qüestió que se'ls ha demanat aquí? I nosaltres els hem portat xifres, senyor Cullell, programes per programes del 83: falten 750 milions encara del 83, per invertir en aquells programes d'ocupació. Els ho hem demanat per activa i per passiva, i no hi ha cap resposta? A vostès, que els agrada tant explicar-se i que els agrada tant facilitar explicacions quan es tracta de determinades partides que van bé per a unes orientacions polítiques; per què en aquest cas hi ha aquest silenci? Jo podria parlar-los de participació sindical, de l'economia social, senyor Sesmió. Els membres del Consell Superior de la Cooperació, llàstima que no puguin pujar a aquesta tribuna a parlar, que li expliquessin el seu estat d'ànim sobre el que consideren una certa desviació —per dir-ho pudorosament— de la intencionalitat de la Llei de Cooperatives, quan veuen les dotacions pressupostàries que vostès els faciliten.

Nosaltres, perquè aleshores tinguem punts de referència, podem agafar això i comparar-ho amb altres Pressupostos. La Conselleria de Presidència —també ho saben tots vostès, però tinguem-ho present— té un Pressupost de 9.984 milions; la de Treball, 2.687. Ja només que amb aquestes dues xifres, ja fan ballar els ulls: 9.984 contra 2.687. Senyors de Convergència i Unió, humilment i serenament, el que vulgui el Consell Executiu —ho repeteixo, estigui present o no estigui present—, quina és l'opció política que vostès fan quan, en el Pressupost que avui ens porten a aprovar, només hi ha 1.000 milions d'ocupació juvenil, posats a darrera hora, després de les negociacions i pressions, fins i tot de centrals sindicals, i fer desaparèixer les partides que aquest Parlament va votar i que havien de ser presents en el Pressupost prorrogat del 83 per al 84, dels 5.000 milions per al foment de l'ocupació.

Partides que, en la gran majoria, vostès controlaven, i que, com han demostrat amb aquest control i amb aquesta inversió, no han arribat a invertir com estava estipulat en el Pressupost. Quina és l'opció política, quina és la seva explicació? I, perdonin's. Com que no ens contestaran, tornarem a fer la pregunta, i tornarem a fer mecanismes parlamentaris, perquè, si no, senyor Cullell, el que hauríem de fer és agafar la cartera i marxar, i no venir a aquesta casa, perquè no hi tindríem ocupa-

ció, tampoc, nosaltres, ja que no se'ns vol donar cap mena de diàleg parlamentari, que per a això existeix aquest edifici.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Cap altre Grup vol prendre una actitud determinada sobre aquestes esmenes?

Bé, doncs podem anar ja a votar l'esmena socialista a la secció 11 del Departament de Treball.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

Ara hi ha una altra esmena a la totalitat, a la secció 10.32, de l'Institut Català de la Carn. Per defensar aquesta esmena, que és... Ah, ha estat retirada! Passem ja, doncs, a la discussió de l'articulat.

D'acord amb la consuetud, saltem l'article 1 i aleshores hi ha els articles 2 i 3, que no tenen esmenes. Per tant, si no hi ha cap inconvenient, votariem conjuntament el Dictamen en els seus articles 2 i 3.

Els qui estiguin a favor d'aquest text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Els articles 2 i 3, segons el text del Dictamen, han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 4, l'apartat 2 del qual té dues esmenes, que totes dues són de supressió, per tant, coincidents; una, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'altra, del Grup parlamentari Popular.

Per a la defensa d'aquesta esmena, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Sí, molt breument, senyor President. Nosaltres considerem que els diversos Departaments tenen les seves plantilles, les quals són el punt indicador per a les qüestions relatives a personal. Considerem que no és bo que es disminueixin aquestes inversions de personal i considerem, a més, que no és bo que això sigui una facultat del Conseller d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor... (Pausa.) (Ll. Sr. Subirà demana per parlar.) Perdó, digueu, digueu, senyor...

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, és que tinc la sensació que el senyor Ribó s'ha confós d'esmena, perquè l'esmena que ell havia de defensar no té res a veure amb personal, i d'aquí la perplexitat que ha produït en aquest portaveu i també en el portaveu que té una altra esmena molt similar a la que hi ha en el text, però no la que ha defensat el senyor Ribó.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si el senyor Ribó creu que ha de corregir —com que no havia consumit el seu temps— aquesta omisió, pot fer-ho.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, ens referim a l'esmena 4 del Butlletí?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, és l'esmena 4.

El Sr. RIBÓ: L'esmena 4, senyor Subirà, parla del personal; potser que es llegeixi millor vostè el Butlletí, senyor Subirà.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara jo suggeriria d'acumular les dues esmenes del Grup Popular. Per tant, si no hi ha inconvenient, l'Honorable representant del Grup Popular pot fer ús de

la paraula.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, malgrat tot, una mica sí que s'entenia, no?, el que volia dir el senyor Ribó? Jo crec que bastant. Bé, m'explicaré, m'explicaré. Aquí, el problema està que ja sabem, i és un fet real, que, en fer-se inversions, es genera despesa corrent, ja ho sabem, i que d'alguna manera s'ha de finançar, aquesta despesa corrent. Això pot motivar una sèrie d'alteracions i canvis del Pressupost, i sense caure en el keynesianisme que ahir..., sí, sí, el keynesianisme d'adjectius que ahir va quedar, realment, poc ben tractat en la Cambra, nosaltres pensem que, a l'hora de corregir el Pressupost per tal de trobar finançament per a aquesta despesa corrent derivada d'una prèvia despesa d'inversió, és millor acudir a la minoració de la despesa corrent que de la despesa d'inversió, encara que només sigui perquè tot Pressupost comporta un cert compromís del Govern respecte al volum d'inversió que s'hi projecta i, és clar, si per aquesta via i amb les facultats del Conseller d'Economia es minora aquesta inversió, nosaltres pensem que, com a mínim, des d'un punt de vista polític, i, si es vol, com a judici d'intencions, el plantejament és rebutjable. Per això, precisament, la nostra esmena volia l'eliminació d'aquest afegit final, on diu: «d'inversions del Departament o de l'entitat que ho proposi», de tal manera que únicament es podrien deduir les despeses corrents.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Ara, doncs, per al torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Per fer un torn en contra, des de l'escó mateix. Es tracta de poder finançar amb càrrec de minoració de les inversions quan el tema sigui l'entrada en funcionament d'aquestes inversions i quan l'alternativa fos deixar les inversions sense funcionar durant el que quedés d'exercici. Aquesta és una pràctica corrent a la majoria d'administracions del món i a nosaltres ens sembla que és perfectament defensable, que és millor incorporar una part de la despesa corrent de l'exercici com a inversió que no pas deixar la inversió improductiva durant tot el que resta d'exercici.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, podem passar ara a la votació de les dues esmenes coincidents.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ara hem de votar el Dictamen, en la seva totalitat, en tots els seus apartats.

Volent votació separada? (Pausa.) El punt 2, separat. Bé, votarem ara conjuntament l'1 i el 3 i després el 2, eh?

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per als seus apartats 1 i 3, que es posin drets.

Aquests dos punts de l'article 4 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a la votació del punt 2.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per l'article 4, apartat 2, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat segon de l'article 4 ha estat aprovat per 60 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 5, que té una esmena, esmena al seu apartat 2... Ha estat retirada? Aleshores, podem passar a votar el Dictamen.

Podem posar a votació els dos punts de l'article...

Bé, doncs, els qui estiguin a favor de l'article 5, en els seus dos apartats, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'article 5, en els seus dos apartats, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 6 hi ha dues esmenes de supressió, una del Partit Socialista Unificat de Catalunya i l'altra del Grup Popular. Suposo que les podem tractar totes dues conjuntament, amb les defenses que corresponguin. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyor Subirà, aquesta també és de personal. També és de personal, si la llegeix bé; és que no la vaig a defensar perquè són els mateixos arguments tan telegràfics que li he donat abans. Per tant, la dono per defensada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Del Grup Popular, l'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, encara que sigui amb tota brevetat, em permetran que faci ús de la tribuna. Bé, de fet la qüestió que aquí es planteja és molt simple: la Llei de Finances Públiques de Catalunya atorga al Govern i al Conseller d'Economia i Finances amplíssimes facultats de gestió pressupostària. La Llei del Pressupost també té, en l'article 6, una norma que dona una gran flexibilitat per a l'execució i l'aplicació del Pressupost. Llavors, nosaltres pensem que és bo circumscriure aquesta flexibilitat en el marc fixat per la Llei de Finances Públiques de Catalunya; pensem que en la redacció que té l'article 6, paràgraf primer, és extraordinàriament ample, més ample que la que conté la mateixa Llei de Finances Públiques de Catalunya en l'article 42, i, com a conseqüència, proposàvem la supressió del paràgraf. Amb això les facultats del senyor Conseller en relació amb la gestió pressupostària no quedaran greument minvades, tinc la sensació que... no dic que la gestió financera o pressupostària de la Generalitat sigui còmoda, però almenys des del punt de vista legislatiu no és de les més dificultoses.

Bé, crec que la supressió que es proposa no plantejarà una greu dificultat suplementària i que té sentit demanar el sí al seu vot.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? (Pausa.) L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, moltes gràcies, senyor President. Efectivament, es tracta de donar una certa major elasticitat al Conseller d'Economia i Finances per a la gestió del Pressupost que la que preveu la Llei de Finances Públiques. Per això precisament es posa en la Llei de Pressupost, perquè si aquesta elasticitat que es necessita en les circumstàncies actuals la donés la Llei de Finances Públiques no caldria posar-ho aquí.

De tota manera a mi em sembla que seria instructiu que es llegís amb quines limitacions se li dona aquesta elasticitat. El punt que estem discutint, que és el punt primer de l'article 6, diu: «El Conseller d'Economia i Finances pot autoritzar», et-

cètera, «amb les limitacions de l'article 4». I l'article 4, en el seu punt primer estableix les següents limitacions —en els altres dos també—, però en el punt primer, diu: «Durant l'exercici del 1984 no es poden tramitar expedients d'ampliació de plantilles ni disposicions o expedients de creació o reestructuració d'unitats orgàniques si l'increment de la despesa pública que en deriva no es compensa mitjançant la reducció d'aquests mateixos conceptes en altres unitats», etcètera, etcètera. Per tant, estem donant una major elasticitat però no estem donant gens una carta blanca. Estem restringint molt aquesta aparent elasticitat que es dona en l'article 6, punt 1.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar ara, doncs, a votació conjunta d'aquestes dues esmenes.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del text del Dictamen. Volen separació? Bé, votarem primer l'article 6, apartat primer, i després el 2 i 3.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen, per l'article 6, apartat primer, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt número 1 de l'article 6 del Dictamen ha estat aprovat per 64 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Votem ara els apartats segon i tercer d'aquest mateix article.

Els qui estiguin a favor d'aquests dos punts, segons el text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts de l'article 6, segons el text del Dictamen, han estat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 7 no hi ha cap esmena, per tant, podem procedir... Bé, a l'article 8, fins al punt 3, tampoc n'hi ha. Per tant, els sembla bé de votar conjuntament l'article 7 i aquesta part no esmenada de l'article 8.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article 7 i la part de l'article 8 anterior a l'apartat tercer han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Ara l'article 8. A l'article 8 hi ha, en el punt tercer, lletra a), dues esmenes de supressió dels Grups del Partit Socialista Unificat de Catalunya i Socialista. Dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres defensarem, a l'ensemble, l'esmena número 9 del Dictamen amb l'esmena número 11, que es refereix a l'apartat c)...

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. RIBÓ: ... perquè totes dues esmenes tenen el mateix contingut, en aquest cas, d'ampliació de crèdit, senyor Subirà. L'ampliació de crèdit, en primer lloc, vostès la volen per pagar interessos del deute. Bé, ahir vam discutir el deute, senyor Subirà, i ahir per primera vegada públicament amb la publicitat del Parlament, senyor Culler, van vostès reconèixer que el

deute arribarà —si no el vaig sentir malament a vostè— a 100.000 milions de pessetes, no 7.000, com algú dels mitjans de comunicació em demanava precisament després, sinó a 100.000 milions de pessetes en el Pressupost del 85.

Bé, nosaltres ens oposedem a aquest descontrol del deute, perquè aquest Parlament ara oficialment s'assabenta d'aquestes xifres, el descontrol que podria ser encara més gran si s'anés a aquesta ampliació que vostès proposen.

I la segona és la part anecdòtica, divertida, del debat d'ahir, diria jo. L'ampliació ve pels crebants —aquesta paraula jo l'he apresada en el debat pressupostari. Bé, vostès, també en aquest cas, tenen una partida que fluctua, diran: «Oh, és que és lògic, fluctuen els riscos sobre els avals». No, és que fluctuen també les informacions que ens donen vostès, per tant, encara menys, anem a autoritzar una ampliació de crèdit. No ens volem fer responsables d'aquesta autorització.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El representant del Grup Socialista, l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, acumularé la defensa de tres esmenes, que són la 10, la 12 i la 13. *(Pausa.)*

Senyores i senyors Diputats, aquest article, l'article 8, que és el que té, el que planteja és la qüestió del caràcter ampliable d'un conjunt de partides del Pressupost que potser aquesta vegada no té massa sentit, perquè no estem davant d'un Pressupost, sinó que estem davant, com diu la meua companya de Grup, la senyora Marta Mata, no és un Pressupost, sinó un postsupost, és a dir que evidentment ja està absolutament, pràcticament executat i, per tant, estem davant pràcticament d'una liquidació.

És evident que el caràcter ampliable d'un conjunt de crèdits té sentit en el principi de l'any, en el principi de l'exercici pressupostari, però no té cap mena de sentit al final de l'any.

El caràcter d'aquest article també té un altre aspecte i és que pot obrir la porta per amagar un dèficit, i pot tenir aquesta porta oberta, perquè el que es pot fer és pressupostar a la baixa, pressupostar les partides d'una forma molt per sota del que es pensa gastar, i després, per la via del caràcter d'ampliable, anar incrementant les partides. És evident que aquí el que es planteja és el caràcter ampliable per a un conjunt de partides, com són els interessos i l'amortització del principal del deute, com són les fallides d'aval, que, per cert, les fallides d'aval, l'any passat, ja van fallar més de 250 milions, el 30 de setembre d'aquest any ja s'havien fallat més de 500 milions, quan vostès tenen pressupostats 500 milions, i, per tant, a aquest ritme, vostès pressuposten, en el Pressupost del 85, 500 milions més. Això vol dir que, quan s'han donat menys de 5.000 milions d'aval, ja estem prop del 20% d'aval fallits, quan portem en aquesta política pràcticament dos anys. Per tant, evidentment, hi ha una dilapidació dels recursos, i nosaltres considerem que aquesta política és una política absolutament incorrecta.

Però jo no voldria deixar passar, en aquesta intervenció, un aspecte que em sembla, a mi, realment important, en aquest conjunt del Pressupost, i que és el següent: vostès imaginin que aquest Pressupost és un formatge, i que el senyor Culler agafa aquest formatge i vol saber de quina marca és, i va a un botiguer, a un senyor que és especialista en formatges, i li pregunta: «De quina marca és aquest formatge?»; aquest senyor li respondrà: «Home, senyor Culler, això és un formatge de

gruyère, perquè té forats pertot arreu». Evidentment, estem davant d'un Pressupost que, per la via dels crèdits ampliables, està amagant els dèficits, i, per tant, no és una qüestió, simplement, que és l'article, és una qüestió de comparar l'estat d'execució el 30 de setembre amb el Pressupost que vostès han presentat. Vostès han gastat en moltes partides molt més del que estan pressupostant en aquesta Llei.

Per tant, i per acabar, senyor President, nosaltres presentem aquesta esmena, aquestes tres esmenes, la darrera i tercera de les quals planteja una qüestió addicional, i és el caràcter de plantejar, per a nosaltres, un aspecte important, i és que el fons d'ocupació, és a dir, aquesta partida que hi ha en el Departament de Treball, que és una partida absolutament baixa, en funció del conjunt de necessitats del país, sí que tingui el caràcter d'ampliable. És a dir, per a nosaltres és evident que hi ha d'haver una contenció de la despesa pública i, per tant, un principi d'austeritat per part de l'execució del Pressupost, però quan hi ha partides que són en funció d'un conjunt de necessitats globals i en funció de la lluita contra l'atur, nosaltres considerem que aquesta partida sí que ha de tenir un caràcter ampliable en funció que hi hagi una majoració dels ingressos, i, per tant, una major possibilitat de despesa en aquest afer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Subirà, per a un torn en contra de tot el conjunt d'esmenes. D'acord.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tenia la impressió que el senyor Santiburio era un expert en qüestions pressupostàries. En veure que mantenia aquesta esmena per al Ple vaig començar a tenir dubtes que fos un expert en qüestions parlamentàries, però llavors, en començar la seva intervenció he pensat que potser sí que seria un expert en formatges, però resulta que tampoc no ho és, perquè el formatge que té forats és l'emmental, no és el gruyère. *(Rialles.)* Llavors, anant al... Perdonin, jo no puc riure perquè em fa molt de mal les costelles quan ric. *(Rialles.)*

Bé, anem al tema que ens ocupa. La necessitat que siguin ampliables aquestes partides que proposem com a ampliables és una necessitat estrictament tècnica. Vostè sap, o hauria de saber-ho, que en moltes operacions de préstec es determinen els seus interessos en relació amb algun indicador, com, per exemple, el LIBOR, o el NIBOR, o l'interès bàsic, això és una cosa coneguda. Aquests indicadors poden variar al llarg de l'exercici, i si al llarg de l'exercici varien, encara que només sigui incrementant en una pesseta la previsió feta, és absolutament imprescindible que el crèdit sigui ampliable: qüestions rotundament i estrictament tècniques. El mateix és vàlid per a l'ampliabilitat de les obligacions que es poden derivar dels crebants.

Quant a la necessitat de fer ampliable la partida que vostès proposen, de fons d'ocupació, nosaltres pensem que el que hi ha destinat és correcte, i no té aquesta el caràcter de necessitat tècnica de ser ampliable, i per tant votarem en contra de la seva ampliabilitat, i, en canvi, votarem a favor de l'ampliabilitat tal com està prevista en el text del Dictamen, dels punts 3.a) i 3.c).

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem doncs a votar aquestes esmenes. Suposo que les esmenes de supressió de la lletra a), del Grup del PSUC, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i del Grup Socialista es poden votar conjuntament, eh?

Per tant, els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Ara, les esmenes referents a la lletra c), que també són coincidents i les votarem conjuntament.

Doncs, els que estiguin a favor d'aquestes esmenes, números 11 i 12, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Les esmenes 11 i 12 han estat rebutjades per 32 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Ara, l'esmena número 13, que és d'addició, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena número 13 ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Ara, anem a votar el text del Dictamen de l'article 8. *(Pausa.)* Perdó, el punt tercer, perquè la part anterior ja l'hem votada. Volen... Separadament, eh? *(Pausa.)*

Bé, votarem conjuntament els apartats a) i c), i la resta també conjuntament.

Per tant, els qui estiguin a favor del text del Dictamen en els seus apartats a) i c), que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part, dels apartats a) i c) del text del Dictamen, de l'article 8, ha estat aprovada per 62 vots a favor, 33 en contra i 7 abstencions.

Ara, anem a votar els altres apartats d'aquest mateix article, que són amb exclusió dels a) i c).

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'article 8 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

A l'article 9 hi ha dues esmenes de supressió, per tant, coincidents, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar l'esmena, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, senyor Subirà, jo tampoc hi entenc, de formatges, però em sembla que el gruyère també té forats, són més petits. Potser té raó vostè, això és més aviat un emmental que un gruyère, el Pressupost de la Generalitat *(rialles)*, i, a més, senyor Subirà, jo li diré, pel poc que hi entenc, que hi ha formatges que fan pudor *(rialles)*. Són potser els millors, eh, de vegades, ara ja li exposo el meu gust personal.

Aquesta esmena —no és tendir al símil, perquè deixo ara la broma— va en la mateixa línia —i el senyor Cullerell em dirà: «torna-hi, insistiu, sou uns cabuts»— d'intentar que no hi hagi un descontrol de l'executiu. Vostè en diu «flexibilitat», jo en dic «majoria absoluta», «flexibilitat», «prepotència», «avançades en línia, caigui qui caigui», etc. És un estil, un

estil que vostès tenen tot el dret a fer perquè tenen majoria absoluta. Ara bé, és un estil que en aquest Parlament em sembla que ens toca dir: deixin per al Parlament aquelles activitats de control que li pertocuen. Aquesta Llei té, no sé quantes vegades, el concepte de «s'autoritza», «s'amplia», «es delega», «es flexibilitza», i és la Llei del Pressupost! I ara, és clar, ens porten un tema com és el de la contractació directa, sense les transparències que es requereixen legalment, és clar, de 50 milions en avall, amb la responsabilitat de tot el Consell Executiu, em dirà vostè, però de nou caient en aquest defecte del descontrol.

Per això nosaltres presentem aquesta esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Un representant del Grup Socialista vol fer ús de la paraula? L'Illustre Diputat senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Aquest article, el que planteja és un aspecte, un aspecte que està regulat, en definitiva, en la Llei de Contractes. Per tant, el que nosaltres plantejem és: o bé el Consell Executiu fa una llei de contractes amb tot el rigor que això planteja, i, per tant, planteja aquí un projecte de llei, o bé és absurd plantejar un aspecte concret potencial d'una regulació global, un article del Pressupost.

Per tant, nosaltres creiem que això no té cap mena de sentit, a més és una redundància a nivell legal, i, per tant, nosaltres plantejem la supressió d'aquest article 9.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, no puc riure. Senyor President, senyores i senyors Diputats, he sortit a la tribuna perquè em sembla que el tema s'ho mereix, a pesar que els meus contradictors han fet el seu torn des de l'escó.

Ens trobem davant d'un article que és pràcticament la reproducció d'un article anàleg a la Llei de Contractes de l'Estat, tal com ha reconegut el senyor Santiburcio. Vol dir que si la seva esmena de supressió prosperés, seria d'aplicació la Llei de Contractes de l'Estat, i, per tant, estaríem autoritzats a fer exactament el mateix. El que passa és que com que volem aquesta transparència que vostès demanen, precisament per això s'hi ha posat.

Però a mi m'agradaria ara —vostè ens ha dit que fóssim rigorosos—, a mi m'agradaria mostrar a les senyores i els senyors Diputats, en una mostra de rigor que ha tingut lloc fa pocs dies en un altre Parlament, en el Parlament de l'Estat..., el Pressupost presentat pel Govern socialista no té pràcticament article 25, no té «Estudis i dictàmens», perquè s'ha considerat que els estudis i dictàmens formaven part de la inversió, és a dir, que les quantitats per a estudis i dictàmens són al capítol VI, amb la qual cosa s'aconsegueixen dos efectes —escoltin bé, senyors Diputats, perquè això dels estudis i dictàmens sortirà després—: primer efecte, poder explicar només d'imatge, no de realitat, poder explicar, que hi ha menys despesa corrent i més inversió, fals, i disposar d'una elasticitat de 50 milions de pessetes per adjudicar arbitràriament estudis i dictàmens, senyor Santiburcio. Si, d'això, se'n diu rigor, i si vostès se senten en condicions de donar-nos a nosaltres lliçons de rigor, que jutgi la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, ja a la votació conjunta d'aquestes dues esmenes.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Anem a votar el text del Dictamen d'aquest article 9.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen d'aquest article 9 ha estat aprovat per 71 vots a favor, 34 en contra i zero abstencions.

Ara, a l'article 10 no hi ha esmenes; per tant, podem passar a votar el text del Dictamen.

Els Il·lustres senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 10, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 10 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

L'article 11 queda posposat. I passem, doncs, a l'article 12, per al qual hi ha una esmena del Grup Popular. (*El Sr. Santiburcio demana per parlar.*) El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): Senyor President, jo el que demanaria és que quedés posposat simplement l'apartat 1, que fixa la quantitat d'emissió de deute públic, i, per tant, és conseqüent al debat. En canvi, la resta d'apartats que es debatessin i es votessin ara.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. A l'apartat 3 de l'article 11 hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la número 18. L'Illustre Diputat senyor Ribó...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, la nostra esmena número 17 és d'addició. Per tant, no afecta el primer paràgraf de l'article, de manera que hauria de ser defensada ara.

I, a més, molt breument, senyor President, perquè podríem demanar que tornéssim a sentir les transcripcions de la interpellació sobre els fons d'ocupació, el debat d'ahir sobre la totalitat, les paraules del senyor Guitart aquest matí i les meves pròpies d'aquest matí. I jo el que sí que demanaria als senyors de Convergència i Unió és que es rellegissin el *Diari de Sessions* de l'any 83, quan vam debatre aquest mateix text, el van votar vostès, ara ja no ho demano al Govern, que no ens volen dir per què no hi són, sinó que els ho demano a vostès, vostès l'any 83 deien que sí, i ara suposo que em diran que no. És l'únic cas que obertament els plantejem, en contradicció amb el que hem criticat sobre el deute, l'augment de deute, perquè són els termes idèntics que hi havia al Pressupost del 83, i que vostès, per una operació que encara no han explicat, han fet desaparèixer al del 84. Aquest emissió de deute i increment deixa de ser contradictòria quan, els ho recordem —i a vostè, senyor Subirà, li agraden les analogies, com ens acaba de recordar molt correctament—, els recordem l'analogia, però en aquest cas no amb Madrid, amb Catalunya, amb nosaltres mateixos, senyor Subirà; siguem anàlegs, i mantinguem el que es va votar al seu dia, o expliquem per què no ho mantenim.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, brevíssim. Jo crec que és més perillós ser incoherent que no pas anàleg, o no ser anàleg. I, és clar, vull evitar que la Cambra els faci cometre a vostès la incoherència de, per un cantó, queixar-se de massa deute, i, per l'altre, fer-nos emetre 5.000 milions més de deute.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara ve l'esmena, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de modificació referent a l'apartat 3. Per defensar aquesta esmena, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Sí, retirem l'esmena número 18 i la número 22, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada? Molt bé, gràcies.

Ve a continuació, una altra esmena del mateix Grup del Partit Socialista Unificat, a l'apartat 4, de supressió.

L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres tornariem a insistir en els arguments que ja vam donar sobre tota la qüestió del descontrol, no sabem en què s'han gastat aquests cabals i, en definitiva, la pregunta elemental a fer seria: de què serveix el Pressupost, de què serviria el control pressupostari autoritzant aquest tipus d'operacions. Recordar-li aquí, no sé si al senyor Subirà o al senyor Culler, que ens deia que no havíem argumentat això quan parlàvem dels dubtes sobre legalitat, i és que potser no s'havien llegit l'escrit que vam fer a la Mesa sobre legalitat, que el tornem a citar, 20 de novembre del 84, i el posterior escrit que va anar al Consell Consultiu, i aleshores veurien les argumentacions que van ser ja donades amb abast; el que passa és que de vegades no hi ha pitjor sord que el que no vol sentir, o que no vol llegir, perquè per a això també serveixen els documents parlamentaris. Ens remetem, doncs, a aquestes argumentacions.

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'aquesta mateixa... Hi ha unes esmenes coincidents d'altres dos Grups, que si volen fer l'ús de la paraula per defensar-les... El Grup Popular té la paraula. L'Honorable senyor...

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de fet, ahir durant la meua intervenció ja vaig anunciar que hi hauria en el curs del debat d'avui alguna ocasió de parlar del dictamen del Consell Consultiu. Encara que sigui indirectament, m'agradaria fer-ho ara, al fil de la discussió sobre aquest article 11.4.

Nosaltres teníem dubtes sobre, no sé si dir la legalitat, constitucionalitat, adequació a l'Estatut, oportunitat d'aquest article 11.4, o una mica probablement de totes les coses que he dit. I, en funció d'això, vam plantejar una esmena. A posteriori, el text va ser tramès al Consell Consultiu, i hem llegit el dictamen del Consell Consultiu, i torno a dir, com ja ha dit el nostre Grup amb anterioritat i fora d'aquesta sala, que acatem i respectem aquest dictamen. Encara podria dir més: estem d'acord amb el que diu el dictamen, però, és clar, el que no se'ns pot demanar és que també donem el nostre acord a allò que no diu el dictamen del Consell Consultiu. I el dictamen del Consell Consultiu sobre aquest punt de l'article 11.4 és un dictamen, pel cap baix, especial, perquè, després de dedicar, des del full 10 al full 13, a explicar-nos el que és l'article 11, que ja sabem, ho hem llegit, i arribar a la conclusió que l'article 11

parla d'endeutament per inversions, a l'apartat primer i 4, que és veritat, i de dir que són dos conceptes quantitativament diferents, però qualitativament idèntics, que no és veritat, com després, tot seguit, reconeix el mateix Consell Consultiu, que hi ha una diferència bàsica, que són les inversions al finançament de les quals es destina l'endeutament de l'apartat primer i del 4— la primera és inversió creada, prevista, al Pressupost del 84; la segona és inversió procedent, incorporada, del Pressupost del 83, i aquest és un fet important—, doncs bé, després d'establir això dedica de la pàgina 14 fins a la pàgina 20, fins al final del dictamen, a fer un recorregut tècnicament, doctrinalment, molt interessant respecte a la diferència entre operacions de capital i inversions. Bé, per tant, insisteixo, hi estem d'acord. Ara, aquí, en aquests deu fulls hi ha un problema que no es tracta, i que, per altra banda, és bastant simple de veure. És clar, tot el problema de les incorporacions d'inversions no és un invent de la Generalitat, està previst a l'article 37.2 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i també a l'article 73.1 de la Llei General Pressupostària. Hi ha, en canvi, un petit problema, una petita diferència, entre la mecànica pressupostària de l'Estat i la de la Generalitat. La mecànica pressupostària de l'Estat no funciona sota el principi de Pressupost equilibrat. La nostra, sí. Almenys mentre es mantingui la vigència de l'article 27 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Però a la pàgina 9 d'aquest dictamen també es diu una altra cosa que pot ser interessant, i ho dic tot i que no es fa una afirmació taxativa. Aquí diu que en la seva eventual incidència en l'equilibri financer del Pressupost l'omissió del qual, fins i tot *ex ante*, l'omissió de l'equilibri pressupostari *ex ante*, podria constituir — per això dic que valgui pel que valgui — una vulneració del bloc constitucional i estatutari. Això és el que diu el Consell Consultiu, o apunta el Consell Consultiu. Doncs bé, tal com està redactat aquest article 11.4, al meu entendre provoca l'omissió de l'equilibri pressupostari *ex ante*. I m'explicaré. És evident que, com que el Pressupost del 83 havia de ser equilibrat, les inversions que es recollien al Pressupost del 83 tenien el seu propi finançament, o de transferències de l'Estat, o del fons o d'emissions de deute, això és evident. És evident també que part de les despeses previstes no es van produir i s'incorporen al Pressupost del 84. Per tant, hem d'entendre que aquell finançament inicialment destinat a pagar aquestes despeses d'inversió no ha estat, al final, aplicada d'acord amb la destinació inicial prevista al Pressupost. O perquè no existia, que és el més probable, o perquè s'ha gastat en coses diferents, qüestió sobre la qual no tenim avui informació suficient i no ens pronunciem. De manera que suposem que és perquè no existia.

De fet, aquí, llavors, ens trobem amb el reconeixement que el Pressupost del 83 estava en dèficit. És evident que amb això encara no hem acabat d'esgotar les possibilitats d'anàlisi que ofereix aquest article 11.4. Miri, jo he arribat a la conclusió que l'article 11.4 parla de 5.000 milions però val per 15.000. En primer lloc, perquè hi ha 5.000 milions de dèficit del Pressupost de 1983 que, en incorporar les inversions al Pressupost de 1984, queden esborrats, s'esborren. No teníem finançament per pagar 5.000 milions d'inversions al Pressupost del 83, passem la despesa al Pressupost del 84 i amb això hem esborrat 5.000 de dèficit del 83. Però ara resulta que preveiem 5.000 milions per a inversions l'any 84 amb una emissió de deute

públic, que, que jo sàpiga, no està feta. Oi que no està feta? I avui, som no sé si ja 20 de desembre, és molt improbable que l'emissió de deute públic es pugui fer abans del dia 31 de desembre, és molt improbable que es pugui fer abans del dia 31 de desembre. Llavors passarà una cosa molt curiosa, que és que tindrem autoritzada una emissió de deute públic que es podrà fer l'any que ve per finançar unes despeses que no es podran fer l'any que ve, perquè les despeses d'inversions procedents del 83, per aplicació del 37.2 final de la Llei de Finances Públiques no poden passar al Pressupost del 85. I aquí tenim la segona suma de 5.000 milions resultant de l'article. Però, evidentment, aquests 5.000 milions de deute que haurem emès l'any 85 sí que serviran per gastar-se, d'alguna manera, durant l'any 85, i són, per a mi, 5.000 milions de finançament suplementari obtinguts l'any 1985.

Miri, en resum, jo no plantejo aquí cap qüestió ja de legalitat; simplement plantejo que és un sistema de gestió pressupostària que..., bé, almenys des del punt de vista de l'oposició, ha de ser objectat. I és precisament per això pel que demanem la supressió de l'apartat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha ara una altra esmena coincident del Grup Socialista, al qual dono la paraula si és que vol fer-ne ús. L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem davant d'un article d'un cert interès perquè per primera vegada apareix un dèficit, i aleshores en aquest Pressupost veuran que en aquest article i en l'article 14 el que s'intenta és un conjunt d'operacions per intentar amagar aquest dèficit, en algun cas per reduir les inversions, per reduir operacions corrents i per fer unes operacions que permetin, si més no, amagar la naturalesa del dèficit pressupostari.

Comentava ahir que el Pressupost de la Generalitat és un Pressupost dinàmic. Hi ha un Pressupost inicial, hi ha uns crèdits incorporats i aquests crèdits incorporats s'incorporen al si de la vida pressupostària i es liquida el Pressupost. Aquest és el cicle pressupostari que es contempla.

El que es produeix és una ruptura 83-84 molt notable. A partir del 83 es posa un fre important en el capítol d'inversions, i en el 84 el fre es posa amb molta més força, la qual cosa vol dir que d'una forma o d'una altra hi ha poques incorporacions del 83 al 84, en relació amb el tema de les operacions de capital, i aleshores es diu que es permeti l'emissió de deute o crèdit per poder finançar aquests 5.000 milions de pessetes.

Aquí ens trobem, per tant, amb un reconeixement de dèficit. Jo estic d'acord amb el senyor Folchi, que això provoca, o pot provocar, un efecte suplementari, observat des de la perspectiva dinàmica en què ell ho ha observat —no fóra cert si hi hagués aquesta emissió en el període en què estem de l'última desena del mes de desembre i crec que obliga a una certa consideració més de fons, i aquí sí que em voldria referir al Dictamen del Consell Consultiu.

El Dictamen del Consell Consultiu —a part de la precisió que ha fet el senyor Folchi, que jo també volia fer-la, que em sembla que obre si més no un dubte en el mateix text, amb independència de quina és la resolució final— entra en una anàlisi que em sembla d'una especial importància, i és l'anàlisi de dir què vol dir l'expressió «inversions», de què parla al bloc constitucional quan es refereix que una Administració autonò-

mica emet deute públic. Aquest és una mica, diguem-ne, el tema.

Aleshores, per un conjunt de procediments, de tipus, primer, semàntic i per analogia amb el que s'ha fet amb algun Pressupost d'una altra Comunitat Autònoma, s'arriba a la conclusió que inversions vol dir tot, en el sentit més ampli. És a dir, inversions, transferències de capital i variació d'actius i passius financers; per tant, en el sentit més ampli.

És a dir, inversió que directament fa la Generalitat, inversió que la Generalitat trasllada a altres ens públics o persones físiques i jurídiques —aquest és una mica l'enfocament de transferències de capital—, i aquesta variació d'actius i passius financers, que òbviament serien les obligacions derivades de l'endeutament anterior.

Aquest és el plantejament que fa el Consell Consultiu. Nosaltres creiem que, sincerament, és bastant divertit veure com es va fent el salt per arribar a aquesta conclusió, diu: «Astúries, en un Pressupost diu despeses de capital referint-se al tema». Aquí hem parlat d'operacions de capital, que la idea d'operacions de capital sí que està perfectament tipificada entre el que són aquests capítols VI-VII, més variació d'actius i passius financers.

A mi m'agradaria valorar què pressuposa aquest plantejament. O sigui, aquest plantejament pressuposa el següent: que l'emissió de deute públic, feta per la Generalitat, podria servir per finançar inversions directes, transferències de capital que anessin a l'exterior, al sector privat, i amortitzar el deute anterior.

Jo sincerament, senyores i senyors Diputats, crec que l'esperit del legislador sempre ha passat per entendre que el deute públic de les Comunitats Autònomes hauria d'anar per a inversions directes, i aquest esperit era lògic, perquè si no ens trobem amb una situació a la sud-americana, que fem emissions de deute per pagar el deute anterior. Aquest és l'esquema sud-americà, i això comportaria, amb els límits previstos en la LOFCA, que són importants quant a nivell d'endeutament, una política a curt termini que situaria l'endeutament de les Comunitats Autònomes en una situació espectacular, i tota nova emissió s'hauria d'acompanyar sempre d'aquest principi per amortitzar endeutament. Aquesta és una situació em sembla que important, tema que no entra a analitzar el Consell Consultiu, que fa una anàlisi semàntica en el sentit de dir: «El bloc constitucional quan diu inversió diu inversió.» Inversió en el sentit més genèric, i aquesta inversió cal entendre que són inversions reals, transferències de capital i variacions d'actius i passius financers, tema que ara no ens ocupa, la variació d'actius i passius financers en aquest tema, perquè només es refereix als capítols VI i VII.

Què vol dir? Que si aquesta jurisprudència s'aplica i es considera vàlida, nosaltres creiem sincerament que aquest era l'esperit del legislador, perquè l'esperit del legislador era una certa cautela a l'Administració autonòmica, pensant que en emetre deute públic el que tenia pensat era ja el flux d'ingressos de futur que li permetrien amortitzar, i la nova emissió de deute públic seria per a la inversió nova que l'Administració faria. Aquest és el plantejament racional, és el plantejament de mínima tutela i d'actuació ortodoxa en el que és l'endeutament públic de la Generalitat de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, per tant, a mi m'interessava re-

marcar què és el que pressuposava l'estricta aplicació del que diu el dictamen del Consell Consultiu portat a les últimes conseqüències. Aleshores, és clar, lògicament, si en aquests moments el nivell de l'endeutament, que nosaltres —els nostres càlculs, diguem-ne, subterrànies, aquests càlculs que sovint el senyor Subirà intenta treure de rodes de premsa que jo he fet, etcètera— vam dir 94.000 milions de pessetes i sabem que seran 100.000 milions de pessetes..., el que seria molt important és que aquest Parlament conegués exactament el quadre de compromisos de futur i l'endeutament que caldrà fer en el futur per intentar amortitzar aquest deute. És a dir, ens trobem, per tant, en una situació que jo diria, sincerament, en nom del meu Grup, que el bloc constitucional intenta evitar, perquè intenta fer un plantejament rigorós en el sentit que quan es fa una emissió de deute públic és un plantejament a mitjà termini: es preveu el flux d'ingressos a mitjà termini per poder retornar aquest deute públic que s'ha emès. Aquest és el plantejament.

Amb independència d'això, el dictamen del Consell Consultiu, sincerament, el respecto, l'acatem —allò que sempre diem— però no el compartim, com molts Grups han dit en aquesta Cambra. I seria bo potser una rectificació perquè pogués ser més ben entès quan diu que, en el Dictamen del Projecte, hi trobem tres modalitats d'endeutament. Diu: «la de transferències de capital», apartat 2. No, això no és una modalitat d'endeutament. No hi ha mai cap modalitat d'endeutament que es digui de «transferències de capital»; això no té cap tipus, diguem-ne, d'homologació tècnico-científica en dret financer a què es pugui equiparar. Per tant, jo diria que el que s'ha fet és una anàlisi d'analogia per voler demostrar una cosa que semànticament i per utilització analògica es podia demostrar. Però l'error quin era? Que no s'anava al fons de la qüestió, que és que l'esperit del legislador, òbviament, era que no es fes emissió de deute públic per pagar i per servir, per eixugar el deute públic.

A mi m'agradaria, he intentat fer una intervenció que reflectís les nostres posicions, que valorés que ja tenim un dèficit damunt de la taula, i això és una forma d'encobriment del dèficit, una emissió de deute públic per a les transferències de capital que vénen del Pressupost anterior —aquesta lletra menuda del Pressupost, si no es parla clar, no s'entén. He intentat fer un esforç d'interpretació del dictamen del Consell Consultiu bo i respectant els seus continguts.

I, a l'últim, acabaria amb un agraïment diguem-ne, personal, una cosa que agrairia molt profundament. És a dir, un debat parlamentari, perquè funcioni, cal que sigui viu, cal escoltar els arguments d'un, contrareplicar. Quan hi ha vivacitat ho agraïm tots els Diputats, tots els Grups i els qui ens escolten; em sembla que això és molt important per a la vida parlamentària. Jo invito en aquest tema, que és menor, que és petit, a una estrena de debat parlamentari el senyor Subirà; és a dir, que no se'm reflecteixin aquí unes opinions que vaig dir en una agència que no sé d'on han sortit... No vingui amb coses enllaunades. I de veritat, jo crec que li faig un favor, començarem per una esmena parcialeta, reduïda, i algun dia podrem tenir un debat a la totalitat, que potser serà interessant per a tots.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra, ara. L'Illustre Diputat

senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Bé, des de l'escó mateix. És la primera vegada que sento qualificar una agència com Europa Press d'una agencieta que no sé què..., una cosa així que no es coneix ben bé què és. Llavors, bé, jo no pensava entrar en un torn en contra en les qüestions que han estat objecte de dictamen per part del Consell Consultiu, perquè nosaltres pensem que el dictamen està molt ben fet i que el Consell Consultiu és un organisme d'una altíssima qualificació, i per tant l'acceptem plenament i no entraré a analitzar el contingut del dictamen.

Però sí que li voldria recordar, al senyor Armet, algunes coses. Per exemple que amb els vots del Grup Socialista aquest Parlament va autoritzar fa uns quants anys —em sembla que són dos anys— una emissió de deute per fer operacions de capital de les que ell qualifica que no són inversió; concretament va ser una cosa relacionada amb cooperatives agràries, especialment amb una cooperativa que està a la ment de tots, i amb els vots del Grup Socialista es va autoritzar aquesta emissió de deute. Una de dues, senyor Armet, o vostè ha canviat d'opinió, cosa que és possible —diuen que és de savis canviar d'opinió—, o bé és incoherent. Això per un cantó.

Per altre cantó, nosaltres tenim la impressió que la prohibició de dèficit en els Pressupostos que contempnen l'Estatut d'Autonomia —que és molt lògic que sigui així— es refereix, tal com abans deia el senyor Folchi, al dèficit *ex ante*, és a dir al dèficit pressupostari. No es pot presentar un Pressupost amb dèficit. El que passa és que si els ingressos d'un Pressupost fallen, tal com se sap que van fallar els ingressos del Pressupost del 83 —i se sap perfectament perquè ahir vam dedicar aproximadament dues hores en aquest debat sobre per quines causes van fallar els ingressos del Pressupost del 83—, pot ser inevitable haver de fer operacions com aquesta per recuperar i per refinançar algunes inversions, i fixin-se bé que aquests 5.000 milions van estrictament per a operacions de capital incorporades en el Pressupost anterior. Nosaltres creiem que és perfectament correcta, compartim plenament els punts de vista del dictamen del Consell Consultiu, i, per tant, ens oposarem a aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha dues esmenes a l'apartat 6, totes dues de supressió, per tant coincidents, una, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'altra del Grup Popular.

Per defensar la posició... (El Sr. Ribó demana per parlar.)

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant): Si es refereix, senyor President, a l'esmena número 22, hem anunciat que retiràvem la 18 i la 22, senyor President, ho hem anunciat abans.

El Sr. PRESIDENT: El senyor representant del Grup Popular?

El Sr. FOLCHI: Senyor President, des de l'escó estant, per tenir-la, perquè si guanyem la 20 i queda eliminat l'article 11.4, evidentment no té sentit fer referència més tard al número 4. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, com que ja han estat defensades i debatudes totes les esmenes mantingudes relatives a aquest article... Voldria que tinguessin present que anem a fer la votació de totes elles menys de l'esmena número 17, perquè està relacionada amb les esmenes 122 i 124, per tant, quan vingui la votació d'aquestes 122 i 124 aleshores acumulem aquesta que deixem aparcada. Em penso que és lògic que sigui així. Bé, per tant, anem a votar les 19, 20 i 21, que són

coincidents. Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Ara anem al text del Dictamen. L'esmena 23 queda decaiguda i retirada, de fet, eh?

Bé, el punt 1 del text del Dictamen queda, com hem quedat, per al final. I aleshores queden els apartats 2, 3, 4, 5 i 6. Algú té interès que la votació no es faci conjunta? *(Pausa.)* 4 i 6 a part? D'acord, bé.

Per tant, anem a votar ara els 2, 3 i 5 apartats per l'article 11.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta part del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara anem als punts 4 i 6, que són els que no han estat encara objecte de votació. Aquests dos punts, doncs, són els que anem a posar a votació en aquest moment, segons el text del Dictamen.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Vots en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos apartats que quedaven pendents han estat aprovats per 59 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

Bé, jo prego —i la Mesa m'adverteix que ho faci avinent— que s'ha d'evitar en absolut que hi hagi entrades i sortides dels Diputats mentre hi ha una votació. Això és una cosa elemental; comprenc que amb aquesta mica, diguem-ne, de desordre i de cansament que es produeix en una discussió d'aquesta naturalesa passi això, però ens hem d'esforçar perquè no pugui passar perquè és molt difícil llavors de fer cap control i, a més, sincerament, és una falta greu al Reglament.

Bé, passem ara a l'article 12, al qual hi ha una sola esmena, del Grup Popular. Tinc el gust de donar la paraula per a la seva defensa.

El Sr. FOLCH: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada; bé, per tant, podem votar el text del Dictamen d'aquest article 12.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 12 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 13 hi ha dues esmenes de supressió del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó per a la seva defensa.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, aquest article conté un text que és quasi idèntic a un text que està en el Reglament del Parlament de Catalunya, però amb una petita diferència, que no és en aquest cas flexibilitat, ni ampliació, ni autorització, és mandat. És mandat, però curiosament no és mandat perquè el Consell faci una cosa, sinó perquè s'oposi a iniciatives parlamentàries.

Nosaltres creiem que n'hi ha prou amb la redacció del Parlament de Catalunya, del seu Reglament, que, a més, dóna un marge de discrecionalitat d'acció governamental en els casos que es contemplen en aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio vol fer ús de la paraula?

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de comentar l'esmena, que és una esmena de supressió de l'article 13, m'agradaria comentar dues coses.

Senyor Subirà, vostè no coneix el seu Pressupost, perquè vostè hauria de saber que en el seu Pressupost, al capítol VI, hi ha més de 1.000 milions en estudis; per tant, no digui aquestes coses en aquesta tribuna quan vostè no coneix ni el seu Pressupost.

I, a més, hi ha una cosa que a mi em sembla tan greu, perquè que vostè intenti donar-nos lliçons..., jo, solament de pensar que vostè intenta donar lliçons com si fos un professor en un col·legi de l'Opus, a mi m'esgarrija.

L'article 13 planteja una qüestió important, i és que el Consell Executiu, a partir d'ara, s'oposarà sempre a qualsevol iniciativa legislativa que plantegi l'augment de la despesa pública. A mi em sembla molt bé que el Consell Executiu faci una declaració política que digui: «La nostra voluntat política serà aquesta.» Però el que no té sentit és que el Govern estableixi un article que s'obliga a si mateix. Si vostès tenen aquesta voluntat política facin-ho, no fa falta que plantegin això en un article. Això és com aquell alcohol·lic que no té voluntat de deixar la beguda i, per tant, es fica en una presó. Això és igual. I això què vol dir políticament? Que vostès no tenen voluntat política perquè són un Govern de coalició, i el senyor Cullell no es refia dels seus Consellers. I això és una qüestió que està aquí al damunt, i no està aquí damunt solament en l'article 13, està en l'article 14 també, que debatrem ara mateix.

Evidentment que vostè pot fer això sense posar-ho aquí, en l'article, sense posar-ho a la Llei. Però per què no ho fa? Vostè ho pot fer perfectament. No fa falta escriure-ho. I si no ho fa és perquè vostè no crec que en qualsevol iniciativa legislativa que pugui presentar qualsevol Grup, no solament de l'oposició, sinó qualsevol Grup que forma part del Govern de coalició tripartit del Consell Executiu..., això provoqui tensions, provoqui problemes polítics en el si del Consell Executiu. I per evitar-ho per això es planteja en l'article 13 i després es planteja en l'article 14.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, aquestes dues esmenes tenen una identitat, i el torn en contra, doncs, es pot fer ara.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, la imaginació del senyor Santiburcio s'ha desbordat, no en el tema d'on treballa; efectivament treballa en una institució que es diu IESE, efectivament. No és ben bé un col·legi, però, en fi... La imaginació s'ha desbordat quant als altres aspectes. Concretament, en qualificar, en dir que hi havia 1.000 milions de pessetes d'estudis en el nostre capítol VI. Això no és veritat, senyor Santiburcio, i vostè ho sap. I, en canvi, el que és absolutament veritat és que no hi ha estudis ni dictàmens en els Pressupostos de l'Estat en l'article 25 perquè tots han estat traslladats a l'article 6, en el capítol VI, d'inversions.

Bé, finalment, vostè també fa un desbordament d'imagina-

ció en pensar en unes suposades baralles entre els Consellers, a veure qui aconsegueix d'enganyar el Conseller Culler i provocar una despesa addicional. Miri, senyor Santiburcio, això que es proposa en aquest article és una mesura de prudència, és una mesura pública d'austeritat, per a la qual es demana l'aprovació dels representants del poble de Catalunya, i que és en certa manera anàloga —les analogies no són identitats, són analogies— a una pràctica del Senat a Madrid, que em sembla molt correcta, que em sembla enormement correcta. Els Diputats d'aquesta Cambra que al mateix temps són Senadors en el Senat de l'Estat espanyol saben, i ens ho han explicat i a mi m'ha semblat molt bé, que en el Senat no es pot ni tan sols presentar una moció —no una proposició de llei, sinó una moció— sense una memòria econòmica que, o bé demostrï que no provoca increment de despesa, o bé proposi el finançament amb les especificacions que més o menys es vénen a dir en aquest article, és a dir, amb minoració o bé amb especificació d'on serà la font de finançament.

En situacions i circumstàncies com les que està travessant la nostra Comunitat, en situacions i circumstàncies com les que està travessant l'Estat espanyol, aquest tipus de mesura públicament coneguda, votada com un article de la Llei de Pressupostos pels representants del poble de Catalunya, és, senyor Santiburcio, molt sa i molt convenient.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, ara a la votació d'aquestes esmenes idèntiques.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes a l'article 13, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara el text del Dictamen d'aquest mateix article.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 13, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 65 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 14, que té quatre esmenes. Recordo als senyors Diputats que poguessin no recordar-ho que hi ha dues esmenes del Grup Popular que no estan impreses en el lloc corresponent, i afegides al final d'aquest *Butlletí* que conté aquest text. Per tant, cal tenir-ho en compte en el moment de la discussió, perquè les esmenes 27, del Grup Socialista, i 27 bis, del Grup Popular, són de supressió; per tant, són equivalents. En canvi, l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 28, i la del Popular, número 28 bis, són de modificació però no coincidents; per tant, s'hauran de tractar a part.

Per a la defensa de l'esmena del Grup Socialista, número 27, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem davant d'un article significatiu. Aquest article estava en un annex, allò típic que passa en les lleis de Pressupostos, que sempre, com a Portaveu, dono l'encàrrec als meus Diputats i els dic: «mireu la lletra menuda.» En aquest cas, la lletra menuda s'ha convertit en un tema espectacular, des del

nostre punt de vista, evidentment.

M'hauria agradat que hi hagués estat el senyor Pujol perquè crec que aquí estem una mica en el rovell de l'ou. És a dir, ahir explicava, intentava fer allò que diu en Rafael Campalans «pedagogia sobre el tema pressupostari», que ens trobem amb un tipus de missatge que es llança des de la presidència de la Generalitat i des del mateix Govern, que ens diu: «aquests Pressupostos són dolents, són molt dolents», per, al cap de quinze dies, poder dir: «aquests Pressupostos sí que són bons, hem fet una recuperació.» Què vol dir? «Hem fet un sacrifici com a conseqüència de les dificultats que ens han vingut de l'exterior i hem pogut recibir amb la nostra profunda voluntat d'afirmació, i tenim els Pressupostos del 85 absolutament presentables.» Esquema, diguem-ne, polític, sens dubte, i que nosaltres creiem que no respon a la veritat, sinó que això respon a una voluntat política de fer-ho així, a una voluntat clara i inequívoca d'intentar situar el Pressupost del 84 als nivells mínims, de trobar-nos, com ens trobem, que el mes de setembre només el 45% de la inversió estava compromesa, quan ahir vèiem que la inversió del 84 ja havia baixat de 20.000 milions de pessetes, i ens trobem, per tant, amb una política d'actuació envers el Pressupost del 84 que del que es tracta és de descarnar el Pressupost del 84, en els capítols d'inversions bàsicament, per poder incrementar numèricament el Pressupost del 85, que permeti això fer uns certs jocs de mans polítics.

Fra Luca Pacioli el 1492 va inventar la partida doble, cosa important, va servir per a la gran expansió de la burgesia d'Europa, especialment l'Europa intel·ligent i protestant (*ri-alles*). I resulta que avui el Consell Executiu encara utilitza esquemes comptables lineals, els previstos en l'Administració espanyola, que estan canviant, i vostès no els estan canviant, una confusió de comptabilitat pressupostària i comptabilitat de tresoreria, una situació que si no s'esclareix, hi haurà unes extraordinàries dificultats. Per tant, en aquest sentit, una advocació a un frare, que va ser un frare il·lustrat i que va introduir elements de progrés, perquè, tot el que sigui el càlcul econòmic racional, almenys per als que venim d'una tradició laica i racional, és un estímul.

Quan nosaltres observem aquest article 14 és molt curiós perquè aquest article 14 és l'article que intenta dir: «vejam, com acabarem de frenar el Pressupost?» Vostès saben que hi ha unes partides d'un Pressupost que poden passar a un altre Pressupost, és a dir, crèdits incorporats en un altre Pressupost. Bàsicament, són els crèdits que fan referència a inversió i transferències de capital, i en algun cas també excepcionalment se n'estudien alguns, això permet també incrementar i fer una mica la bola, en el sentit que hi ha uns crèdits inicials més uns crèdits que s'incorporen en el Pressupost. Aquí el que s'intenta fer és la frenada final: regularització, tanquem caixa, i intentem anar a un Pressupost del 85 presentable.

En el punt primer, diu: «Els crèdits per a operacions corrents consignats en l'estat de despeses del Pressupost i dels enumerats en unes lletres de l'article tal», o sigui, que són un conjunt, diguem-ne, de crèdits—, «amb càrrec als quals no s'han reconegut obligacions, mitjançant la formalització del document comptable oportú amb anterioritat al 31 de desembre, no podran ser objecte d'incorporació a l'exercici del 85, i restaran anul·lats automàticament.» Això és el que diu ja en el punt 1.

El punt 2, que és l'important, diu: «Si els crèdits als quals es

refereix el punt anterior han estat objecte de disposició», disposició vol dir que hi ha un compromís, una formalització, d'un contracte de subministrament; un compromís, per tant, que l'Administració fa amb un tercer, «i el 31 de desembre no s'han pogut reconèixer les obligacions corresponents, la disposició, el reconeixement de les obligacions, si és procedent, i els pagaments, es podran aplicar als crèdits de la mateixa naturalesa, autoritzats en el Pressupost vigent el 1985.» És a dir, sobre uns compromisos pressupostaris situats el 31 de desembre, el que fem és: teòricament, els fem desaparèixer, però fem la inflada comptable en el Pressupost 85, perquè així m'apareix més gran el Pressupost de 1985. Estem passant una cosa d'un període a l'altre. Fem el que seria un efecte «escapat» pressupostari, si em permeten l'expressió, en lloc de fer una actuació ortodoxa. Perquè jo els diré una cosa amb tota claredat: en el Pressupost de la Generalitat pot haver-hi dèficit. És evident. Nosaltres no criticarem que hi hagi dèficit; depèn de la importància d'aquest dèficit. El que és important és que el Parlament conegui la naturalesa del dèficit, per què s'ha produït el dèficit, quins esforços han fet vostès per reduir-lo, en què han estat aquests esforços, en inversions o en altres coses, i criticarem una mica la gestió pressupostària. Però aquí no hi ha possible gestió pressupostària, perquè, d'una manera o d'una altra, traspassem una realitat, dient: això no es reconeixerà, quedaran anul·lats automàticament, però es podrà, diguem-ne, disposar de les partides corresponents l'any següent, perquè el que interessa és el que els números del 85 siguin uns números importants.

Aquí podríem nosaltres anar analitzant les diferents partides pressupostàries que s'observen, en el sentit que són petites operacions, algunes d'elles, de les que estan contingudes aquí, algunes d'elles, el Conseller les pot fer per circular, o algunes d'elles el Consell Executiu, actuant solidàriament, pot intentar veure com s'intenta eixugar el dèficit, o contraure la despesa, i quin tipus de despesa. Això és obvi. En la vida pressupostària veiem que els ingressos poden no ser certs, i com que els ingressos poden no ser certs, cal intentar adequar les despeses a aquests ingressos; això vol dir una gestió pressupostària que cal fer dia a dia. Però, posat normativament, dóna tota la impressió que va dirigit a un objectiu determinat. O el senyor Conseller d'Economia i Finances no té la força per fer determinat tipus d'operacions, i, per tant, requereix un reconeixement legal, o, indubtablement, no entenem el que ha passat, no entenem per què aquests capítols es posen aquí, i és perquè es va procedir a fer tot un tipus d'operacions comptables que jo he denominat efecte «aparador», en el sentit de remarcar que en el Pressupost del 85 hi ha una pujada espectacular en relació amb el fet que era un Pressupost del 84, que s'ha produït una regularització molt forta, com vostès van observar ahir. Rebaixa quantitativa i rebaixa qualitativa en el Pressupost del 84.

Però entrem a l'apartat setè. Aquest ja té més nervi, vull dir, té més interès, possiblement. A l'apartat setè hi ha dos aspectes: es parla, en un moment determinat, que, si es produïssin romanents de tresoreria, el que es faria, i en el segon apartat es diu, textualment: «Si els drets liquidats són insuficients per atendre les obligacions reconegudes», entenguem-nos, una mena —dit grollerament, i no precisament, però que ens entenguin tots els Diputats— de cobraments, de pagaments, és a dir, el joc, que, en última instància, tindria el seu trasllat a tre-

soreria, la diferència que hi ha entre això i la tresoreria, en el Pressupost del 83, són 54.000 milions de forat de tresoreria que té la Generalitat, però, teòricament, a la llarga, haurien de coincidir.

Diu: «El Departament d'Economia i Finances», el Departament, ni el Consell Executiu ni el Parlament: el Departament, «ha de minorar els crèdits consignats per a operacions de despeses corrents en el Pressupost vigent de 1985, en relació amb els imports consignats en les diferents aplicacions pressupostàries destinades a despeses de personal, compra de béns corrents i de serveis i transferències corrents no nominatives de totes les seccions pressupostàries.» És a dir, en el Pressupost del 84, aquest Parlament es pretén que autoritzi el Conseller a alterar, en funció del dèficit que es produeixi el 84, o que es pugui produir, el Pressupost de 1985, en capítols 1, 2 i 4. Vol dir: atribucions, totes. No hi ha cap limitació. Atribucions que, moltes d'elles, jo no sé com es poden executar, en funció dels compromisos que la mateixa Administració té en algun dels casos. Però vol dir que pot remodelar Pressupost. Tots vostès saben que en la doctrina pressupostària hi ha tota una tradició, reconeguda en tots els països, de modificacions de partides pressupostàries, però sempre dintre d'una lògica, i sempre dins d'unes limitacions; en aquest cas del que es tracta és de dir: si hi ha un dèficit, el dèficit l'eixuga el Conseller decidint les partides. Això és el greu, perquè si hi ha un dèficit, aquest dèficit ha de ser conegut, i el dèficit com a tal figura en l'estat de despeses del Pressupost del 85, perquè vol dir que amb aquest dèficit podem fer menys coses de les que faríem. Això vol dir un plantejament clar, un plantejament que es basa en un principi de la claredat informativa, de la claredat comptable i del control d'aquest Parlament sobre l'evolució de la història dels nostres Pressupostos, perquè, òbviament, això és deixar un xec en blanc, no a l'Executiu, al senyor Culler, que pot passar, en aquest cas, no el rasclet, sinó el gran rasclet de Catalunya, fent desaparèixer les partides que vulgui dels diferents Departaments de la Generalitat, amb tot el conjunt de tensions que això planteja, amb la indefensió que se li planteja a aquest Parlament, perquè realment es produeix una possible, hipotètica, perquè aquest article ho permet, modificació profunda del nostre Pressupost, i sobretot pensant ja en el Pressupost futur, i estem parlant del Pressupost del 84, però això es refereix al Pressupost del 85.

Consell Consultiu. Minimitza el tema, diu que els moviments són molt menors, diu que el tema té poca importància, té poca transcendència; que això forma part, diguem-ne, d'una tradició, però, és clar, aquí hi ha un problema molt greu, que és que la introducció d'aquest apartat no és allò de dir quins moviments es poden fer amb els comptes pressupostaris, sinó que el plantejament que es fa d'aquest apartat és si es produeix un dèficit, aquest dèficit s'eixugarà, i com s'eixugarà un dèficit? No aplicant la partida de dèficits en el Pressupost següent, sinó que serà un Conseller que dirà com es reparteix el dèficit: minorant aquelles partides pressupostàries que cregui convenient. Això és una anomalia sincerament jurídica, i ahir vaig dir que, sens dubte, constituïria una mena de *hit-parade* del dret financer, i sobretot en el dret financer, que és tan avorrit, és bo que hi hagi un *hit-parade*, perquè pugui distreure els professionals. Però és una actuació absolutament irregular, irregular. I no des de la perspectiva del Grup Socialista, sinó des de la

perspectiva de parlamentari de Catalunya, al Parlament de Catalunya no se li pot sostreure quina és l'evolució del Pressupost, i quin és el coneixement del dèficit real que es produeix; no amaguem aquest dèficit!, aquest dèficit serà més o menys gran, nosaltres criticarem la gestió pressupostària, però aquest dèficit s'ha de plantejar amb tota claredat en el si d'aquesta Cambra, i ha de figurar consignat en el Pressupost posterior, perquè, com vostès saben, l'Estatut d'Autonomia diu que el Pressupost de la Generalitat serà un Pressupost únic, vol dir que serà un Pressupost de l'Administració de la Generalitat i dels seus organismes autònoms, té vocació de ser un Pressupost, diguem-ne, d'annualitat única, té una vocació de només entendre com a excepcions el que permeti la Llei: crèdits extraordinaris, suplementos de crèdit, i, òbviament, si es planteja un dèficit pressupostari, aquest dèficit pressupostari està en una partida del Pressupost següent. Aquí hi hauria dues línies: un Pressupost de liquidació de deute, o anar des de la perspectiva d'incorporar aquest dèficit en el Pressupost següent.

De tota manera, aquest matí..., sempre m'agrada repassar les coses, sóc una persona un mica desordenada en algunes, però quan sospito que les coses s'han fet desordenadament, m'agrada fer un cert repàs d'última hora, i darrerament ho faig i descobreixo coses, i, com que veig que dóna resultat, em sembla que ho continuaré fent.

Llavors, a l'article 14, és curiós que al seu principi diu —i això és un tema que passo a consideració de la Mesa d'aquest Parlament—, diu: «Per tal d'assegurar l'equilibri financer del Pressupost, les incorporacions d'aquest Pressupost a altres exercicis dels crèdits pressupostats autoritzats per al 1984, s'han de regir d'acord amb els punts següents» —i aquest és el principi de l'article; després vénen els punts següents—, i en el punt, concretament, a l'apartat 7.2, no té res a veure amb aquest principi, perquè parla d'incorporacions de crèdit del 1984. El que diu el 7.2 és que si hi ha dèficit del Pressupost de 1984, es minorarà el Pressupost de 1985, i això ho farà el senyor Cullerell. Per tant, diguem-ne, aquest tema, el passo a consideració, perquè em sembla que té la seva importància; com que vostès no li'n volen donar, perquè no reconeixen l'error, no ve d'aquí.

Nosaltres, en plantejar aquesta esmena, observem dues greus irregularitats. La primera: la voluntat de fer desaparèixer un conjunt de despeses del Pressupost del 84 que podien passar al 85, per tal que nominalment el Pressupost del 85 quedés presentable. Aquest és un primer plantejament, perquè pensin vostès que el que es diu a l'apartat primer i a l'apartat segon..., aquí hi ha responsabilitats de tresoreria, perquè quan hi ha una obligació damunt de la taula, aquesta obligació té els seus efectes, i aquí podríem estendre'ns sobre les obligacions que això pot pressuposar, i de les dificultats que hi haurà entre entendre una comptabilitat pressupostària —depèn de com apliquin vostès això— i una comptabilitat de tresoreria, perquè vostès tindran uns compromisos de tresoreria que igualment no estaran consignats pressupostàriament, i aquí entrarem, per tant, en aquella situació tan anòmala en el si de les administracions, que no hi ha el lligam entre el Pressupost i l'estat de tresoreria.

I un segon tema. El segon tema és amagar el dèficit i fer una cosa sense precedents, que és dir que un Conseller del Govern de Catalunya decidirà com l'eixuga, al marge del que és la po-

testat d'aquest Parlament per a l'aprovació del Pressupost, i no es poden confondre les petites modificacions de partides amb l'eixugament d'un dèficit, perquè no s'hi val en aquest article l'argument: «oh!, és que potser només hi haurà 100 milions, 500 milions, 1.000 milions, 10.000 milions»; és el precepte, és el principi, el principi greu, des de la nostra perspectiva, que, en última instància, aquí estem, amb independència de la constitucionalitat o no, davant d'un tema polític de primera magnitud. És l'executiu el que porta aquest Pressupost de la Generalitat de Catalunya al legislatiu, i és el legislatiu que l'aprova, i l'aprova en totes les seves variants. L'executiu només fa que viure aquest Pressupost, executar-lo, i donar comptes de com l'executa. I, per tant, el tema del dèficit pressupostari és un tema que s'inscriu plenament en un dret parlamentari, tant del seu coneixement, com de la seva plasmació en document pressupostari, per la via de minoracions en el Pressupost següent.

Amb aquest article, senyores i senyors Diputats —jo no voldria fer ironia—, l'article 26 té plena vigència, si el senyor Cullerell té atribucions, punts suspensius, el Pressupost del país, i això em sembla molt greu, perquè, evidentment, i ho dic sense acritud, i ho dic amb tota seriositat, els temes de sobirania parlamentària sovint els hem de defensar nosaltres, principal partit de l'oposició, i ens agradaria que vostès fossin tan gelosos defensors dels principis parlamentaris com nosaltres.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo voldria preguntar al senyor Subirà si, tenint en compte que l'esmena del Grup Popular és de supressió, però no de la totalitat de l'article, sinó només d'un apartat, si vol esperar a després de la defensa d'aquesta esmena del Grup Popular a fer algun torn en contra, o si prefereix fer-lo ara, i després tornar-hi.

El Sr. SUBIRÀ: Després.

El Sr. PRESIDENT: Després? Molt bé. L'Honorable representant del Grup Popular té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, per trencar nosaltres també «una lanza en defensa de fray Pacioli», almenys pel que fa al fet que, ja sabent que es pot produir un dèficit, miracles no se li poden demanar al senyor Conseller d'Economia, es pot produir un dèficit a l'hora de liquidar el Pressupost de la Generalitat. Nosaltres no qüestionem això, però voldríem que fos comptabilitzat en l'any que es produeix. Llavors, nosaltres no volem suprimir tot el conjunt de l'article 14; ens conformaríem amb suprimir el punt 2 d'aquest article, i ens conformaríem amb suprimir el punt 2 estrictament perquè és un article d'aquests de passar la pilota. Si els crèdits per a operacions corrents que es descriuen a l'apartat primer estan en una sèrie de circumstàncies que s'expliquen a l'apartat i que després desenvoluparem, es proposa que es paguin a càrrec del Pressupost del 85. Bé, això és passar la pilota, això vol dir que part de les despeses previstes per al Pressupost d'ara, que aprovarem ara, en aquesta sessió, per a l'any 84, es pagaran l'any 1985. Això és el que es pot dir gràficament «passar la pilota». Però és que en aquest cas la pilota es passa amb alguns problemes de tipus tècnic que, almenys, mereixen ser considerats. En primer lloc, tal com està redactat l'article, jo diria que queda absolutament ferit el principi d'annualitat pressupostària. No és gaire normal. I, fins i tot pensant

que l'article 14 és una excepció al mateix principi d'annualitat pressupostària, que en el seu conjunt ens sembla acceptable. En aquest cas concret, no és així, perquè, a més a més, també pateix el principi d'acreditament. El que diu aquí textualment és que si el 31 de desembre no s'han pogut reconèixer les obligacions corresponents es passen al Pressupost del 85. Bé, si no s'han pogut reconèixer no estan acreditades, si no estan acreditades no es poden passar.

I a l'últim, de fet —i valgui també, ja ho torno a dir, pel que valgui—, agafar un paquet de despesa corrent no acreditada, no acreditada, i passar-la al Pressupost de despeses de l'any 1985, com que no tindrà cobertura, no hi haurà equivalència entre els ingressos i les despeses, ens situa en una posició molt semblant al dèficit *ex ante*. I, és clar, no és que sigui la Constitució ni l'Estatut el que prohibeixi el Pressupost desequilibrat a aquest Parlament, és la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Però fins ara és una llei; es pot introduir algun precepte, a la Llei pressupostària, que anul·li un mandat imperatiu de la Llei de Finances Públiques, però en tot cas seria millor, si és que s'ha de fer —i per a nosaltres això seria excepcional—, de fer-ho expressament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Nosaltres, que hem estat informats fa poc que el senyor Subirà treballa a l'IESE, però que sabíem que treballa en aquesta Cambra, també —perquè ja he dit que treballa a l'IESE—, i que treballa molt, i, a més, donada la seva situació, per alleugerir-li la seva feina, faríem un brevíssim torn en la nostra esmena número 28, que és també sobre el mateix article, i així ell podria simplificar la seva defensa.

Senyor President, d'acord?

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'acord. Jo no hi tinc cap inconvenient.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, aquests dos articles, l'11 i el 14, com s'ha dit ja abans des de la tribuna, són el paradigma del Pressupost, i nosaltres estem defensant els arguments jurídics que ens dugueren als dubtes que ahir ja vam debatre; per part del nostre Grup, considerem que estan més que explicitats, i que, a més, en la part que no estan explicitats, es pot remetre senzillament al que diu ja la Llei de Finances de Catalunya.

Nosaltres havíem proposat un mètode excepcional, que és el redactat aquest de modificació, per si, malgrat tot i dient el que diu la Llei de Finances de Catalunya, el Consell volia no sortir en aquest problema; li oferíem aquest text, però com que coincidim bàsicament amb els arguments expressats pel Portaveu del Grup Socialista, retirem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, moltes gràcies. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Ribó treballa a la Facultat d'Econòmiques, i, com que, de fet, som veïns de treball, resulta que sortint d'aquest Parlament més d'una vegada hem anat junts en el mateix cotxe cap a la zona de Pedralbes, vull dir que no veig que hi hagi..., el cotxe de vegades era d'ell, de vegades era meu. (*Rialles.*) De manera que, fins aquí, més o menys, empatats.

Llavors, Fra Luca Pacioli, que era un pisà il·lustríssim, és conegut a la història de la ciència, no per la seva gran contribució al món comercial —amb la invenció de la partida doble— sinó com a matemàtic. Fra Luca Pacioli era un gran matemàtic, i Fra Luca Pacioli va inventar la comptabilitat de partida doble per una curiosa casualitat: resulta que, en aquella època, els nombres negatius, com a tals, no estaven inventats, i l'única manera de poder consignar coses que sumen i coses que disminueixen o resten que se li va acudir —i va ser un acudit, evidentment, genial— va ser apuntar les coses que sumen a la dreta i les coses que resten a l'esquerra. (*Rialles perllongades.*) A la dreta de la Cambra, vull dir (*rialles*).

Bé, ara anirem al contingut. A mi, senyor Armet, cada vegada em resulta més difícil fer torns en contra als seus torns a favor, però no perquè tingui més raó, sinó perquè és més confús, i, és clar, llavors resulta que no saps ben bé contra què fer el torn. Però fixi's en una cosa curiosa. Aquest article 14 que ens ocupa, tal com vostè ha dit, era «la mare dels ous» —em sembla que ha dit aquesta paraula... no, ha dit que era el nucli de la qüestió, el «rovell de l'ou» (*rialles*), el nucli de la qüestió. El nucli de la qüestió que va fer que vostès portessin el Pressupost del 84 al Consell Consultiu, i el nucli de la qüestió sobre la qual el Consell Consultiu va fallar dient que era correctíssim. D'acord?

Llavors, no sé, vostè puja aquí, ens torna a explicar les coses que van explicar malament aquells dies, quan es va enviar el Pressupost a dictaminar al Consell Consultiu, ens les va repetir, repeteix inexactituds —repeteix inexactituds suposo que obeint aquella tàctica que diu que a base de repetir inexactituds acaben, potser, apareixent com a veritats—, i ens ha repetit altra vegada aquella inexactitud que ahir se li va explicar a bastament, d'aquells 5... 54.000, em sembla que vostè diu que són, no?, milions de pessetes de dèficit. Bé, però és que llavors es dona encara la cosa més curiosa de tot el debat que s'ha produït aquí. Es dona la circumstància curiosíssima que un dels Grups esmenants, el Grup comunista, retira la seva esmena, perquè l'esmena del Grup comunista consistia a suprimir la totalitat de l'article 14, però preservant —perquè aquest sí que era correcte, suposo, des del seu punt de vista— el 14.7, que era la cosa més horrorosa, segons el punt de vista del senyor Armet. Perquè, és clar, senyores i senyors Diputats, vostès tenen, en el *Butlletí* número 29, pàgina 1074, l'esmena número 28, i en el mateix *Butlletí*, en el mateix *Butlletí* número 29, pàgina 1066, en el punt 7, tenen exactament el mateix text, amb les correccions necessàries, només, per transformar un punt d'un article en un article per ell mateix. I és exactament el mateix. No avorriré els senyors Diputats llegint-ho, però tots tenen el *Butlletí* número 29, i ho poden fer. Senyor Ribó, jo també li recomano que ho faci. L'esmena que vostès proposaven era precisament mantenir, com a únic text de l'article 14, aquest article 14.7, tan horrorós, que ens deia el senyor Armet. Jo el felicito per haver tingut la serenitat i la sang freda de retirar-la, però no em puc estalviar de fer-ho notar.

Bé, nosaltres, fetes notar aquestes incoherències, fetes notar les coses que he dit, faré el mateix que he fet abans; no faré un torn en contra, perquè el torn en contra, senyores i senyors Diputats, el va fer el Consell Consultiu amb molta autoritat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó, per al·lusions.

El Sr. RIBÓ: Per moltes coses, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Espero que sigui molt breu, eh?

El Sr. RIBÓ: Per al·lusions, per qüestió d'ordre, senyor President..., perquè, a més, últimament, el que de vegades vol exercir les funcions de President bis d'aquesta Cambra, el senyor Subirà, ahir mateix, cridava l'atenció perquè hi havia gent que entrava en matèria que no podia entrar. El senyor Subirà acaba de fer un torn en contra d'una esmena que ha estat retirada, i ell sap millor que jo que això no es pot fer, quan està retirada no hi ha torn en contra possible.

I per precisar, senyor President —no fos que pensessin que també estem carregant el Pressupost de la Generalitat—, que hem sortit una vegada junts en cotxe, amb el seu cotxe, senyor Subirà, una vegada, fins al Portal de l'Àngel, que està bastant més a prop que Pedralbes. Per tant, no li passi més factura al senyor Cullell, només gasolina fins al Portal de l'Àngel. *(Rialles.)*

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, dono la paraula a l'Honorable representant del Grup Popular per a la defensa de l'esmena 28 bis, de modificació.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyor Subirà, ho farem molt breu, perquè veig que està ferit i no és bo que li fem fer tant d'exercici. Sí, sí, per això ho dic, per això ho dic. Ho farem molt breu.

Bé, primer he de començar per dir que quan jo vaig redactar l'esmena, que era l'única que podia mantenir davant del Ple, això era un annex, l'Annex 2, que ja ha passat a incorporar-se a l'article 14, la qual cosa explica que hi hagi una sèrie de canvis en la redacció de l'esmena, que, cas que mereixés la seva aprovació, es faria creditora de la redacció via 103 del Reglament, etcètera, perquè, si no, quedaria tècnicament incorrecta, tot i que, sense voler fer de profeta, en funció dels arguments ja exposats en Comissió, no espero que prosperi, cosa que no em treu de defensar-la.

De fet, no fa referència, per tant, ja, a l'últim paràgraf de l'article 14, sinó a l'apartat 9, donada la visió del paràgraf 10 posteriorment en Comissió. I aquí el que es diu és que els romanents de crèdits pressupostaris a què fan referència les lletres b) i c) —la d) ha desaparegut, també, com a conseqüència d'això—, s'han incorporat a l'estat de despeses. Bé, ja hem parlat abans del que significava la incorporació de crèdits, i hi estem a favor, no tenim res en contra, cap argument en contra. El que passa és que l'aplicació del principi d'incorporació de crèdits en el context d'un Pressupost equilibrat insistim que pot donar lloc que es produeixin determinades dobles aplicacions del finançament per a les inversions.

Si en el Pressupost del 1984 hi ha finançament suficient per a totes les inversions i una part dels crèdits per a inversions —és a dir, de les despeses per a inversions, perquè aquí crèdits significa despesa, i no un ingrés, com en el món de la banca—, això voldrà dir que hauran de ser finançades per segona vegada aquestes inversions amb el Pressupost del 85, que haurà de ser també equilibrat. Bé, nosaltres preferiríem, sincerament —i no és una objecció absolutament greu ni insalvable, i crec que no provoquem cap problema en el funcionament del sistema pressupostari de la Generalitat—, que d'alguna manera es recongués, al text de la Llei pressupostària, que, quan es parla de

passar crèdits, d'alguna manera també passa la inversió. Perquè, és clar, això, en el Pressupost de l'Estat... copiar és bo, perquè estalvia camí, però té també problemes, i quan nosaltres copiem un article de la Llei General Pressupostària i la passem a la Llei de Finances Públiques de Catalunya prescindim, inconscientment, del fet que l'Estat no té problema per finançar el seu dèficit, no té problema; des de la maquineta de fer bitllets a l'emissió de deute públic per finançar el dèficit, té molts sistemes que nosaltres no tenim, i no tindrem mai, no ens enganyem. Per tant, és clar, nosaltres preferiríem, respecte a tota aquesta qüestió del dèficit: una, com que no es pot amagar —nosaltres noensem que s'amagui el dèficit—, ja sortirà, sempre surt, el dèficit sempre surt, el que passa és que preferiríem també que quedés comptabilitzat, hi insistim, a l'exercici on s'ha produït. Per tant, passar despeses, passar crèdits d'un Pressupost a l'altre, cap inconvenient; dir, en aquest cas, com es finançaran aquestes inversions i dir-ho en el text de la Llei. Perquè, d'una altra manera, ens quedem amb la incògnita de saber com es farà això.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, molt breument, des de l'escó. Bé, el senyor Folchi ha dit una cosa que jo també tenia ganes de remarcar —i després entraré molt breument en el tema de l'esmena. Ha dit que, efectivament, aquest text estava en un annex i va ser incorporat a l'article 14, però és que jo voldria recordar a tots els Diputats que van participar en la Comissió, i dir-ho a tots els Diputats de la Cambra, que això es va fer per suggeriment —i ho vam considerar molt encertat— del ponent del Partit Socialista Unificat, del senyor Maties Vives. Vam considerar que era encertat, encara que ell també reconeixia que el tractament per via d'annex normatiu i, per tant, també, esmenable, no era incorrecte, però ens va semblar a tots, a la Ponència, i després a la Comissió, que aquesta incorporació d'aquest text a l'article 14 no era perjudicial sinó que era bona, i això ho dic perquè també hi ha hagut abans referències contràries a haver fet això.

Referent al tema que ens ocupa, de l'esmena del Grup Popular, hem de dir, senyor Folchi, que si ara haguéssim d'entrar en el debat dels detalls tècnics de comptabilitat pública que implica la seva esmena, em sembla que estariem entrant en un debat que no correspon exactament a la Cambra. Vostè sap que, a part de la manera que vostè proposa —que no és que sigui incorrecta, la manera que vostè proposa, és possible—, hi ha altres fórmules de comptabilitat pública que permeten de fer les mateixes operacions i que són les que s'han vingut aplicant. Nosaltres, simplement, preferim que es continuïn aplicant les mateixes fórmules que són tan correctes, almenys, com la que vostè proposa.

Per tant, votarem en contra de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, a la votació d'aquestes tres esmenes, perquè una d'elles ha estat retirada. La més allunyada del text quant a la supressió és la número 27, del Grup Socialista, que és la que posem ara a votació.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Ara, posarem a votació la 27 bis, del Grup Popular, de supressió de l'apartat 2.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets... 'Es considera decaiguda per la votació anterior?' *(Pausa.)* Bé, no, no, no es posa a votació.

Aleshores, passem a l'esmena 28 bis, del Grup Popular, de modificació.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 65 en contra i 31 abstencions.

Passem ara a l'article 15, al qual hi ha una esmena, número 29, d'addició, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya... Perdó, no hem votat el text del Dictamen. Bé, anem a votar, doncs, el text del Dictamen per a l'article 14. *(L'II. Sr. Folchi demana per parlar.)* Digui, senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Per demanar votació separada de l'apartat segon.

El Sr. PRESIDENT: Apartat segon, a part? Molt bé. Anem a votar, doncs, el text del Dictamen de l'article 14, salvant l'apartat segon, i després votarem l'apartat segon.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, salvant l'apartat dos, que hem reservat, queda aprovat per 72 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

I ara anem a votar el text de l'apartat 2.

Els qui estiguin a favor del text de l'apartat 2, segons el text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'apartat 2 de l'article 14 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

I ara, doncs, passem a l'article 15, per al qual hi ha una esmena, número 29, d'addició, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per a la seva defensa, tinc el gust de donar la paraula al senyor Riera.

El Sr. RIERA: Senyores Diputades, senyors Diputats, quan aquest Diputat va estar repassant el Pressupost de la Conselleria d'Indústria i Energia va observar que en una partida concreta al capítol VIII, apartat «adquisició de títols», hi havia una partida de 110 milions de pessetes dedicada a participació en l'ampliació del capital social de les societats de garantia recíproca de Catalunya.

Bé, vàrem entendre que era una opció del Govern de la Generalitat participar a les SGR de Catalunya i, per tant, necessitava una partida per a aquest import de 110 milions de pessetes per començar-hi —suposo jo— a participar, i, aleshores, ens semblava que això era notori que calia que observés l'articulat del Pressupost, ja que, que sàpiga aquest Diputat, és la primera vegada que la Generalitat com a institució, fent ús d'un dret que té i d'una facultat, participa en aquests tipus de societats, i, per tant, això era important. Era important que hi constés, i era important també, d'una manera o una altra, que poguéssim

saber, que poguéssim tenir informació de l'amplitud que pensava el Consell Executiu que havia de tenir aquesta participació, i, per tant, de saber si realment en aquesta participació es tenia present que a Catalunya, no només hi ha una societat de garantia recíproca; sembla que —per les dades de què dispo— n'hi ha tres, en concret hi ha la SGR de Catalunya, hi ha la SGR Intercap i també hi ha la SGR del CEM, del Centre Metallúrgic, en concret, totes elles operant a Catalunya amb 2.000 socis, més o menys, aquestes societats, i amb un import important de diners invertits en avals, i també amb dificultats importants també a l'hora de poder fer cara als avals fallits, que malauradament moltes vegades són notoris.

Per tant, entenem que això era interessant, que era bo que es fes així, que era una operació que pot donar de si, una operació que pensem que és bona, que és adequada, i d'una manera o una altra a partir d'ara mateix vol dir que la Generalitat pot arribar fins i tot a aconseguir tenir un terç de l'òrgan de la gestió i direcció d'aquestes SGR, o d'aquesta SGR, si és el cas només d'una. I això realment és important, perquè d'una manera o una altra la Generalitat es compromet a emetre unes operacions, i d'una manera o una altra també dona suport a una societat d'aval que realment pot ser important per al futur industrial de Catalunya, de les empreses en general, totes, les privades, les cooperatives, les SALS, etcètera. Per tant, entenem que era una opció interessant, bona, i que calia almenys que l'articulat fes notar que això estava aquí i que, per tant, era important fer-ho.

Per això vam fer una esmena a l'articulat d'addició d'un article que, sota l'epígraf de participació en el capital social de les SGR de Catalunya, deia, d'una banda, dos temes diferenciats: per una banda, feia explicitació que durant l'exercici s'autoritzava el Consell Executiu a participar en aquestes societats, a comprar participació en aquestes societats per un valor de 110 milions de pessetes, i, per l'altra banda, hi havia un altre afegit, potser la redacció no és la més adient, i això ho vaig manifestar en Comissió, però que venia a explicitar que en qualsevol cas totes les SGR de Catalunya tinguessin publicitat, audiència en aquesta participació, per tal que, d'una manera o una altra, poguessin tenir —penso que estem parlant del Pressupost de la Generalitat—, que els diners públics que vagin a participar en aquest tipus de societat tinguessin presents totes les SGR que hi ha a Catalunya.

En els debats en Comissió —i el senyor Subirà ho sap, i els Diputats ho saben—, no sols en els del 84, sinó en el 85 també, perquè hi ha 160 milions de pessetes, aquest Diputat va fer molts esforços per conèixer l'abast d'aquesta operació, perquè la volem conèixer, no és altra cosa en aquest moment. Per una banda, voldria saber si aquests 110 milions de pessetes on han anat a parar, a una de les SGR, quina, per què, i en qualsevol cas els 160, de què parlarem l'any 85 —però, és clar, això és la setmana entrant—, també on aniran a parar, què es preveu fer amb tot això. Pensem, senyor Subirà... perquè és el que vostè em va respondre durant aquests debats i em va dir que no tenia informació; jo no m'ho acabo de creure, que vostè no tingui informació, penso que potser ara ja la té, que la podrà explicar. És important perquè vostès saben que, per exemple, la SGR de Catalunya sembla que té una morositat de quatre-cents i escaig milions de pessetes. Això és important, la SGR Intercap no arriba a tant, però també —per les dades que aquest Diputat

també té— té una morositat també important, de l'abast —si no tinc les dades mal preses— de 30 milions de pessetes, també. La SGR del CEM, no ho sé, sembla que potser és la que va millor.

En qualsevol cas, evidentment que, en aportar uns diners públics, voldríem conèixer realment l'abast d'aquesta operació, perquè no la critiquem, en principi. El que volem, en qualsevol cas per donar la nostra opinió i per fer el seguiment, si s'escau, perquè el diner públic sigui ben invertit en benefici de tot el teixit empresarial de Catalunya, en aquest sentit voldríem conèixer l'abast d'aquesta operació, i d'aquí ve aquell afegitó que volíem situar, i que és l'esmena de què estem parlant, que no té altre motiu que fins i tot arribar a una transaccional, si s'escau, que conèixer realment que això sigui a l'abast de totes les SGR de Catalunya, de totes les empreses en principi de Catalunya.

Per això, aquest afegitó que voldríem situar i que no retirarem en cas que les explicacions no siguin realment adients per a aquest Diputat ni per al nostre Grup.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema es va debatre en Comissió, i en Comissió vaig fer notar les dificultats que té el redactat que es proposa aquí, que no va ser votat per nosaltres. En canvi, vam estar totalment d'acord a incorporar a l'articulat la primera part de la seva esmena com a article 15 —que és tal com ha estat incorporat— perquè el tema és important, val la pena. Tampoc es tracta que sigui una cosa tan difícil de tenir la informació, perquè, si tal com vostè diu, només n'hi ha tres, de societats, a Catalunya, és fàcilment conegut això.

Sembla que aquesta col·laboració, és a dir, aquesta possible participació es fa, en qualsevol cas, en col·laboració amb l'INPI, com vostè també deu saber, i per les informacions que tinc sembla que de les tres societats de garantia recíproca n'hi ha dues que es volen fusionar, la qual cosa probablement facilitaria l'operació de consolidació, que, per altra banda, és important que es produeixi. Però, és clar, fixin-se, en tot aquest context, què hauria passat si s'hagués aprovat la seva esmena.

La seva esmena diu: «En qualsevol cas, la participació en una sola societat de garantia recíproca no podrà excedir el 33% de la quantitat pressupostada.» És clar, fixin-se: si resultava que una deia que no volia el 33, sinó el 25; llavors, com que en les altres no es podia passar del 33, quedava un buit disponible sense poder-lo adjudicar a ningú.

Suposant que es donés a totes tres el 33%, quedava un 1% —perquè 33 multiplicat per 3 dona 99— que no es podia adjudicar. Suposant que es fusionessin, suposant que es fusionessin —com sembla que pot passar—, llavors, què passava? A les fusionades, un cop fusionades, només se'ls podia donar el 33% a totes dues, o el 33% a cada una?

És a dir, és clar, a nosaltres ens va semblar que aquest tractament que vostès proposen —segurament ben intencionat— era molt poc rigorós, i llavors ens va semblar que era millor votar la primera part, que és molt correcta, i la vam votar, i la segona part, doncs, votar-la en contra, que és el que farem ara també.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, ja a votació aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena número 29, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, poden posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Ara entrem a les disposicions addicionals, a les quals de la primera a la quarta no hi ha cap esmena. Per tant, podríem votar-les conjuntament, si no hi ha cap inconvenient..., perdó, torno a oblidar-me de votar el text del Dictamen. Anem a votar, doncs, el text del Dictamen de l'article 15.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara sí que passem a les disposicions addicionals. Com he dit, les quatre primeres no tenen esmena; per tant, si no hi ha cap dificultat, les votarem conjuntament segons el text del Dictamen. Això és, doncs, el que sotmeto a votació.

Els qui estiguin a favor d'aquestes quatre disposicions addicionals primeres, que es posin drets.

Aquests textos de les quatre disposicions addicionals primeres han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Hi ha vots en contra, perdó?

Hi ha vots d'abstenció?

Doncs ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A la cinquena hi ha unes quantes esmenes. Una d'elles, de modificació, la número 30, del Grup Popular, i després les altres són d'addició. Per tant, el senyor representant del Grup Popular?

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, la cinquena i la setena queden retirades.

El Sr. PRESIDENT: Ara l'altra, la número 31, que és del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que és d'addició. El senyor Terradellas, l'Illustre Diputat senyor Terradellas té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, paradoxalment, segurament el dia 28 d'aquest mes ens correspondrà debatre els Pressupostos en matèria d'esports de l'any 85. Crec que segurament seria més oportú haver fet aquest dia el debat sobre el que estem parlant avui, perquè fer ara el debat del Projecte de Pressupost de l'any 84, una innocentada, com a mínim, ho pot ser.

L'esmena que avui pujo aquí a defensar ara va estar incorporada ja a la Llei de Pressupostos de l'any passat. La Disposició addicional segona de la Llei del 83 deia el mateix que nosaltres intentem incorporar en aquest Projecte de Llei de l'any 84. L'esmena diu el següent: «Les subvencions corresponents al Departament de Cultura, a la Direcció General d'Esports i de la Joventut hauran d'ésser comunicades prèviament a les corporacions locals respectives, abans de lliurar les transferències corrents i de capital a institucions sense finalitat de lucre, d'àmbit local.»

Lògicament, la finalitat d'aquesta esmena és d'informar els

ajuntaments dels ajuts d'aquests Departaments de la Generalitat que fan a entitats, clubs, associacions, de cada un dels ajuntaments. I per què? Nosaltres entenem que la voluntat d'aquesta esmena no és altra que la de coordinar les actuacions entre diferents institucions per a una mateixa finalitat, a fi també de no duplicar esforços o ajuts públics, certament escassos, i de transparentar òbviament les subvencions.

No és hora ara, ja ho farem després, de discutir sobre la conveniència o no de fer ajuts a entitats privades —ja en parlarem després. Seria lògic, al nostre entendre, que la Generalitat abans de subvencionar qualsevol activitat o institució privada d'un municipi demanés el criteri a l'ajuntament, però aquest no és el cas, no és el que diu l'esmena. Per altre costat, entenem que aquesta esmena no condiciona res en l'autonomia política de la Generalitat a l'hora d'atorgar-lo. Simplement diu que si la Generalitat vol subvencionar, ho informi a l'ajuntament respectiu.

Votar en contra, per què? No acceptar-ho, per què? Per amagar-ho per raons inconfesables? Si es va acceptar l'any passat, creiem que estem en la mateixa situació per aconseguir que aquest any també hi sigui incorporat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat Terradellas. Per a un torn en contra, el senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Nosaltres pensem que la coordinació entre administracions és bona i que s'ha de fer, però que no és necessari ni convenient que ho mani d'aquesta manera un article de la Llei de Pressupostos.

Nosaltres pensem que això significa un control excessiu de les institucions sense finalitat de lucre per part dels ajuntaments i, per tant, ens oposarem a aquesta esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per tant, com que ha estat retirada l'esmena anterior, sotmetrem a votació l'esmena 31.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Per tant, aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem al text del Dictamen, Disposició cinquena.

Per tant, vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per unanimitat.

Sotmetrem a votació la sisena, la setena, perquè n'ha estat retirada l'esmena corresponent, i la vuitena; per tant, sotmetem a votació les sisena, setena i vuitena.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, han estat aprovades per unanimitat.

Passem ja a l'esmena 33, que és una disposició addicional nova, que presenta el Grup Socialista. Té la paraula el senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, molt breument des de l'escó per defensar aquesta esmena addicional nova, que té tres apartats.

Pel que fa al primer apartat, nosaltres demanem una vegada més que se'ns doni la informació a través del Conseller en una compareixença en la Comissió de Política Social, i que la doni també el Consell de Treball, de la gestió dels diversos fons existents dels Pressupostos d'enganyany destinats al tema de l'ocupació. I si la demanem és perquè ha quedat ja a bastament, crec jo, demostrat que, amb la liquidació que ens dona el Consell Executiu quan tanca els Pressupostos, nosaltres no podem saber exactament com ha anat aquesta despesa. Per tant, una vegada més, sol·licitud formal d'informació.

Pel que fa al segon apartat, el que demanem és la gestió dels sindicats en l'Institut del Temps Lliure, el que era Institut del Temps Lliure, i ens sembla que estem carregats de raó per fer-ho perquè el patrimoni d'aquest Institut és un patrimoni sindical. Si el patrimoni és sindical, no és suficient que es doni una certa participació als sindicats en una gestió del 50% de les places d'aquestes residències, sinó que entenem que seria estrictament necessari que els sindicats participessin en la gestió d'aquest Institut, ja que, al cap i a la fi, estan gestionant un bé que els és propi, és un patrimoni sindical.

Finalment, en el tercer apartat demanem la presència també de les centrals sindicals concretament en l'elaboració i desenvolupament dels diversos programes dels gabinets tècnics provincials de seguretat i higiene en el treball. Podria semblar una contradicció que aquí parléssim dels diversos programes quan abans hem dit que no n'hi ha. Però és que n'hi ha d'haver. Raó de més perquè els sindicats participin, puguin donar la seva opinió i es pugui corregir allò que en aquests moments funciona malament. D'entrada, de tota manera, volem felicitar la iniciativa del Consell de Treball de treballar en un marc de prevenció de riscos d'accidents laborals.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc en la Presidència.)

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, si surto a la tribuna per parlar d'aquesta esmena és per diversos tipus de raons.

En primer lloc, raons de tipus humanitari, perquè seguint la pràctica que diversos Grups de la Cambra han fet suara, i que agraïm, en el sentit d'alleugerir la situació crítica del costellam del nostre Portaveu, això permetrà, doncs, la meua participació, que aquesta recuperació temporal almenys del nostre Portaveu es pugui consolidar una miqueta més.

La segona raó és de tipus formal perquè, a través de la presència d'una persona diferent de la que habitualment i amb molt encert ha portat la nostra representació en el debat del Pressupost, obeeix al fet, que suposo que el senyor Guitart i molts altres senyores i senyors Diputats coneixen perfectament, que és un tema que nosaltres entenem, el text d'aquesta esmena i de les dues que vindran a continuació, que no té res a veure amb el contingut d'un Pressupost, i per això voldríem subratllar també aquest canvi, aquesta modificació.

I, finalment, per raons que en podríem dir històriques. No és perquè aquesta esmena tingui un contingut d'una gran transcendència, que li assignem el caràcter d'històrica, sinó perquè també recordaran moltes senyores i senyors Diputats que aquesta i les esmenes successives, amb un redactat idèntic,

o anàleg o similar, s'ha anat presentant any darrere any en el debat del Pressupost.

Aleshores, sobre aquesta esmena concreta, el que jo voldria dir, a part d'aquest criteri general, que és una qüestió que s'aparta del tema pressupostari, és que, quant al primer apartat, a la rendició de comptes abans d'una data, nosaltres entenem —i així ho vam dir en Comissió i ho hem dit cada any— que aquest és un tema en què el Reglament de la Cambra, a través de l'article 131, ja dona un camí correcte i normal i vàlid per fer això, i precisament recordarà el meu Il·lustre contradictor que no fa massa hi va haver una sessió informativa dintre de la Comissió de Política Social sobre aquest tema i que tots els Grups de la Cambra vam coincidir en la conveniència que sovint hi hagués aquests contactes entre la Conselleria i la nostra Comissió de Política Social. Per tant, doncs, entenem que aquí no és el lloc i per això ens hi oposarem.

Quant al tema de la presència de les centrals sindicals majoritàries en la gestió del patrimoni, una vegada més hem de dir que nosaltres respectem, valorem positivament en gran mesura el paper prioritari que la mateixa Constitució, a través de l'article 7, dona a les organitzacions sindicals. Això no vol dir que les organitzacions sindicals ho hagin de fer tot, i menys substituir el paper de la Generalitat.

El senyor Guitart ens ha parlat de l'antic Institut Social del Tiempo Libre: és veritat, un organisme desaparegut, el patrimoni del qual està confiat a la gestió de la Generalitat. Aleshores, que hi hagi una participació —com hi és, com la normativa estableix i que es respecta i s'aplica— amb una preferència, amb una utilització de les places, no pot ser equivalent a una participació de la gestió d'aquest patrimoni per part de l'organització sindical.

El mateix criteri podríem afegir de necessitat de modificar la legislació vigent. Per tant, a través d'aquesta esmena 33 es pretén incloure en el Pressupost una modificació legislativa, que hi ha altres camins, a través de la Proposició de Llei o de la Proposició no de Llei, etcètera. Podríem repetir el mateix i acabar així, perquè l'argument que pensava utilitzar aquí ja me l'ha trepitjat el mateix senyor Guitart, en el sentit de dir que això no es volgués entendre, aquesta participació dels sindicats en l'elaboració i desenvolupament dels diversos programes dels gabinets, no fos una desautorització del seu abrandat torn en contra que ha fet en l'esmena a la totalitat.

Per tant, per tots aquests motius, el nostre Grup s'oposa a l'adopció d'aquesta esmena, i espero que tots vostès ens segueixin en aquesta actitud.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a sotmetre a votació aquesta esmena d'addició... (*Ll. Sr. Fernández demana per parlar.*) Perdó?

El Sr. FERNÁNDEZ: Per demanar votació separada de l'apartat primer d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: L'apartat primer votat a part? Bé, anem a posar a votació, doncs, l'apartat primer de la nova disposició addicional, compresa en l'esmena número 33, del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquest apartat, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada en el seu apartat 1, per 31 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar els apartats 2 i 3 conjuntament.

Els qui estiguin a favor d'aquests dos apartats de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos apartats de la disposició addicional, 2 i 3, han estat rebutjats per 27 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Ara entrem en l'esmena número 34, relativa a una nova disposició addicional, presentada pel Grup Socialista. El seu representant, senyor García, l'Il·lustre Diputat senyor García té la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Senyor President, des de l'escó, i que siguin les primeres paraules de defensa d'aquesta esmena 34 i l'esmena 35, senyor President, conjuntament, per a algunes precisions donat que el portaveu o els portaveus de la majoria quan parlen en contra de les esmenes d'addició al text articulat de la Llei pressupostària ens acaben d'illustrar com un tema important de la seva oposició que aquestes matèries, matèria de treball, en aquest cas matèria de política sanitària, no constitueixen en si mateix un element de la Llei general pressupostària. I ells saben que això no s'ajusta ni al què és avui el corrent més important de pensament i d'aplicació, de discussió de lleis pressupostàries, que contenen gran quantitat de disposicions que no són estrictament el que era la llei general pressupostària, la Llei pressupostària o el Pressupost en el seu procés històric d'evolució i que avui, en els estats que el Conseller d'Economia i Finances definia, ahir a la tarda, com aquesta política keynesiana, etcètera, resulta, com a Pressupost de drets adquirits pels ciutadans, és absolutament bàsic fer esmenes, en aquest cas del meu Grup parlamentari, que condicionen l'aplicació, a través d'uns criteris orientadors, del què és l'estat de despeses; és a dir, de la política, en definitiva, que s'aplicarà a través del Pressupost, que és això del que es tracta.

Aleshores, no ens sembla de rebut l'argument que en una llei de Pressupost no es pot discutir de política sanitària, almenys en el seu text articulat, o de política de treball.

Segon argument de precisió: no és cert que siguin les mateixes esmenes de sempre. Són esmenes presentades el 83, perquè el Pressupost era bastant impresentable, i el 84, perquè és el mateix Pressupost prorrogat. No és un nou Pressupost, continua sent bastant fosc, confús i impresentable. És evident, que hem de presentar, doncs, la mateixa esmena, almenys el mateix sentit.

Hem estat discutint una esmena de totalitat, una esmena de devolució del Departament de Sanitat. És evident que no coincidim ni en les prioritats de la seva política ni en l'aplicació d'aquestes ni en la política que es plasma en la inversió o en les subvencions. Les nostres esmenes van a plasmar precisament això, a diferenciar el que és una política en matèria sanitària del Grup Socialista, del que és la política del Govern. Conté tretze disposicions, tretze apartats d'un article que expressen el que són les nostres prioritats polítiques en matèria sanitària. Com que estan clarament explicitades en el *Butlletí Oficial del Parlament* no cal ni que les expliqui, no vull cansar-los.

Permetin-me, no obstant això, que defensi una mica més el que és l'esmena número 35, per raons de coherència —això que se'ns critica tan sovint que no tenim— amb el que vam fer

ahir. Coherència per la manca d'explicació del que és el seu programa de concerts amb mitjans aliens a la Seguretat Social, per desconeixement de la Cambra, per potenciar el dret de la Cambra al control d'aquesta política, perquè és un dret de tots els Diputats, de la majoria i de la minoria, i també perquè considerem que és aquí, en el que és el 52% del Pressupost, on hem de discutir aquest important instrument de política sanitària.

Hi ha un apartat segon, que fa referència als concerts també de l'Institut Català de la Salut amb el que són els hospitals amb vinculacions municipals, hospitals privats amb vinculació municipal. Sàpiguen, les senyores i els senyors Diputats, que a aquests importants hospitals, de llarga tradició comarcal, municipal i amb un gran arrelament a Catalunya, hospitals amb una vocació pública i d'integració en el sector públic sanitari, durant l'any 84, d'aquest Departament, d'aquest Govern, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, no se'ls ha incrementat ni una sola pesseta la política en els concerts, mentre que en els sectors que no són precisament aquests, que a vegades ens omplim la boca per defensar-les, els ha incrementat molt i molt el que són els concerts.

Per aquesta raó, aquesta esmena el que ve a establir és a restablir un dret a defensar unes institucions amb llarga trajectòria al nostre país. Com a mínim que se'ls incrementin els concerts en un 9,5%; perquè, com ha sortit en els mitjans d'informació de Catalunya, aquestes institucions difícilment poden pagar el personal i si no es fa això difícilment podran continuar la seva existència.

El Conseller de Sanitat ha fet declaracions que es farà l'impossible per evitar el seu tancament; el que cal és aplicar l'increment que s'ha fet a altres institucions que no tenen aquesta reconeguda tradició a casa nostra.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Escudé té la paraula per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, de l'escó estant, també. Bé, per començar intentaré respondre una mica les precisions que ha fet el senyor García.

Jo el que dic és que aquestes precisions no són matèria pressupostària. Els programes, les ideologies, els criteris, com a tals criteris, com a tals ideologies, jo entenc que no són matèria de Pressupost. El que és matèria de Pressupost —i això ho he dit moltes vegades, i en aquests anys anteriors hem discutit i hem donat aquesta mateixa argumentació uns i altres— és la traducció xifrada d'aquests criteris a nivell de l'estat de despeses. Allà és on realment es veu la política, i en aquest cas la política sanitària, i estem molt d'acord, el senyor García i jo, perquè ho hem discutit diverses vegades, que la política sanitària del Grup Socialista i la de Convergència i Unió és diferent. És evident.

Jo no voldria —i si més no fos, seria per l'hora que som— iniciar un debat bis d'aquest debat que, tan brillantment, vostè i el meu company, senyor Colomines, van fer ahir junt amb el senyor Espasa, perquè allà es van dir moltes coses. Jo crec que cada Diputat té el seu estil. Jo sóc incapaç d'imitar el meu company, senyor Colomines. Ara, el que jo sí que li diria si ara féssim aquest debat és exactament els mateixos conceptes i les mateixes idees perquè són el nostre programa.

Per poder sintetitzar una mica... I en això encara que m'allargui uns minuts jo crec que guanyarem temps després, a la

tarda, en l'estat de despeses, perquè això m'estalviarà fer una argumentació molt llarga a cada una d'aquestes esmenes, perquè uns i els altres..., el tema aquest de l'ús de la xarxa pública, que diem nosaltres, o la distinció entre centres propis, centres públics, centres benèfics, centres privats és, jo diria, l'essència, la motivació de la immensa major part de les esmenes que hi ha en el Departament. Jo voldria aprofitar una frase que va utilitzar ahir l'Honorable senyor Armet adreçant-se a nosaltres —el que passa és que, és clar, jo la invertiré—, en el sentit que feia ell una distinció entre el somni i la realitat. Jo diria que aquest és un cas. Però jo entenc que el somni el tenen vostès i la realitat la tenim nosaltres, perquè tots trobaríem malament que un urbanista, doncs, fes una previsió de l'actuació d'una societat, en el terreny urbanístic, prescindint de la realitat, agafant una taula rasa i allà dissenyant, amb uns principis ideològics, socials i econòmics, doncs, uns serveis, unes infraestructures, prescindint que allà hi ha unes muntanyes, que hi ha uns turons, que hi ha unes valls, que hi ha uns rius retorçats. I aquesta és la situació. Nosaltres —i això ho hem intentat dir, i ho hem dit a bastament a Comissió i el senyor Colomines també ho va dir—, nosaltres partim d'una realitat que Catalunya, per moltes raons, però en definitiva és indiferent la motivació històrica d'aquesta situació, a Catalunya en el terreny sanitari com en altres terrenys —ho saben vostès perfectament—, doncs, hi ha una situació d'una coexistència, a vegades harmònica i a vegades potser no tan harmònica, de diversos sectors, subsectors privats, públics, benèfics, de lucre, municipals, etcètera, i nosaltres, reconeixent aquesta realitat, doncs, adequem les nostres previsions a les necessitats de tots, perquè les necessitats són de la sanitat i les necessitats són dels beneficiaris, dels ciutadans de Catalunya; no té cap interès, a efectes de ciutadà, saber si aquest centre és benèfic o el que sigui, del tipus que sigui.

Per tant, jo entenc que amb aquesta explicació genèrica dono resposta a la rèplica d'aquest programa sanitari.

Quant a l'esmena 35 —hi he fet una especial incidència—, quant al primer apartat jo diria que és el mateix tema, però, quant al segon, jo no em puc estar de dir que, evidentment, demanar un increment concret, el 9,5%, per a un tipus determinat de centres sanitaris significa lògicament, en conseqüència, una minusvaloració o una variació de les atribucions d'altres centres. Això jo entenc que des del punt de vista de política diversa és lògic, és legítim. Ara, de veritat, el que jo no entenc és aquest afegitó, que em recorda una mica aquelles demandes de feina que diuen: «es demanen persones que siguin homes alts i rossos i que es diguin Josep». Perquè, vostès, fixi's que diuen: «i sempre que llur nombre de llits no superi el 2,5 per mil habitants de la respectiva àrea de salut». Vol dir que em dóna la sensació que aquesta esmena té uns noms i uns cognoms ben concrets.

Bé, i per acabar, senyor President, si m'ho permet, ja que parlem o hem fet referència al debat d'ahir a la tarda, jo voldria aprofitar aquesta intervenció per referir-me a una expressió que va utilitzar l'Honorable senyor Espasa quan en la seva intervenció parlava que gràcies a una esmena transaccional s'havia solucionat parcialment, i li donava satisfacció parcial, un greu problema. El nostre Grup admira l'obstinació i la persistència del senyor Espasa en aquest tema de la separació —fins a certs límits— del patrimoni de la Generalitat i de la Se-

guretat Social.

Nosaltres estem d'acord que per via tècnica es completi o s'especifiqui més el títol de la Llei. Això nosaltres entenem ben clar que no significa cap variació de la nostra posició ni cap variació del text, perquè l'article primer especifica quins són els organismes que formen part del Pressupost de la Generalitat.

I, en definitiva, si aquesta meua intervenció desperta en el senyor Espasa, com es deia ahir de forma inefable, el sentiment de ser contradit, efectivament, quant al títol, senyor President, contradic plenament la intervenció del senyor Espasa, i encara més perquè ell parlava d'una esmena transaccional i mentre no es modifiqui el Reglament a mi em sembla que no hi ha cap esmena al títol i malauradament podem fer una esmena transaccional sobre una esmena inexistent.

Per tant, per raons tècniques hi estem d'acord, però això que quedi clar que no significa cap variació de la regulació del tema.

(L'H. Sr. Espasa demana per parlar.)

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Espasa..., jo li agrairia que ho fes molt breument.

El Sr. ESPASA: Molt breument i molt cordialment, al senyor Escudé, per dir-li que s'hi fixi més quan està en Comissió, perquè el que diu ara l'Informe de la Ponència..., el Dictamen de la Comissió, perdó, és fruit d'esmenes del PSUC acceptades també. No és el text que va enviar el Govern a aquesta Cambra, senyor Escudé; és la modificació, que per això existeixen les cambres, gràcies a esmenes del PSUC. I ara el PSUC torna a proposar una última modificació, la de l'esmena transaccional. És a dir que si a algú li cau aquest mèrit —i estic molt content de reclamar-lo— és al Grup del PSUC, no a vostès.

El Sr. PRESIDENT: Bé, suposo que no hi haurà cap inconvenient, ja que han estat defensades les dues esmenes conjuntament, debatudes conjuntament, de votar-les també conjuntament. No hi ha cap dificultat, eh?

Bé, doncs, els qui estiguin a favor d'aquestes dues esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions.

Es passa ara a les disposicions finals.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'Il. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, tenim l'esmena 36, del Grup Socialista, que la defensa el senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, per anunciar la retirada de l'esmena 36.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirada de l'esmena 36. Retirada. Per tant, podem sotmetre a votació la Disposició final primera.

Vots a favor de la Disposició final primera?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, ha estat aprovada aquesta Disposició per unanimitat.

Passem ja a l'esmena 37 del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que m'indiquen que també ha estat retirada. Per tant,

podríem sotmetre a votació aquesta Disposició segona.

Vots a favor? Si us plau, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

També ha estat votada, per tant, per unanimitat. I, per últim, la Disposició tercera.

Vots a favor, si us plau, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, també ha estat aprovada per unanimitat.

Bé, donada l'hora, crec que és prudent que suspenguem aquesta sessió, que reprendriem a les quatre de la tarda.

Per tant, se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn quan manquen dos minuts per a dos quarts de cinc de la tarda.)

Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i la Lletrada Sra. Folchi.

En el moment de reprendre's la sessió, al banc del Govern seu el President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i de Justícia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

Entrem ja a l'estat d'ingressos i de despeses, amb l'esmena número 38, del Grup Socialista.

Per defensar-la té la paraula...

El Sr. CLOTAS: Es retira aquesta esmena, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirada. Per tant, passem a l'esmena número 39, també del Grup Socialista.

(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Lorda té la paraula.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, es tracta de mantenir —de mantenir, dic— una subvenció de 3 milions de pessetes per al Centre d'Informació i Documentació Internacionals a Barcelona, CIDOB.

Mantenir, perquè ja la tenia assignada l'any 83. Se'ns diu que el Pressupost que estem discutint és pròrroga del del 83. Lògic seria que hi figurés també aquesta partida. No hi figura. Per què? Perquè en tot el capítol de subvencions del Pressupost del 84 hi ha subvencions del 83 que s'hi reproduïxen i altres no? Quins criteris s'han emprat per fer aquesta tria? Un enigma.

Més que fer conjectures sobre aquesta qüestió jo voldria esmerçar el meu temps, escàs, en l'intent de convèncer la part de l'hemicicle que dona suport inconsútil al Govern que aquesta subvenció convé mantenir-la.

Quan el 1983 els cinc Grups parlamentaris de la Cambra —Convergència i Unió inclosa— recomanaven a l'Honorable Conseller de Cultura que subvencionés el CIDOB, fonamentaven la seva petició en el reconeixement que l'esmentada institució és d'interès nacional a Catalunya. D'interès nacional, i jo hi afegiria ara: única al nostre país. Dedicada des de fa anys a la documentació, formació, investigació, publicacions, difusió,

contactes i intercanvis relacionats amb els esdeveniments d'abast internacional, amb certa preferència, encara que no amb exclusivitat, pel tercer món, avui posseeix una infraestructura que no dubto a qualificar d'imprescindible per a tots aquells que vulguin conèixer els precedents i actualitat de la temàtica alludida, una biblioteca de prop de cinc mil volums, la recopiació de milers de documents, noranta mil fitxes i molts altres recursos, els dossiers de caràcter monogràfic, revista d'afers internacionals, cicles de conferències, cursos, tot això assegura aquesta tasca d'informació en un terreny específic que no té a Catalunya cap altre dispositiu.

El CIDOB és, orgànicament, un patronat de funcionament democràtic, en el qual estan representades les tres universitats de Barcelona, el President actual és el magnífic rector de la Universitat de Barcelona, senyor Antoni Badia i Margarit; Agermanament, l'Ajuntament i la Diputació, quatre col·legis professionals —Aparelladors, Doctors i Llicenciats, Economistes, Enginyers Industrials—, Comissions Obreres i UGT, Rosa Sensat, l'Institut de Cooperació Iberoamericana i la Direcció General de Relacions Informatives i Socials del Ministeri de Defensa. És a dir, que tot això garanteix una actuació equilibrada, de base estrictament científica.

El CIDOB és, en resum, haig de sintetitzar, una institució de casa nostra, consagrada amb gran dedicació, capacitat i experiència a una especialitat d'acumulació i difusió de coneixements única a casa nostra, amb un prestigi sòlid, reconegut a casa nostra i més enllà, que mereix i necessita l'ajut de casa nostra. Per això jo em permeto demanar que, en aquest cas, es commogui per una vegada el bloc massa sovint incommovible, de la majoria que dona suport al Govern i que accepti la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

(Ll. Sr. Ribó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, per una qüestió d'ordre que simplificarà el debat. Nosaltres, a l'esmena 79 del Dictamen, al Departament de Cultura, proposàvem una esmena en la mateixa línia del que acaba de defensar el senyor Lorda al Departament de Presidència, una subvenció al CIDOB.

Nosaltres, no és que pretenguem ara que fem un salt endavant en els Departaments, és més: anunciem que retirarem aquesta esmena, sumant-nos als arguments que ha fet el senyor Lorda en defensa del CIDOB, i deixant de banda les possibles crítiques que hauriem fet a la revalorització del marc alemany, millor dit, a una partida destinada a regularitzar, a pagar la diferència de revalorització del marc alemany, d'uns helicòpters que, d'altra banda, senyors de Convergència, ara es fabriquen a l'Estat espanyol. Vull dir, si encara tenen aquest que s'ha estimbat per arreglar, que sàpiguen que els mecànics també ara estan més a prop.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)*: Entenc que l'esmena del Partit Socialista Unificat s'ha retirat. Bé, per tant, només faré un torn en contra a l'esmena del Grup Socialista, per oposar-

me, molt ràpidament, a aquesta esmena, perquè nosaltres el que no podem admetre són les baixes que es proposen per fer aquest finançament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores passem a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena número 39, del Grup Socialista, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a l'esmena 40, de modificació, corresponent a la Direcció General de Joventut, presentada pel Grup Socialista. Tinc el gust de donar la paraula al senyor Soto.

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra esmena és ben senzilla. Es tractaria d'augmentar en dos milions de pessetes la partida dedicada als intercanvis juvenils i a la participació en congressos i seminaris. L'explicació de la qual també és bastant senzilla. Per a nosaltres aquest tema és fonamental i important, es tracta de vèncer, de trencar el que ha estat l'aïllament secular del nostre país i del moviment juvenil durant el passat, i creiem que la partida que tenim al davant és una partida insuficient per a aquest objectiu. Estranyament, aquesta és una partida que s'ha reduït en mig milió de pessetes respecte a l'any de 1983, el que sembla més incomprensible encara tenint en compte que l'any que ve és l'Any Internacional de la Joventut que durant aquest any estaran en tot el treball de preparació d'aquest Congrés, d'aquest Any, perdó, a nivell internacional.

I perquè nosaltres pensem també que aquest tipus d'ajudes a les organitzacions juvenils són molt més efectives, moltes vegades, que les mateixes ajudes en metàl·lic que es donen. Ens diuen que sempre és preferible ensenyar a pescar que estar donant peix constantment, i nosaltres compartim aquest criteri. I nosaltres pensem que aquest és un tema fonamental, que és un tema cabdal, que hem d'anar amb aquest criteri, i suposo que no se'm tornarà a dir el mateix argument que es va utilitzar a la Comissió per al Pressupost del 1985, en què se'm va dir que no feia falta augmentar aquesta partida, perquè ja rebíem moltes ajudes i moltes col·laboracions de les comissions mixtes d'intercanvis del Govern de l'Estat. Nosaltres pensem que des d'una òptica dita nacionalista això no es pot rebre, perquè nosaltres pensem i considerem que nosaltres no podem estar a remolc constantment de la Direcció General de la Joventut de l'Estat espanyol perquè els nostres joves analitzin, tinguin reunions amb els joves d'altres parts del món. Com que suposo que també es parlarà de la reducció que en fem, i que la fem del condicionament dels serveis centrals, nosaltres coneixem extensament els serveis centrals de la Direcció General de Joventut, i creiem que aquest condicionament no és tan necessari com la partida que nosaltres proposem augmentar.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? El senyor Pere Casals.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, no diré el mateix que vaig dir a la Comissió, perquè, en part, no és cert, potser perquè no

se'm va sentir, normalment parlo molt baix. Ara, de mica en mica, senyor Soto, li defensaré la baixa, i també, evidentment, li faré el torn en contra per a l'alta que proposa.

En el moment de rebre els traspassos en matèria de joventut l'any 1980 va sorgir immediatament un problema: poder disposar d'unes instal·lacions mínimament condicionades des d'on poder iniciar una tasca de potenciació, defensa i promoció del món juvenil. Els 4.779.840 pessetes del concepte 611 són la continuació, tal com el seu títol indica, del condicionament dels serveis centrals, condicionament que no es va fer tot al seu dia, a causa de la gran quantitat de diners que significava. Aquest condicionament avui ja s'ha realitzat, en part a causa de l'avançada data en què ens trobem dins de l'any 1984. Ara bé, això en cap moment significa que el concepte 481.01 estigui infradotat econòmicament, ans al contrari. El finançament de les despeses dels intercanvis juvenils i la participació en congressos i seminaris es realitza de dues maneres. D'una banda, del fons que té arbitrat per a aquesta finalitat la Direcció General de Joventut de l'Estat central, mitjançant subcomissions mixtes bilaterals dels diferents Estats. Això, evidentment, és el que li vaig dir en Comissió. Ara, també li vaig dir el que ara diré. Per altra banda, i com a complement, la Direcció General de Joventut subvenciona aquelles activitats que no poden rebre l'ajut que abans he esmentat. En aquest sentit, la Direcció General de Joventut ha rebut peticions i ha subvencionat —vull posar especial èmfasi en aquesta frase, perquè hi ha tantes peticions de subvencions com subvencions de peticions—, durant l'any 1983, per donar una data comparativa, disset activitats, de les quals s'han beneficiat, per exemple, els consells locals de joventut de Santa Coloma de Gramenet, el Prat, Badalona, Terrassa, i diverses entitats, com poden ser la Federació d'Escoltisme, Moviment de Crítica Radical, SIPAJ, MUEC, etcètera. Durant aquest any 1984 s'han subvencionat dinou activitats, amb trenta participants, resultant beneficiades, per exemple: Minyons Escoltes, Joventuts Mèdiques, Crítica Radical, Aula d'Esplai del Vallès, etcètera. És per això que pressupostar aquesta quantitat no és un fet casual, obeeix a una programació feta, partint de les peticions realitzades els passats anys, programació que —m'atreveiria a dir, senyor Soto— és gairebé perfecta, ja que del milió i mig pressupostat per a aquest any sobren avui, 20 de desembre, 2.707 pessetes, i no s'ha deixat d'atendre cap entitat. Ho repeteixo: no s'ha deixat d'atendre cap entitat.

És per això que el nostre Grup, Convergència i Unió, votarà en contra de l'esmena socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, anem a posar a votació aquesta esmena número 48, corresponent a la Direcció General de Joventut i proposada pel Grup Socialista del Parlament.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a l'esmena 41, de modificació i supressió, proposada pel Grup Socialista. Dono la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Di-

putats, surto a aquesta tribuna per defensar l'esmena 41, segons l'ordre del Grup Socialista, referida a un augment de la partida de la secció 02, servei 02, «Ajuda al pla especial de la Mina», amb 20.150.000 pessetes.

Vull recordar als senyors Diputats i senyores Diputades que fa aproximadament uns tres anys en aquest Parlament vàrem aprovar un pla, un pla especial per atendre les necessitats del barri de la Mina, barri de Sant Adrià de Besòs, i que es va assignar el seu desenvolupament, el desenvolupament del pla, al Departament d'Afers Interdepartamentals de la Generalitat. El 1983, en el Pressupost passat, hi vàrem assignar 20 milions de pessetes dins de la Direcció General de la Joventut, i el 1984 s'ha produït una baixa, restant la partida oberta en 1.000 pessetes.

Jo voldria fer unes reflexions del que suposa el desenvolupament d'aquest programa en aquest moment, dins del context de la política de benestar social, de la política social, que el Consell Executiu s'ha compromès —almenys així ho ha dit— a desenvolupar a Catalunya. Voldria fer unes reflexions precisament perquè aquesta partida fa referència a programes per a la joventut, perquè dels joves es parla moltíssim, en parlem molt dels problemes dels joves en aquest Parlament, però sovint aquesta referència i aquest parlar no es corresponen amb uns programes adequats que ajudin a la seva promoció i a la seva integració dintre del món laboral, dintre del món de la cultura, dintre del món del conjunt de serveis socials necessaris.

Els joves, vostès ho saben tan bé com jo, són les primeres víctimes d'aquest cercle: atur, droga, delinqüència, i això realment és greu, i això encara és molt més greu emmarcat dintre del que és el barri de la Mina, que desitjaria que molts de vostès coneguessin —si no el coneixen encara—, donessin una volta per aquesta barriada i veiessin en quina situació d'infraestructura es troba aquest sector de ciutadans i ciutadanes que pertanyen al municipi de Sant Adrià de Besòs. El barri de la Mina és un barri que té un hàbitat totalment degradat. És un barri totalment aïllat quant a possibilitats socio-culturals; és un barri on també hi ha xarxes mafioses que trafiquen amb la droga, la qual cosa facilita que hi hagi molts més problemes i moltes més dificultats per poder reeixir de determinades temptacions i problemes.

Nosaltres creiem que cal fer un abordatge global del que és el programa interdepartamental en aquesta zona de Catalunya, en aquesta zona de la província de Barcelona, i no ens sembla bé —i ho critiquem aquí— que el Pla Interdepartamental de la Mina hagi estat una credencial perquè el Departament corresponent de la Generalitat s'introdís en el barri i aparentment comencés a fer una política. Dic aparentment perquè a hores d'ara aquest Pla —que era especial— no s'ha abordat pressupostàriament, s'hi han dedicat lògicament els mateixos diners que es podrien dedicar per a ensenyament o per a sanitat en altres barris amb dèficits, perquè voldria recordar —no hi ha el senyor Conseller— que el centre d'atenció primària té greus problemes per funcionar. S'han dedicat els mateixos diners que a qualsevol altre barri que de fet els necessita, i tenim l'obligació —com a Govern de la Generalitat— de dotar dels recursos necessaris, i en aquest moment ens trobem que una partida que podria anar a ajudar el desenvolupament de la política socio-cultural per als joves se'ns retalla i es deixa a 1.000 pessetes, segons consta en el Pressupost del 84.

Hi havia uns compromisos presos entre el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament i alguna altra instància administrativa, que suposava el desenvolupament d'equipaments per a l'associacionisme juvenil —fins ara només s'hi han dedicat 200.000 pessetes—, la construcció d'un casal infantil i juvenil i, encara que fos d'una altra partida pressupostària, també el compromís d'aguantar la política professional per als joves de la barriada.

Nosaltres volem presentar la possibilitat que reconsiderin la necessitat que aquest programa es tiri endavant, i els proposem que facin una baixa en la partida 02.01, que correspon a la Secretaria General i Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya a Madrid, que vol dir condicionar un local de representació en la capital d'Espanya, condicionament, adquisició de mobiliaris, adquisició de màquines i altres equips i programes de condicionament del local.

Ens sembla que no té color, no té color polític comparar la necessitat de desenvolupar un programa de política social del barri de la Mina, baixant uns diners de representació de la Generalitat a Madrid, jo els demano a vostès que el reconsiderin, i si aquesta baixa no els sembla adient que intentin, d'alguna manera, donar continuïtat a un programa que es va iniciar fa tres anys i que em sembla que parla pel seu propi pes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Segons les nostres dades, al Pla Interdepartamental de la Mina aquest any s'han dedicat més de 200 milions de pessetes.

Ara, en relació amb el projecte concret al qual es referia la Diputada Rosa Barenys, resulta que no s'ha pogut tirar endavant per desacords entre l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs i la Corporació Metropolitana. Nosaltres, per tant, hem deixat una partida oberta per aquest concepte de 1.000 pessetes.

D'altra banda, és evident que les altres partides que s'intenten rebaixar, a aquestes alçades del Pressupost, estem, els recordo, a 20 de desembre, estan pràcticament desemborsades i, per tant, és absolutament impossible acceptar aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui en siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 42, presentada pel Grup Socialista. Tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, al Pressupost d'esports per al 1984 el nostre Grup hi té presentades nou esmenes. De les nou esmenes, si m'ho permeten, per agilitzar el temps —i espero guanyar-me la simpatia de les senyores i els senyors Diputats—, les agruparé en dos blocs; defensaré en aquest moment les 42, 43, 44, 45, 46, 47 i 48, o sigui, en total set, i deixaré per a una posterior intervenció la 49 i la 50.

Bé, en primer lloc, en veure el Projecte de Llei de Pressupos-

tos d'esports per al 1984, dir que el nostre Grup, com cada any, no modifica globalment la partida que la Direcció General d'Esports, el Govern de la Generalitat, destina per a l'esport.

La segona reflexió que vull fer és la rebaixa de la partida d'esports que hi ha respecte a l'any 1983: de 4.203 milions pressupostats i aprovats per a l'any 83 aquest any n'hi ha 3.038, per tant hi ha 1.165 milions menys per a l'esport català l'any present, el 1984. Augmenta el capítol I, que passa de 529 milions a 559; augmenta també el capítol II, de 269 a 322; el capítol IV disminueix una mica, de 763 a 710; augmenta una mica el capítol VI, de 284 a 330, i la partida que baixa més és el capítol VII, les inversions reals, que de 2.358 passa a 1.116, una disminució de més de la meitat, exactament 1.242 milions de pessetes.

En resum, diríem que el Pressupost del 84 respecte al del 83 augmenta la burocràcia i disminueix el que és la partida d'inversió per a la promoció de l'esport.

Si fem una anàlisi una mica més aprofundida, veurem que la relació —en tot cas rebaxen les pessetes— entre els diners destinats a entitats públiques o a entitats privades, veurem més clar quina és la idea de l'actual Govern de la Generalitat.

Són, lògicament, capítol IV i capítol VII. En el capítol IV, l'any 83, per a institucions sense finalitat de lucre hi havia pressupostats 675 milions, mentre que per a ens territorials-ajuntaments només 72. Aquest any 84 veiem que els 675 es transformen en 627 i que en els ajuntaments passa de 72 a 68. Però el que és enorme és el capítol VII.

L'any passat es donaven per a institucions sense finalitat de lucre, per a equipaments, 295 milions respecte a 2.063 per a ens territorials. Per a l'any 84 aquests 2.063 queden reduïts a 850, mentre que el que estava per a clubs disminueix lleugerament. La relació, si fan vostès una gràfica, és enorme.

I una altra petita observació, abans d'entrar de ple en les esmenes als Pressupostos d'esport, és dir-los que lamentem, no ho critiquem però ho lamentem, que la delicadesa que se'ns va tenir l'any passat des de la Direcció General d'Esports d'explicar-nos, als Grups parlamentaris, quin era el Projecte de Llei, aquest any no hi ha estat. Esperem que es pugui recuperar ben aviat aquesta tradició, jo diria que bonica, que des del Govern expliquin als Grups parlamentaris els dubtes que hi hagi. Ja sé que això es pot fer des de Comissió, evidentment, però a mi em semblava un detall positiu, i aquest any veiem que no s'ha fet, o no s'ha pogut fer.

Les esmenes que voldria defensar tenen totes un mateix sentit. Es tracta de passar les partides d'esport des de l'article 47 al 43. Dit d'una altra manera, passar partides des d'institucions sense finalitat de lucre, o sigui clubs i entitats privades, cap a ajuntaments i a institucions públiques. Les raons són ben senzilles: es tracta, al nostre entendre, que el servei que pot oferir la Generalitat per a l'esport en els casos que sigui possible es faci a través dels ajuntaments, en coordinació amb els ajuntaments, perquè els ajuntaments, al nostre entendre, són qui coneixen més les necessitats dels ajuntaments. Deixem, per tant, a les federacions i els clubs el seu paper de foment dels esports concrets, i, al nostre entendre, aquest procés —si s'acceptessin aquestes esmenes— eliminaria la subjectivitat a l'hora d'atorgar els ajuts que al nostre entendre, i fent un repàs a les subvencions que s'han atorgat en anys anteriors, és certament d'un clientelisme i criteri de repartidora enorme. Es tracta, és clar, evidentment, que el diner públic, el diner de tots els ciuta-

dans, pugui tenir un servei públic, això que des del Govern de la Generalitat s'accepta aquest concepte de servei públic de l'esport. Es tracta, per tant, de passar de les paraules als fets, posant-hi, lògicament, els diners adequats. Les partides que es traslladen, com poden observar les senyores i els senyors Diputats, són els conceptes: escoles d'estiu, programes de lleure, escoles de promoció, esports d'hivern i esport escolar.

Se'ns pot dir que l'esport escolar es fa a través dels Consells comarcals. Voldria assenyalar a les senyores i els senyors Diputats que en això, que és cert, nosaltres tenim els nostres dubtes del seu bon funcionament, i diria més: la nostra crítica sobre aquest funcionament, perquè, a més a més de ser entitats jurídicament privades, en molts casos usurpen el que són les competències dels ajuntaments, en alguns casos enormes comptes ben poc clars, i tampoc hem vist que des del Govern de la Generalitat sàpiguen què en volen fer en els Consells comarcals, ho he preguntat diverses vegades i no està clar què és el que es vol fer.

En aquest sentit, pensem que la col·laboració amb els ajuntaments pot ser millor, més eficaç per a l'esport a Catalunya. Pensem nosaltres que un duro per a l'esport es converteix automàticament en un duro per als ajuntaments, i en el cas de fer-ho des de la Generalitat es converteix automàticament en cinc pessetes, perquè la repartidora que s'està fent és enorme.

Si m'ho permeten,... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Il·lustres senyors membres de la Cambra, els prego silenci, i, els senyors del públic, que tinguin present que això no és una tertúlia, sinó una cambra parlamentària.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President.

Ja, per acabar, simplement fer la reflexió de dir que, els objectius d'aquestes esmenes, vull deixar ben clar que no es tracta de traslladar totes les partides d'esport, d'entitats privades o d'entitats sense finalitat de lucre cap als ajuntaments. Vull llegir-los que queden importants partides, perquè creiem que són les funcions pròpies de les entitats sense finalitat de lucre com, per exemple, mantenim, no toquem, els 230 milions de pessetes que van a les federacions i als clubs, als centres de perfeccionament, als esports especials, a la promoció de monitors, al material esportiu, als programes experimentals. Aquests, creiem que és millor que es facin per la via de l'article 47, i en aquest sentit, per tant, no els toquem.

Que no se'ns digui que volem retallar subvencions als clubs; simplement, el que volem donar-hi és eficàcia i racionalitat, perquè entenem que la subvenció als clubs ha de venir per la via de les mateixes federacions. I vostès no la volen donar per la via de les mateixes federacions, a través de programes, que poden arribar a tots els ajuntaments de Catalunya, i per tant, a tots els ciutadans de Catalunya. No volen passar per la via de les federacions. Els donen una partida, però no és aquesta, no és el paquet gros. Vostès, el que volen és fer, com han fet anys anteriors, és un paquet de mil, aproximadament mil entitats que han rebut subvenció i, creguin-me, això es pot interpretar de qualsevol manera, però qualsevol lector objectiu de la relació de subvencions que reben les entitats esportives..., si em diu que això no és clientelisme, evidentment, no em podrà dir res més.

És en aquest sentit, per tant, per intentar fer més objectiu i més eficaç l'esport a nivell de Catalunya, que volem, voldríem,

que s'acceptessin aquestes esmenes, repeteixo, per intentar fer més racional l'esport de Catalunya, eliminar el clientelisme, quan hem vist, aquest any, que les partides que ara estem discutint, sobretot les de subvencions, evidentment, varen ser atorgades en el primer trimestre d'aquest any 1984.

Ens sembla que això no és bo per a l'esport de Catalunya i, en aquest sentit, els preguem l'acceptació de les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tenia la intenció de fer la majoria de torns en contra des de l'escó, però crec que aquesta sèrie d'esmenes es mereix que pugui a la tribuna.

Ens trobem davant d'unes esmenes històriques. Em sembla que és la cinquena vegada que faig el torn en contra a aquestes mateixes esmenes. Senyor Terradellas, l'esport a Catalunya l'han fet aquestes entitats sense finalitat de lucre a les quals vostè els vol treure la subvenció per canalitzar-la a través dels ajuntaments amb un argument que li confesso que no he entès. Aquell argument del duro i de les cinc pessetes, no l'he entès. El que jo entenc és que si la Direcció General d'Esports dóna un duro a una entitat esportiva aquella entitat esportiva rep cinc pessetes, i que si el donem a l'ajuntament del que estem segurs és que ho rep l'ajuntament.

Llavors, voldria afegir encara un altre raonament, aquí. El senyor Terradellas ha parlat de clientelisme, el senyor Terradellas ha parlat de clientelisme. És que vol dir que l'única Administració que pot tenir, potser, en algun moment una temptació de clientelisme és la Generalitat? Permeti'm, senyor Terradellas, que ho dubti. Nosaltres estem convençuts que la Generalitat no ha fet clientelisme en el tema de les subvencions esportives, i per aquesta raó i per les mateixes que he exposat en altres ocasions, senyor Terradellas, nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Una qüestió d'ordre, que és un aclariment que em sembla que és molt important.

Aquí estem discutint una partida que pot anar directament a les entitats o directament a aquestes entitats a través dels ajuntaments. El senyor Subirà diu que si un duro va als ajuntaments no sabem què passa. Que rectifiqui immediatament el que ha dit, perquè és molt greu institucionalment parlant.

(*L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà...

El Sr. SUBIRÀ: ...el senyor Subirà ha dit que quan la Generalitat dóna un duro a un ajuntament sap que arriba el duro a l'ajuntament.

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'acord. Tothom ha fet constar el seu punt de vista, i anem a votar.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, 42, 43, 44, 45, 46, 47 i 48, poden posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

Ara, suposo que el senyor Terradellas voldrà defensar les esmenes 49 i 50. L'Il·lustre Diputat senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si em permet, només una puntualització. Senyor Subirà, jo no he dit —si em permet un moment d'atenció—, jo no li he dit que nosaltres volguéssim donar subvencions a entitats només a través d'ajuntaments, sinó que he clarificat que també a través de les federacions, i no directament des de la Direcció General. Aquest és el criteri. Aquestes federacions que vostès tant alaben i tant «mimen», són vostès que no els volen donar les pessetes perquè facin l'activitat...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, perdoni'm, però això és aigua passada. Jo li prego que no susciți novament els temes, perquè ara el senyor Subirà em demanarà per contestar això i això serà interminable.

El Sr. TERRADELLAS: Sí, però encara...

El Sr. PRESIDENT: Jo l'he deixat parlar una mica perquè m'ha semblat que sí, que un principi de puntualització era convenient que vostè el fes, però sense abusar d'aquesta franquícia. (*Rialles.*) Endavant.

El Sr. TERRADELLAS: Les dues esmenes que a continuació defenso també són d'aquelles que fa cinc anys que n'anem parlant, i n'anirem parlant mentre ens sembli que aquest no és el criteri adequat i vostès continuïn amb el criteri que nosaltres creiem que no és el millor per a l'esport de Catalunya. Intentem, a través de l'esmena 49, fer..., diu exactament: «Programa d'adequació d'instal·lacions esportives de centres d'ensenyament per a l'ús públic fora d'hores lectives». L'argumentació és ben senzilla. Vostès, totes les senyores i senyors Diputats, saben que hi ha un dèficit en instal·lacions esportives evident a nivell de Catalunya, que és cert que s'ha fet un esforç important per intentar reduir aquest dèficit, però és evident que encara hi és. Saben també vostès que existeix..., que les instal·lacions esportives són d'un cost elevat, enorme, i, per tant, que seria bo fixar una partida per tal d'adequar aquelles instal·lacions esportives que actualment ja existeixen en una multitud d'escoles, per tal que fora de les hores lectives, d'hores escolars, poguessin ser obertes públicament.

Això, que sembla que podria aconseguir reduir el dèficit d'equipaments i que podria aconseguir que, en la totalitat dels barris de Catalunya i dels pobles rurals de Catalunya, hom tingués un lloc per poder anar a fer pràctica esportiva necessita, evidentment, uns diners per intentar condicionar, que aquestes instal·lacions puguin ser obertes fora de les hores escolars, perquè hi ha el problema evident d'haver de passar per dintre l'escola, etcètera.

Aquest programa, nosaltres no el veiem acabable en aquest any 84, sinó que és un programa, evidentment, que pot tenir continuació, que hauria de tenir continuació en molts anys. Programa que, en principi, fa pocs dies, el mateix Director General d'Esports, aquí, en aquesta Cambra, en la Comissió de Cultura, deia que era una idea que la creia bona i acceptable, i que nosaltres creiem que poden donar realment molta rendibilitat amb la promoció o amb la multiplicació dels equipaments esportius, que, com deia, fer-ne un de nou és caríssim.

En aquest sentit, el que fem nosaltres és destinar una partida

d'un 10% de la globalitat per a equipaments esportius i destinar-la a aquest pla. Per tant, se xifra una partida de 111 milions de pessetes destinades a aquest Pla. D'on traurem aquesta partida? La traurem de la que està pressupostada per a entitats sense finalitat de lucre; exactament, del capítol VII, de l'article 77, que hi ha pressupostats 266 milions de pessetes. I ara lligo amb l'esmena que ve a continuació perquè, d'aquesta partida d'equipaments esportius per a entitats sense finalitat de lucre, clubs i associacions, pel criteri que he explicat jo aleshores de la rendibilitat del diner públic per a ús de tots els ciutadans, també en reduïm una quantitat de 66 milions, que la passem al capítol dels ajuntaments per la raó següent: nosaltres entenem que era bo mantenir el percentatge de 10-15% d'inversió per a ajuts a clubs privats i mantenir el 85-90% per a instal·lacions, per a ens territorials i ajuntaments, i aquesta és la raó que fa que disminuïm aquesta partida per posar-la als ajuntaments.

Suposo que, en aquestes altures, és parlar de cosa passada, perquè segurament totes aquestes subvencions i ajuts ja estan compromesos, no només les del 84 —quan parlem del 85, també en podrem parlar-ne llargament—, però ens sembla que és una bona idea, i, si no la volen acceptar ara, la meua obligació és demanar-los que la tinguin en compte, sobretot, no només per a aquest any, sinó per a l'esdevenidor.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Subirà per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Bé, jo estic molt content que aquesta vegada no he vist, no he sentit, almenys, parlar de clientelisme referit a l'actuació directa de la Generalitat en relació amb institucions sense finalitat de lucre, i, per tant, m'oposaré a aquestes dues esmenes, m'oposaré a aquestes dues esmenes simplement fent referència a la baixa que es proposa.

Fixin-se, senyores i senyors Diputats, que, d'una partida pressupostada de 266 milions de pessetes, es pretén treure'n exactament 111 milions, per un cantó, i 66, per un altre, deixant-la reduïda a 89 milions de pessetes. Això significa una distorsió total del programa previst i de les realitzacions fetes amb càrrec a aquesta partida, tal com apareix en el Pressupost, i, per tant, és obvi que ens hi hem d'oposar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem ara a votar aquestes dues esmenes, 49 i 50, del Grup Socialista de la cambra.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

Acabades ara les esmenes corresponents a l'esport, entrem ara en l'esmena 51, de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, que consisteix en una esmena de supressió, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la...

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Digui.

El Sr. SANTIBURCIO: Una qüestió d'ordre per la següent qüestió: resulta que l'ordenament de les esmenes no ha estat

fet com cada any hem fet, és a dir ordenades per les baixes; aquest any estan ordenades per les altes. Això vol dir que el lògic, a l'hora de votar les esmenes, és que es votin les esmenes més allunyades del text del Dictamen. Per tant, nosaltres tenim l'esmena 121, que planteja la supressió total d'aquesta Direcció General, i, per tant, en estar ordenades, no per les baixes, sinó per les altes, s'ha produït tot un seguit d'esmenes que s'haurien d'haver votat ja i que es votaran després. Per tant, per al bon ordenament del debat i de les votacions, nosaltres trobaríem correcte que es posés a debat, ara, l'esmena 121, que planteja la supressió, i després el debat i la votació de l'esmena del Grup parlamentari del PSUC.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per tant, la 121 abans que la 51. (Pausa.) Bé, doncs, posem ara a debat l'esmena 121, de la Direcció General d'Ocupació, presentada pel Grup Socialista. L'ha de defensar l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats. Efectivament, als Diputats d'aquesta Cambra no els sorprendrà que el meu Grup parlamentari hagi presentat una esmena de supressió d'aquesta Direcció General, Direcció General d'Afers Interdepartamentals del Departament de Presidència. No els ha de sorprendre perquè vostès saben perfectament que des de la creació de dues... una subdirecció general, d'Acció Cívica, unes dites Oficines d'Orientació del Benestar Social, la posició del Grup Socialista en aquesta Cambra és coneguda, és una posició contrària a l'esperit de la creació, a la mesura com es fan les coses des d'aquesta Subdirecció General, Oficines d'Orientació del Benestar Social, en concret, en contra del que comporta la Direcció General d'Afers Interdepartamentals.

És curiós, jo podria fer una citació fàcil, que és la d'agafar els *Diari de Sessions* —ens estan acostumant a fer-ho—, i veure quines són les posicions del Grup que avui i aleshores defensava el Govern, i intentar trobar quines són les incoherències, com un gran fet de contradicció política entre el que es manifestava aleshores i el que es diu avui. Però com que és un recurs molt fàcil, doncs no hi vull caure, i vull entrar en el contingut de fons del perquè políticament estem en contra d'aquesta Direcció General d'Afers Interdepartamentals —no en faré tampoc la història—, Direcció General que es va modificant i remodelant, perquè no hi ha una idea clara dintre del Departament, Presidència no té una idea clara del que ha de fer i com organitzar aquesta dita Direcció General d'Afers Interdepartamentals. I no la té perquè la modifica constantment. L'última reforma, 26 de setembre del 84. Fa quatre dies. Una reforma, dita reestructuració, del Departament de Presidència. Reforma que, en el seu articulat, article cinquè, defineix el que aleshores era, per exemple, Secretariat d'Afers Interdepartamentals, i ara diu que això és una Direcció General d'Afers Interdepartamentals. Tot un conjunt d'actuacions diverses del Departament, Subdirecció General d'Acció Cívica, Servei Central de Documentació, Servei d'Informació i Comunicació, etcètera, queda adscrit a aquesta dita Direcció General d'Afers Interdepartamentals —per cert, bastant ben coberta els últims mesos de l'anterior legislatura pel que avui és Conseller d'Agricultura i aleshores era Director General, si és que n'era, de Director General, d'Afers Interdepartamentals, o del dit Secretariat d'Afers Interdepartamentals, per ser molt precís, amb el rang orgànic de Director General. Segurament algú podria

pensar —no per aquest humil Diputat— que el càrrec d'avui va ser el benefici d'ahir, per la seva extraordinària labor al front d'aquest dit Secretariat d'Afers Interdepartamentals, i sobretot per l'extraordinària labor desenvolupada també per les dites Oficines d'Orientació del Benestar Social. Efectivament, amb això vull dir que segurament l'avui Diputat de la majoria en aquesta Cambra, i Director General, té el futur i el «pervindre» dintre del Govern pràcticament assegurat.

Deia que l'article cinquè, que regula això, està canviant —i això és molt important—, està canviant sense derogar-lo, el Decret 417/1983, per exemple, d'Organització del Servei d'Informació i de l'Orientació del Benestar Social —decret de 6 d'octubre del 83, que diu quines són un conjunt de funcions d'aquestes oficines—; avui, en l'article cinquè, apartat segon, canvia d'orientació. Però bé, això no és molt important. En el fons, què estem discutint? Doncs bé, coses molt senzilles. Nosaltres vam presentar una interpellació i una moció en contra de l'acció cívica desenvolupada pel Departament, i de les Oficines de Benestar Social. I ho vam fer, en un cas —Oficines d'Orientació del Benestar Social—, perquè vam considerar que, en la data de creació, 6 d'octubre del 82 —si no ho recordo malament—, comportaven pràcticament un instrument de propaganda, no d'informació, de propaganda de l'acció del Consell Executiu enfront d'unes eleccions al Parlament de Catalunya, que seguien en el temps. I que es tractava d'això. Es tractava d'obrir unes oficines, a determinats barris de Catalunya, ciutats de Catalunya, on el Consell Executiu pogués estar present donant una informació de les activitats desenvolupades, diuen, pel conjunt del Departament.

La meua companya de Grup parlamentari, Rosa Barenys, explicava, des d'aquesta tribuna, aleshores, que semblava ser que allò que els Departaments, les Conselleries no sabien fer o no havien fet bé, ara es tractava de substituir-ho, és a dir, de complementar-ho, fins i tot, a través d'aquesta Oficina de Benestar Social. Això, la meua companya ho explicava molt més bé que jo, i no cal repetir-ho. Es tracta de substituir, en aquestes Oficines, lligat a la més alta institució del Consell Executiu, el President, una campanya de promoció, d'explicació, del que és la política del Consell Executiu. Segurament amb tota legitimitat —no estem plantejant si és o no és legítima aquesta acció—, però òbviament, també, amb tota legitimitat no compartida, com un instrument d'acció política, pel Grup Socialista.

Vam preguntar que vostès ens diguessin quin era el personal que havia posat al davant d'aquestes oficines, d'on sortia aquest personal. No estava contractat per la Generalitat, no eren funcionaris, què és el que passava? Com era possible que la pròpia Administració posés com a instrument de la seva administració, al davant de les oficines, un conjunt de personal que no tenia cap vinculació administrativa amb la pròpia Administració. Vam denunciar, als mitjans de comunicació i des d'aquesta tribuna, que s'estava fent un ús, segurament no rigorós, del que eren les relacions de l'Administració amb els mateixos funcionaris, amb els mateixos treballadors. I vam dir: «Al davant de les oficines s'està col·locant gent de Convergència i Unió». Ens van dir: «No passa res, no cobren, són voluntaris». Es va denunciar si havien estat candidats a les eleccions locals pel municipi on estava oberta l'oficina —quina casualitat— de la candidatura de Convergència i Unió. Però és

igual, com que no cobren res, com que no tenen cap vinculació administrativa amb la mateixa Administració, és un acte que podem fer. No és un acte illegal. Políticament, un desastre, però no és illegal; aleshores, no podem fer res.

Jo vull, en aquest terreny, en el terreny de la vinculació administrativa, jo vull, avui, explicar des d'aquesta tribuna, el que considero que no solament comporta una gravíssima vulneració de l'ordenament jurídic, sinó que considero que és una flagrant illegalitat del Consell Executiu. Vostès saben que el Pressupost del 83, prorrogat i vigent fins que aquesta Cambra no aprovi el Pressupost que estem discutint, no preveu la contractació de cap personal per a les Oficines d'Orientació del Benestar Social. Ho saben? Jo tinc la fotocòpia aquí, de l'annex de personal, on diu que no hi ha aquestes possibilitats de contractació. Resulta, senyores i senyors Diputats, que amb data 23 de novembre de 1984, *Diari Oficial de la Generalitat* 488, vostès, el Govern, anuncia la convocatòria d'un concurs-oposició per proveir 56 llocs de treball en règim laboral, al Departament de la Presidència, Direcció General d'Afers Interdepartamentals —56—, i ho fan el 20 de novembre del 84. No passo a llegir els fulls que contenen les clàusules que han de complir els candidats, tema que m'estalvio perquè considero que és molt més greu el tema que estic denunciant. Amb quina base jurídica fan això? Estan utilitzant la previsió del Pressupost del 84 que encara no hem aprovat. El Pressupost del 84 que estem discutint preveu 51 places —no 56, 51—, però encara no l'hem aprovat, i vostès, sense autorització d'aquesta Cambra ni del Pressupost, han convocat, amb aquesta data, un concurs-oposició de 51 places. Això no és vulneració de la legalitat?

El Sr. PRESIDENT: Illustre senyor Diputat, li prego que tingui en compte que el seu temps ha transcorregut ja.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Molt bé, gràcies, senyor President. Com que no vull estendre'm en aquest tema —considero que ha quedat suficientment clar quin és el sentit i, d'altra banda, la posició pràcticament i totalment coneguda pels Il·lustres senyors i senyores Diputats de quina és la nostra posició—, el que vull expressar una vegada més és que quan des d'aquesta tribuna es fan declaracions de rigorositat, de compliment de legalitat o incompliment de legalitat, quan es denuncia la coherència o la incoherència, quan es diu que es fa un ús de la legalitat —en aquest cas viable, semblava ser que deia un alt polític o administrador de l'Estat—, s'ha de ser també rigorós, esperar que el que es diu avui pugui tornar-se en contra, demà, d'aquell que ho diu. En aquest cas, és evident que vostès no estan complint, i això no és gaire bo per a Catalunya, les pròpies lleis que vostès fan, que aquest Parlament de Catalunya fa, i que després es sancionen.

A mi m'agradaria que m'expliquessin com és possible que vostès hagin convocat aquest concurs, de 56 places, quan el Pressupost vigent no l'autoritza, encara.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a l'esmena 51, que hem deixat de moment aturada, no s'agrupen? No. Doncs, l'Il·lustre senyor Diputat, senyor Subirà, per al torn en contra d'aquesta 121.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, jo preferiria fer el torn en contra després d'escoltar el torn a favor de l'altra esmena.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula per defensar l'esmena seva.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, amb sorpresa de l'accessibilitat a la Presidència, però són dos temes diferents quant al concepte pressupostari. Per tant, crec que no hi ha lloc a acumular torns en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, de totes maneres, si el senyor Subirà vol fer ús del seu torn en contra...

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, bé, jo entenc que ens trobem, simplement, davant d'una esmena de supressió de la Direcció General —que és l'esmena que acaba de defensar el senyor García—, i després, una esmena de pràctica supressió de la Direcció General, que és l'esmena del Partit Socialista Unificat, que, és clar, hi ha aquesta petita diferència.

Bé, nosaltres, senyor President, és obvi que si presentem un Pressupost, si el Govern presenta un Pressupost, en l'estructura del qual hi ha una Direcció General d'Afers Interdepartamentals, vol dir que el Govern ho considera important i útil. El nostre Grup parlamentari també considera important i útil la presència i el treball d'aquesta Direcció General d'Afers Interdepartamentals. Nosaltres, simplement, ens oposarem a la seva supressió, i també anuncio que ens oposarem a la seva pràctica supressió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, anem a sotmetre a votació l'esmena 121, del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Ara, si l'Il·lustre Diputat senyor Ribó vol defensar la seva esmena 51...

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Subirà, a l'anterior legislatura l'oposició vam utilitzar un nom que servia per a determinades respostes del Consell Executiu, que en deiem «el contestador automàtic.» Pujàvem aquí, fèiem preguntes, i se'ns contestava sempre com quan es truca a un telèfon i surt la cinta. Vostè està fent ara de contestador automàtic, un banc més enrere del que abans ens feia de contestador automàtic.

Vostè ara acaba de fer un exercici esplèndid d'absència d'arguments —argument del 29 d'abril: tenim majoria; anem a votar. Però li hem fet unes preguntes, i el Parlament serveix per parlamentar: preguntar, respondre, informar-se, per això estem aquí i, automàticament, i a vostè li torno a dir el mateix, sembla que amb molt poc d'èxit, però la nostra funció és preguntar, discutir un argument amb un altre argument, i després parla la correlació dels vots, però abans hi ha la necessitat i l'obligació d'aclarir-se sobre els arguments.

El tema que el senyor García ha plantejat al final de la seva intervenció, i que jo volia plantejar i que plantejaré en una altra part, en una pregunta que tinc feta al Consell Executiu, és de clientelisme. Aquí sí que podem parlar de clientelisme. I, si no, rebati els arguments que ha donat el senyor García i els que jo ara abundaré encara amb més extensió, on ell ha deixat les argumentacions. Nosaltres ens oposem a aquestes places de personal contractat i eventual, i ens ha vingut a donar la raó el DOG, el *Diari Oficial de la Generalitat*, amb el concurs que ha citat el senyor García de 23 de novembre del 84. Però, perquè no quedi entre el senyor García, vostè i jo, anem a explicar-ho

a la resta de Diputats i Diputades de què es tracten aquestes places d'aquest concurs.

Vostès deien que aquestes oficines eren experimentals, i l'experiment ha anat tan bé que ara —amb raó— diu: «Ecolti, això, s'ha de garantir, no només per al futur del senyor Vallvé, sinó que s'ha de garantir perquè vagi donant rendibilitat política.» Però, és clar, vostès convoquen un concurs sobre unes places que nosaltres estem esmenant. Convoquen un concurs de 56 places —l'única rectificació que li faria al senyor García: no de 51, sinó de 56—, quan el Pressupost del 83 ni en parla, i quan el Pressupost del 84, senyor Subirà, parla de 51, i sap quants treballadors hi ha allà? 51. I sap què es fa, aleshores? Se'n convoquen 56, perquè n'hi ha 5 de la vergonya, allò que no es digui que no són per a aquestes 51; també n'hi haurà 5 més. Molt hàbil, sí, senyor Camps.

Bé, però és clar, ho fan com altres vegades —no és la primera—, amb una manifesta illegalitat, viable o no viable, i que poden deixar-la de banda aplicant el corró de la majoria absoluta.

Jo recordo que en una pregunta que férem aleshores, a l'altra legislatura, sobre un altre concurs de Presidència, de la Conselleria d'Ajunt a la Presidència, que era manifestament illegal, quan es van acabar els arguments, l'argument del senyor Alavedra..., va dir: «No s'amoïni, ja ho rectificarem.» I estem esperant que ho rectifiquin.

Bé, anem a veure aquest concurs. No hi ha plantilla, i es convoca el concurs. No hi ha cap dels requisits que la Llei demana per al que és l'adscripció laboral dels possibles concursants, i malgrat tot es convoca el concurs. Ara, el que és més divertit de tot és el concurs en si. El concurs és una mena de retrat robot dels qui ja estan treballant a la Direcció General, falta només la fotografia dels cinquanta-un treballadors, perquè, per la resta concorda exactament. Fixi's: vostè es vol presentar al concurs? Primer, ha de tenir certificat d'estudis primaris —vostè el té segur, perquè l'he vist aquest matí on donava classes; per tant, el té segur. Qualsevol dels candidats els pot tenir: només que primaris, estudis primaris.

Hi ha una sèrie de categories per a aquests treballadors, molt divertides, perquè a cada categoria van apareixent una Conselleria o Conselleries diferents. Categoria A): cal conèixer el Departament de Presidència. Categoria B). A la B), a més de Presidència, Ensenyament i Agricultura —no sé si ara el senyor Miró Ardèvol vol tornar a la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, amb la curta experiència que té—, però vaja, ja són diferents. Bé, sembla que anem ampliant. Categoria C). Diries: «Bé, aleshores serà Presidència, Ensenyament, Agricultura...»: no; és Sanitat, Cultura i Presidència. Ah!, són uns altres experts per a la categoria C). Categoria D) —no, no, res del que he dit—: Política Territorial i Obres Públiques i Sanitat. Està bé; o sigui que el concursant —aquests altres cinc, evidentment— es troba, creiem nosaltres, en una situació força desfavorable respecte als altres possibles concursants.

Més perles en el concurs —que n'hi ha moltes, senyor Subirà, però me'n vull guardar unes quantes per quan parlem monogràficament del concurs. Fixi's: s'exigeix una prova oral de la llengua catalana; no escrita, perquè potser faria vergonya fer exercicis escrits a alguns dels possibles concursants. No no, l'escrit queda: una prova oral. Es declararà apte o no apte. Jo és la primera vegada que sento parlar, en un concurs per a l'Admi-

nistració, d'una prova oral de llengua catalana.

Senyor Subirà, si això no és clientelisme, expliqui'ns què és. Si ens ho vol contestar, ens ho contesta; si no, ens anuncia que s'hi oposa i que aplicarà el que perfectament aplicarà després, com ja ens ho ha dit: la majoria de vots per rebutjar l'esmena.

Nosaltres, que creiem que aquí hi ha una opressió política manifestament partidista, ens oposem a aquestes places, com també ens oposarem, com li explicarem al Conseller, quan parlem del tema en si, al concurs, i com, des d'altres instàncies i d'altres forces socials intentaran, amb vies, molt més lentes encara que el Parlament, com és el contenciós, quan hi ha una manifesta illegalitat com de la que estem parlant.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Brevíssim. Bé, jo simplement per anunciar que ens oposarem a l'esmena però, bàsicament, per no treure possibilitats a aquest diàleg que, segurament, serà interessantíssim entre vostè i el Conseller Macià Alavedra, quan formuli la pregunta. Perquè he deduït de la seva intervenció que l'estil del senyor Alavedra li agrada més que el meu. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a posar a votació aquesta esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 51.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a les esmenes del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, la primera de les quals és la 52, del Grup Socialista. L'Illustre senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Amb aquesta esmena tornem a parlar de la política de subvencions. Aquesta vegada no és d'esports, sinó de la política de subvencions de joventut. Abans hi havia una polèmica sobre clientelisme sí, clientelisme no. Jo no parlaré d'això, sinó que faré una cosa més eficaç, que és recordar al Grup parlamentari de Convergència i Unió unes declaracions fetes fa un any pel qui havia estat gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, nomenat pel Consell Executiu, en les quals deia, senzillament, sobre les subvencions, que el Director General de la Joventut de Catalunya es passejava com si fos un virrei, i que sabien que les organitzacions juvenils tenien por de discrepar, perquè si discrepaven es quedaven sense subvencions.

Això, no són declaracions meves, no són declaracions del meu Grup parlamentari; són declaracions del qui havia estat gerent de l'Institut Català de la Joventut, nomenat per vostès.

Davant aquest tema, l'esmena, jo crec que pot ser divertida també, perquè molt sovint, des del Grup parlamentari de Convergència i Unió, ens acusen als socialistes de voler segrestar, de voler controlar el moviment juvenil, mentre des de Convergència i Unió i des de la Direcció General de la Joventut es vol fer tot al contrari: potenciar, donar-li mitjans, etcètera. El que nosaltres proposem és una cosa que va en aquesta línia, i és la línia que les subvencions als consells locals de joventut no siguin decidides per la Direcció General de la Joventut, sinó que siguin decidides pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Jo suposo que aquesta esmena comptarà amb el suport i amb

el vot favorable del Grup parlamentari que dona suport al Govern. Jo, de tota manera, el que demanaria al Grup parlamentari és que no ens donin els mateixos arguments que em van donar a la Comissió respecte d'una esmena semblant al 1985, en què em van afirmar que el Consell Nacional de la Joventut era un organisme subvencionat. I vostès saben que això no és així, que el Pressupost del Consell Nacional s'ha aprovat per aquest Parlament de Catalunya. O que se'ns digui que el Consell Nacional de la Joventut no ho ha demanat. Vostès saben que el Consell Nacional de la Joventut ha demanat moltes vegades altres coses i vostès no els les han donades. O sigui que, si pot ser, la resposta sigui una resposta raonable, i no les respostes que ens està donant aquesta tarda el senyor Subirà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Pere Casals té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, em sap una mica de greu haver de començar d'aquesta manera, però, encara que no sóc mestre, intentaré donar una petita lliçó pedagògica al senyor Soto, perquè el senyor Soto no sap què és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Començarem..., com deïem ahir: apunti.

En primer lloc, cal dir que el Projecte de Pressupost que es discuteix s'ha fet tenint ja presents les peticions que ha fet el mateix Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i el programa d'actuació presentat pel mateix Consell Nacional.

Quan es va confeccionar el Pressupost del Consell Nacional no hi va haver la demanda, per part d'aquest organisme —del Consell Nacional—, d'obrir una nova partida per a subvencions. No és la missió del Consell Nacional subvencionar consells locals, ni la d'aquests rebre diners del Consell Nacional. Li ho explicaré.

El Consell Nacional és el representant dels joves associats, així com el seu interlocutor, davant les institucions de Govern i l'opinió pública. Com a objectius bàsics podríem destacar: primer, promoure activitats encaminades a assegurar la participació dels joves en les decisions i les mesures que els afectin; segon, elaborar informes o estudis sobre joventut, i, tercer, promoure les relacions amb altres organitzacions juvenils. Essent aquests els objectius bàsics —que no me'ls he inventat jo—, que estan fixats en el Decret del 2 d'abril del 1979, de creació del Consell Nacional, entenem que no són pròpies d'un organisme com el Consell Nacional, accions en el terreny de la potenciació d'altres entitats locals mitjançant subvencions, repetint una acció que ja està realitzant la Direcció General de Joventut de manera satisfactòria.

Per altra banda, cal dir que els Consells Locals reben subvencions de la Direcció General per a la realització d'obres i d'equipaments, així com en aquelles activitats obertes que promouin condicions socials de participació juvenil sense suplir la vida associativa ja existent, com per exemple les setmanes de joventut. Per aquest concepte s'han subvencionat durant aquest any 12 Consells Locals amb un import total d'1.881.002 pessetes. Els Consells Locals, senyor Soto, els Consells Locals de Joventut, «són l'eina de participació de la joventut en el fet ciutadà; és una eina d'utilitat pública i com a tal ha d'estar subvencionada per l'Administració local». Això no són paraules meves, això són paraules de l'ex-president del Consell Nacio-

nal de la Joventut de Catalunya i destacat membre de Joventut Socialista.

Cal que d'una vegada, i d'una manera seriosa, es faci una diferenciació de les competències de cada Administració. En aquest cas —ho repeteixo—, qui ha de subvencionar els Consells Locals per al seu normal desenvolupament —a part d'obres i equipaments, com he dit abans— és l'Administració local, no el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Jo volia fer-li ara, senyor Soto... li vull donar la solució a la seva esmena. Ara l'hi donaré. A Catalunya, segons les meves informacions, existeixen 26 Consells Locals de Joventut, 14 d'ells en poblacions de més de 50.000 habitants, i 12 en poblacions de menys de 50.000 habitants i districtes de Barcelona. D'aquests 14 Consells Locals de Joventut que vostè defensa, de més de 50.000 habitants, 12 tenen ajuntament amb govern socialista i 2 amb govern comunista; si vostè vol que els Consells Locals de Joventut de les poblacions de més de 50.000 habitants tinguin molts diners per fer el que calgui, hi ha una fórmula molt ràpida: tan sols indiqui a aquests mateixos ajuntaments que compleixin el compromís que varen contraure davant dels Consells Locals de dedicar un 1% del total del Pressupost de l'ajuntament a l'àrea de joventut, i que, majoritàriament, s'està incomplint —això ho diuen eleccions municipals.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Soto demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Per quina raó, si té la bondat?

El Sr. SOTO: Article 66, paràgraf 3. Molt breument.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo li prego que se cenyeixi estrictament a la resposta que vostè ha de formular, i per tres minuts.

El Sr. SOTO: No, no els esgotaré. Jo, per agrair al senyor Diputat de Convergència i Unió les seves lliçons pedagògiques; jo sempreestic obert a aprendre coses i, en aquest sentit, li ho vull agrair, però el que no puc tolerar és que em digui que no sé què és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, perquè aquest Consell, entre altres coses, és fruit de l'esforç i del treball de molts companys del nostre partit.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, permetin-me els senyors Diputats una petita recomanació: per raons que potser donen més vivacitat al debat i fins i tot una mica més d'amenitat, hi ha una certa tendència per part dels senyors Diputats d'adreçar-se a un altre senyor Diputat, eh? Jo els prego que, això, no ho facin. Dintre dels costums parlamentaris, el que cal és que s'adrecin a l'Assemblea, no a un senyor Diputat i, menys encara, anomenant-lo. De manera que, per tant, jo els agrairé que segueixin aquesta norma.

Bé, anem a seguir, doncs, aquest debat. Som ara a l'esmena número 53, del Departament de Governació, que planteja el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya (*remor de veus*). Ah, perdó, perdó, té raó. Anem a votar, doncs.

L'esmena número 52, presentada pel Grup Socialista, es posa a votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estinguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Prosseguim ara amb el debat, amb l'esmena número 53, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de supressió. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Respectant molt la seva indicació, senyor President, de no adreçar-nos directament a cap Diputat, però amb la introducció «senyores Diputades, senyors Diputats», adreçant-nos a tota la Cambra, i com que vós deieu de no adreçar-se a un Diputat, jo ara m'adreçaré a un Conseller, senyor President, al senyor Alavedra, que és Diputat i Conseller.

Senyor Alavedra, un Diputat d'aquesta Cambra, que és del Grup de Convergència i Unió, i que em sembla que és el seu Portaveu (*rialles*), ha dit fa un moment que a mi m'agrada més el seu estil que el d'ell, i jo no ho he desmentit. Nosaltres acumularem dues esmenes, en la defensa de la 53 i de la 54, perquè totes dues parlen d'un afer que és propi de la Conselleria de Governació: la funció pública. Jo seré telegràfic, senyor Alavedra, perquè aquest és un tema que, una de dues, o hi entrem a fons i amb argumentacions, o no val la pena que se'ns torni a respondre —com ja se'ns ha respost abans— que s'hi oposen, i com que s'hi oposen, voten en contra. Bromes a part, senyor Alavedra, i altres Diputats com al qui abans es referia vostè: vostè creu que la funció pública pot ser despatxada amb un parell d'idees més o menys brillants que ens facin riure a tots, quan parlem d'irregularitats tan flagrants com les que hem assenyalat o altres vegades hem indicat? Nosaltres creiem que no. Ara, a part del clima distès que hem de tenir tots, i de l'afany de fer al menys feixuga possible una sessió com aquesta, creiem que podem anar alternant i saber equilibrar el que ha de ser element de distensió i element seriós de debat, i la funció pública —com ho eren abans les 51 places, 56 en el concurs, de la Direcció General— mereix una major atenció. Nosaltres, amb una esmena, intentem suprimir totes les partides que es refereixen a estudis, documentació i publicació, i amb una altra intentem —suposo que s'ha entès així— una esmena a la totalitat a la Direcció General de Funció Pública.

Tan telegràficament com pel següent: la Generalitat de Catalunya, avui, no té política de funció pública. Si la té, és purament la praxi: la màquina va funcionant amb concursos com el que hem parlat o amb necessitats quotidianes que no es van ajustant, en casos —no dic en tots—, al que està previst en la legislació —sigui la legislació marc de l'Estat, sigui la legislació petita que ja anem tenint sobre el tema a Catalunya.

Una Direcció que, a més, no compleix les funcions que nosaltres creiem que ha de complir, tant d'informació i informatització de tot el cos de treballadors de l'Administració pública de la Generalitat, de publicitat respecte d'això —se'ns pot dir que, en algunes qüestions, estem a l'aguait que es compleixi l'1 de gener del 85, quan encara hi hauran més exigències de publicitat—, ni de formació i reciclatge —i, en certa manera, d'educació— dels funcionaris actuals de la Generalitat; qüestions que tocarem més pròpiament en parlar d'una entitat com és l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Nosaltres, per aquests motius, creiem que és necessària una Direcció General de la Funció Pública, però fins al moment en què no hi hagi definida la funció d'aquesta Direcció General i una praxi política que demostrï que la definició va més enllà de les paraules, creiem que estem incomplint una qüestió fonamental com aquesta. Per aquest motiu, i a l'aguait, i a l'espera

d'arguments i d'un altre debat, que és el del Pressupost del 85, i d'un altre debat, que és el de l'Escola, nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista Unificat de Catalunya agrupa dues esmenes, la 53 i la 54, quan jo diria que, el que caldria agrupar-hi també, com a mínim, és la 138, perquè la 138 és una conseqüència de la 54. Per altra banda, jo voldria aprofitar la intervenció per associar-me en gran mesura a la lamentació que feia el Grup Socialista fa una estona, en el sentit de l'ordenació de les esmenes a l'alça, perquè crea una certa confusió. Evidentment, el tema és relatiu, perquè tot està en funció de si el Grup esmenant, la seva filosofia, consisteix a valorar l'alça o a valorar la baixa. Ara, realment, amb aquesta ordenació a l'alça, surt... figura que aquí barregem tota una pila de conceptes, perquè aquestes esmenes 53 i 54 fan referència a uns nombres econòmics d'altres esmenes que surten immediatament després, i una d'elles, molt important, surt molt més enllà en el Pressupost. Però, bé, concretant-nos al contingut d'aquestes esmenes, començarem parlant de l'esmena 53. És una esmena que fa referència a les subscripcions, als estudis, a les publicacions i treballs —i aprofito per dir que més, bastant més, de la meitat de la partida correspon a publicacions i treballs, i tots vostès deuen haver vist, no fa gaire, en un *Butlletí* del Parlament, una extensíssima relació de totes les publicacions de la Generalitat que, per tant, m'estalvia d'insistir en el tema—, a la biblioteca, a la cooperació científica i tècnica i a la promoció i desenvolupament. I, això, de totes i cadascuna de les Direccions Generals i dels organismes autònoms del Departament —no de la funció pública, com se'ns ha dit. Per tant, jo crec que sortir a parlar aquí de funció pública —almenys, estrictament en aquesta esmena— és un intent de tornar a reprendre un debat que fa un moment s'ha començat a fer i que em semblava que havia quedat posposat.

Per tant, quant a aquest tema, nosaltres entenem perfectament justificades totes aquestes despeses d'aquests conceptes que —hi insisteixo— abasten la totalitat de Direccions Generals d'aquest servei, i voldria especificar, a més, que aquest conjunt de partides, durant l'any 83, tenia un import de més de 131 milions de pessetes, i l'any 84 és de 121 milions, o sigui que hi ha hagut una contenció de la despesa i, fins i tot, una reducció de certa consideració.

Quant a l'esmena 54, aquesta que ha estat agrupada, jo entenc que correspon a una esmena autènticament històrica, en el sentit que, des del primer moment, des de sempre, en aquest Parlament, jo em permetria dir, com una espècie... els clàssics en deien l'*odium theologicum*, del Grup Socialista Unificat de Catalunya a l'Escola d'Administració Pública, perquè aquesta esmena 54, en intentar de suprimir, deixant una dotació de 1.000 pessetes, aquesta Direcció General, bàsicament el que pretén, entenc jo, és eliminar el concepte més important de tota ella, que significa un 60% de la consignació de la Direcció General, que és les transferències corrents a l'Escola d'Administració Pública. Ja que en aquest tema, el de l'Escola d'Administració Pública, de moment —suposo que és per tàctica dialèctica— no s'hi vol entrar, doncs, puc reservar també per a

després l'explicació usual, històrica i tradicional de cada any, d'explicar l'enorme tasca que porta a terme l'Escola d'Administració Pública. Per tant, doncs, m'imagino que, en arribar a l'esmena 138, en podrem parlar amb més profunditat.

En definitiva, aquí, concretament dintre de la Direcció General, puc dir una cosa similar a la de l'esmena 53: el Pressupost del 83 d'aquesta Direcció General va significar un import de 279 milions, i l'actual, de 226. I, d'aquests, 127 corresponen a la transferència a l'Escola d'Administració Pública.

Jo crec que, amb aquestes xifres, queda plenament justificada la realitat i la necessitat d'aquestes consignacions i, per tant, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes, 53 i 54, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Bé, ara l'esmena número 55, del Grup Socialista, corresponent a la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Per defensar-la... (*L'l. Sr. Oliart s'aixeca per parlar.*)

El Sr. OLIART (*de l'escó estant*): Senyor President, retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Pertoca ara, doncs, la 56, de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, l'Ilustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, agruparem l'esmena 56, la 57, la 58, la 59 i la 60.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. RIBÓ: I amb molt poques paraules. Totes elles, menys una part de la 60 —com poden llegir en el *Butlletí*—, s'adrecen al tema de la coordinació de policies locals.

Aquesta és una de les qüestions més importants que pot realitzar el Departament de Governació i que pot deixar una major empremta d'obra de govern a Catalunya, si de debò és endegada amb un afany que es deriva del mateix concepte.

Per això a nosaltres ens ha sorprès, i sabent —perdó que citi la persona, senyor President— que el Conseller de Governació estima molt aquest tema, el senyor Alavedra, ens ha sorprès que en el Pressupost del 84 no figurés la partida de coordinació de policies locals, com figurava en el 83, com es planteja —ja en parlarem al seu dia— en el 85.

Per tant, nosaltres considerem que el tema és molt important, el tema de diners adreçats als ens territorials per a aquesta funció, i per això hem intentat —a través d'una sèrie de baixes— dotar financeraament aquesta definició, aquesta funció per complir objectius amb els quals coincidim amb el senyor Conseller.

Moltes gràcies, senyor President.... Perdó, quant a l'última part de l'esmena 60, que per efectes comptables va aquí afegida, nosaltres, referint-nos a un tema que ja hem tocat aquest matí, que és el fons d'ajut al cooperativisme, i també per raons que ja hem explicat tant en el debat a la totalitat com aquest

matí respecte a l'economia social, hi destinem una part d'aquella baixa que fem en l'esmena 60.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Ilustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, aquesta agrupació d'esmenes correspon a les esmenes del Grup parlamentari Socialista Unificat al Departament de Governació. Aleshores, jo crec que és correcta l'agrupació perquè, en definitiva, són temes molt connexos. La 57, l'esmena, fa referència a les publicacions, treballs i altres activitats del servei 01; per tant, és un tema que ja ha sortit esmenat en l'esmena anterior, i derrotada. Repetiríem inútilment l'argumentació que ja hem donat prèviament.

A l'esmena 57 és exactament el mateix: a les publicacions, la reducció a les publicacions dels Mossos d'Esquadra. L'esmena 58 és el tema que ja ha sortit a bastament, el d'estudis i dictàmens —per tant, podem donar per incorporat el torn en contra en aquesta petita explicació que faig. L'esmena 59 és precisament l'única esmena que fa referència a personal —aquí sí que és una qüestió de personal— i fa referència al personal eventual del Departament. El que passa aquí, i a mi m'agradaria creure que la motivació de l'esmena no és l'oposició a l'existència d'aquest personal eventual, que correspon a personal de caràcter no permanent, de càrrecs de confiança al Conseller, o dels delegats territorials del Departament, sinó a la quantia. I, quant a la quantia, jo em permetria dir que aquí hi ha hagut un error per part del Grup Socialista Unificat de Catalunya, en el sentit que la xifra que han agafat com a quantitat a suprimir no és la del personal eventual, com diu l'esmena, sinó del personal eventual i contractat. Jo crec que, en examinar el Pressupost, el Grup Socialista Unificat de Catalunya s'ha desplaçat pressupostàriament cap a la dreta i ha agafat la xifra global i no la d'aquest personal.

Per tant, entenc que està més que justificada —per l'explicació que he donat— la seva permanència, i realment la seva existència.

I finalment, quant a l'esmena 60, fa referència a les conferències i cursets també de totes les distintes unitats administratives del Departament, amb inclusió de l'Escola d'Administració Pública. I, precisament, per no estendre'm més, voldria dir que de la quantia dels 59 milions que globalment per a tot el Departament té aquest concepte econòmic, precisament 9 milions corresponen a la seguretat ciutadana, que és el tema que semblava preocupar el Grup esmenant, i gairebé tota la resta —48 milions— correspon a cursets a organitzar en l'Escola d'Administració Pública. Per tant, doncs, una vegada més m'imagino que posposem el debat a l'esmena 138; per tant, amb això crec que està fet suficientment el torn en contra i donades les argumentacions en virtut de les quals nosaltres ens oposarem a l'aprovació d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*L'l. Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, per a una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Per quin motiu?

El Sr. RIBÓ: Per una qüestió d'ordre. Nosaltres considerem que quan fem defenses d'esmenes on hi ha, òbviament, baixes

i altes —i aquí les tinc ordenades per les altes—, quan explicitem els conceptes de les altes, o sigui, una voluntat política de crear, com és en aquest cas un fons per a la coordinació de policies locals, agrairíem —i creiem que això és la funció parlamentària— que se'ns respongués sobre el concepte de l'alta, sobre si es vol o no es vol un fons per a la coordinació de policies locals; no que se'ns contestés només per a les baixes, si s'està d'acord o no s'està d'acord amb els detriments; que, a part d'aquesta resposta, se'ns digués quina és la voluntat política sobre aquestes qüestions.

Gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà. Els prego que siguin molt breus en aquestes intervencions.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Primer, per expressar que em sembla que la intervenció que ha fet el senyor Ribó no és una qüestió d'ordre, però si entrem en la metodologia del debat jo crec que s'ha de tenir en compte que una esmena al Pressupost consta d'una alta i una baixa indissolublement lligades, i que tant pot ser rebutjable perquè sigui inacceptable l'alta, com perquè sigui inacceptable la baixa. I, per tant, el Grup que defensa, el que fa el torn en contra pot esgrimir arguments en un sentit o en l'altre, i no hi ha res que obligui a esgrimir arguments en tots dos sentits.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a procedir, doncs, a la votació d'aquestes esmenes, de la 56 a la 60, presentades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a l'esmena 61, del Departament d'Economia i Finances, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats; senyor President, l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit que nosaltres..., bé, com que no saben qui és, diré que el senyor Subirà —perquè no s'aclareixen entre ells— (*remor de veus*) m'ha dit que havíem plantejat una qüestió que no era d'ordre. A mi em semblava que plantejar una qüestió sobre el mètode de discussió era una qüestió d'ordre. És igual.

El Sr. PRESIDENT: Li prego, senyor Ribó, que no allargui aquest tema.

El Sr. RIBÓ: No, no l'allargarem, no. Nosaltres no hem fet mai, senyor President, la funció de Presidència bis, com sembla que algun Diputat d'aquesta Cambra vol realitzar de setmanes ençà... (*L'I. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, a l'empara de l'article 65 presento qüestió d'ordre. Jo crec, si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo els prego que acabin aquesta qüestió... Bé, el senyor Ribó té la paraula per a la defensa de la seva esmena, però no per qüestions incidentals. Li prego que simplifiquin aquesta situació (*remor de veus*).

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el senyor Escudé ens ha dit que en el Pressupost, en una de les esmenes anteriors, el Grup del Partit Socialista Uni-

ficat de Catalunya semblava que s'havia desplaçat cap a la dreta. No sé si ho deia perquè coincidíem, com hem dit, amb els arguments del senyor Alavedra..., potser era per això que ho deia.

Però nosaltres plantejem un conjunt d'esmenes que per qüestions d'ordre i de mètode —analogies, senyor Subirà— van ordenades per les altes.

Vostès tenen el dret de respondre el que vulguin, però semblaria legítim —i més amb la quantitat d'informació de què disposen, i més quan s'agrupen cinc o sis esmenes i s'estalvia molt de temps a la discussió— tenir el petit detall —fixi's com els ho poso, ja— d'urbanitat, si volen, de, si es fa una baixa en una proposta política per a una alta, donar el seu criteri, si més no telegràfic, sobre aquesta alta.

I aquí ara pot passar el mateix: nosaltres fem una baixa amb aquesta esmena d'Economia i Finances, i la fem per a una alta de 30 milions de pessetes.

Aquest és un concepte que el Projecte del Govern planteja de 500 milions de pessetes. Són per als crebants dels avals. Ja ho vam dir ahir, senyors de Convergència i Unió i senyors del Govern, vostès plantegen 500 milions de crebants i ens diuen, tot seguit, que ja estem a 565. Ens hem quedat curts amb l'esmena, hauríem d'haver dit 65, si més no, no 30, 65 milions. I potser ara em podrien corregir i dir-me: «ja no són 65, ja no són 565, són 700.» Caldria fer una transaccional entre tots els Grups parlamentaris per arribar a la partida exacta.

Aquest és l'únic sentit d'aquesta esmena, dir-los: volen diners per als crebants dels avals? Vostès deien que eren 500 i ara diuen que són 565? Aleshores, posar-ne 30 de més, anem més amunt, on vostès diguin. Però fixem-nos una quantitat que correspongui al que vostès reconeixen com a crebants dels avals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula per al torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: President, molt breument. Hi ha dues maneres tècniques de tractar això: una és el crèdit ampliable, que vostès no volien que fos ampliable, i llavors aquest matí hem votat...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà, acosti's el...

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, perdó, senyor President. Aquest crèdit resulta que és ampliable, article 8, segons les votacions d'aquest matí a l'article 8 del text articulat. Per tant, l'adaptació que s'hagi de fer necessària al final de l'exercici es podrà fer perquè el crèdit és ampliable.

Per aquesta raó, nosaltres creiem que és innecessari votar l'esmena proposada. L'he argumentada sobre l'alta.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a posar a votació, doncs, l'esmena número 61, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 60 en contra i 29 abstencions.

Anem ara a l'esmena 62, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de modificació. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, aquesta és

l'esmena més modesta de tot el Pressupost, de tot el projecte: una pesseta per a setze partides: 16 pessetes en total, que és una suma fabulosa, donat el deute que arrosseguem. I, molt senzillament, és per dotar, a criteri del Consell Executiu, una funció que encara té xifres més ridícules comparades amb altres partides del Pressupost, com és la programació.

El senyor Conseller d'Economia i Finances ens va fer, no fa gaire mesos, en l'anterior legislatura, un discurs molt abrandat en defensa de la programació econòmica. Jo no li cito ara els arguments que va utilitzar en aquell discurs —una gran floritura sobre la programació econòmica—, i ens trobem que una de les ventafocs del Pressupost és la programació econòmica. Per això, nosaltres volíem ajudar l'abrandament del Conseller d'Economia i Finances obrint unes partides perquè a criteri d'ells mateixos es complissin aquells objectius que ell marcava.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, senyores i senyors Diputats, em sembla evident amb la lectura de l'esmena que es tracta simplement de tenir l'oportunitat de fer la manifestació que ha fet el senyor Ribó i que realment no pretén que li aprovem 16 pessetes.

Jo he tingut unes converses sobre el tema que preocupa el senyor Ribó, del Grup del Partit Socialista Unificat, amb el Conseller, i el Conseller d'Economia i Finances m'assegura que es compliran totes les afirmacions que ell va fer en aquella intervenció que ha estat esmentada. Però, naturalment, nosaltres no farem el que se'ns demana i no votarem aquestes 16 pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació, doncs, d'aquesta esmena número 62, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 45 en contra i 9 abstencions.

L'esmena 63 és la primera del Departament d'Ensenyament i també és del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 63. Per defensar-la, la Il·lustre Diputada senyora Vintro.

La Sra. VINTRO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si al senyor President li sembla bé agruparia totes les esmenes de la secció d'Ensenyament en una intervenció i en deixaria una altra, que seria l'esmena 72, per defensar-la separatament.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, si té la bondat de numerar-les.

La Sra. VINTRO: Són la 63, 64, 65, 68, 69, 73, 74 i 75.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Diputada té la paraula.

La Sra. VINTRO: Gràcies. Senyores i senyors Diputats, la veritat és que tenia l'esperança que el Conseller Guitart podria assistir a aquesta part de la sessió, atès que ahir segurament ocupacions importantíssimes el van allunyar de la Cambra i que aquest matí i bastant estona d'aquesta tarda ocupava el seu escó. Jo, potser ingènuament, esperava que es mantindria a la sala per escoltar els arguments de les nostres esmenes però veig que tampoc he tingut aquesta sort.

Bé, en qualsevol cas, jo podria fer l'agrupament de les esmenes als apartats de despesa conyint-me als quatre arguments

que ahir vaig exposar en l'esmena a la totalitat. Vostès recordaran que els quatre grans arguments que nosaltres vàrem utilitzar feien referència a les despeses de funcionament del centres, a la incapacitat d'aquestes despeses de funcionament, a la insuficiència dels Pressupostos en matèria d'inversions reals —és a dir, construccions escolars—, a la disminució espectacular que havia sofert el capítol de transferències als ajuntaments per col·laborar en les tasques de la seguretat i de les condicions de les escoles públiques i, en quart lloc, a la disminució també que observàvem en el Pressupost del 84 a les atencions de la millora pedagògica dels centres.

Recordaran també que en el torn de rèplica es va donar un llistat d'activitats, però curiosament aquell llistat d'activitats no anava acompanyat de la despesa pressupostària. Si s'hagués fet l'acompanyament, s'hauria observat el que jo havia denunciat, és a dir, la disminució.

Si agafem ara les esmenes, veurem que en l'esmena 63 es preveu un seguit d'increments pressupostaris adreçats a construccions escolars, bàsicament: 450 milions per a EGB, 450 milions per a centres de BUP i COU, 450 milions per a centres de formació professional i 100 milions per a un capítol nou, una inclusió nova, que és la integració de centres privats a la xarxa d'escola pública, i, si ho volen en altres termes, per al compliment d'una llei aprovada per unanimitat en aquesta Cambra, la Llei dels CEPEPC, el col·lectiu d'escoles privades de Catalunya malden des de fa anys per incorporar-se a la xarxa pública. Aquestes escoles no veuen en la reglamentació de la llei aprovada ni un interès, ni una especial pressa per part del Departament a fer real allò que aquest Parlament va aprovar i que és voluntat d'aquestes escoles privades.

Tenint present que el Pressupost de l'any 85, el Projecte de Pressupost, preveu per a nosaltres una xifra simbòlica en el capítol d'inversions de 70 milions per facilitar aquesta integració i ateses les dificultats pressupostàries de l'any 84, el nostre Grup parlamentari proposa aquesta xifra de 100 milions i proposarà un capítol o un increment de la xifra corresponent al 85 per començar a fer camí en aquest procés d'integració de les escoles privades a la xarxa pública.

En l'esmena 65, per seguir amb construccions, també pretenem traslladar el capítol de subvencions als centres privats de pre-escolar, a la construcció de centres públics de pre-escolar, i és una xifra important, 270 milions; volem fer-hi una especial èmfasi perquè, si bé en el Pressupost del 83 la Conselleria havia previst una xifra de gairebé 300 milions per a la construcció de centres de pre-escolar, en el Pressupost del 84 aquesta xifra ha desaparegut. És a dir, la Generalitat pot dels seus recursos destinar 270 milions de pessetes a subvencionar centres privats de pre-escolar i no pot destinar ni una sola pesseta a la construcció de centres públics a nivell de pre-escolar.

I en l'esmena número 68 també fem una inclusió de 32 milions més, que se sumen als 450 d'abans, per a les construccions de centres de FP. Ahir m'estenia també sobre que aquests dos nivells, el de FP i el de BUP, són nivells que tindran un creixement vegetatiu i que ens sembla escandalós, directament escandalós, que les partides de l'any 84 hagin sofert, en el cas de la FP, una disminució del 160% i, en el cas del BUP, del 120%. Si estem en una fase d'edat en expansió pel que fa a les necessitats d'escolarització, no podem entendre que hi hagi disminucions tan absolutament sagnants en aquestes dues etapes

educatives. D'on surten els diners per a aquestes construccions? Els diners per a aquestes construccions surten de dos capítols essencialment molt clars. El primer, de les subvencions a la formació professional de segon grau. Per a nosaltres, aquest és un nivell no obligatori; per a nosaltres i per a la legislació vigent. La formació professional és obligatòria en el primer grau, no en el segon. Per tant, si és un nivell no obligatori, no podem acceptar una xifra tan elevada com 1.485 milions de pessetes per subvencionar centres privats no obligatoris quan tenim en etapes obligatòries tantes i tantes mancances en construccions escolars. I l'altra xifra, els 32 milions de pessetes, surten de les publicacions, treballs i altres activitats del Departament, concretament de la Secretaria General i del Gabinet del Conseller, en els quals, evidentment, jo no sé en l'any 84 el que s'ha gastat, i és possible que ara em surtin explicant-me que han publicat tantíssimes coses que aquests 32 milions estan gastadíssims. El que sí els puc dir és que m'he pres la molèstia de mirar què va passar en el Pressupost del 83 —aquest el tinc tancat—, i de la xifra que hi havia pressupostada només se'n varen gastar 4 milions. Per tant, vol dir que havien estat enormement optimistes amb les possibilitats de publicacions i d'altres activitats, i jo penso que entre la possibilitat de quelcom a gastar i una necessitat segura, que són els centres de formació professional, per a nosaltres és prioritària aquesta segona.

Pel que fa a les despeses de funcionament, nosaltres assenyalàvem també ahir que s'ha produït, sobretot en el nivell d'EGB, una disminució preocupant en el volum de diners que es destina al funcionament diari de les escoles. Deia, fins i tot, la xifra ridícula de tres i uns quants cèntims, tres pessetes i uns quants cèntims per a nens, rebaixat a dues pessetes i uns quants cèntims més per nen en el Pressupost del 84. Per tant, nosaltres creiem que és absolutament imprescindible incrementar la xifra als 413 milions que hi ha en el Pressupost i proposem una incorporació modesta, que no arriba a cobrir les necessitats però que, com a mínim, demostra una voluntat política que lamentablement nosaltres no veiem en la proposta de Pressupost. Són 50 milions procedents també d'aquestes subvencions a la FP-2 per incrementar les despeses de funcionament dels centres d'EGB.

Hi ha un altra partida, que és la que correspon a l'esmena 69, que va a les despeses de funcionament dels centres públics d'educació especial. Aquí la xifra, si no fes plorar, seria gairebé ridícula. Els centres públics d'educació especial de la Generalitat tenen 1.700.000 pessetes com a tota despesa de funcionament. En els Pressupostos del 82 i del 83 xifres ja ridícules es movien al voltant dels 20-25 milions. No aconseguim entendre, no ho aconseguim entendre, que s'hagi baixat aquesta xifra dels 20-25 milions a 1.778.000 pessetes, aproximadament.

Nosaltres proposem, modestament també però amb aquesta mateixa voluntat política, que s'incrementi la partida corresponent en 19.862.000 pessetes, procedents d'una altra partida —permetin-me l'expressió— indefinida, indefinible i poc concretada com és la promoció i desenvolupament del Gabinet del Conseller i de la Secretaria General. Jo penso que a aquestes alçades el senyor Guitart no necessita ja que el promocionem més i que, en canvi, els centres d'educació especial públics sí que necessiten de debò que la Conselleria, que el Consell Executiu, que tot aquest Parlament sigui conscient de les deficièn-

cies que tenen. Per tant, 19 milions procedents de la promoció destinats a les despeses, repeteixo, de funcionament dels centres d'educació especial.

En l'esmena 73 i en l'esmena 75 intento millorar les condicions i les despeses de funcionament dels centres de batxillerat i dels centres de formació professional; en el cas del batxillerat proposant l'increment de 84 milions procedents d'una transferència que per a nosaltres dista molt d'estar justificada, com és la d'empreses comercials, industrials i financeres de la Direcció General de Primària per a una activitat, en tot cas no definida, i davant de la indefinició nosaltres també preferim assignar aquests 84 milions a una millora dels diners que reben els instituts per al seu funcionament.

En l'esmena 75, per últim, pel que fa a despeses de funcionament, traslladem 40 milions dels Servei d'Informàtica, del Servei d'Informàtica de la Direcció General de Programació i Inversions a la millora de les despeses dels centres de formació professional. Tal vegada se m'objecti que aquests 40 milions d'informàtica són absolutament imprescindibles —evidentment que ja estan gastats—, però jo demanaria a tots els senyors Diputats que es prenguessin la molèstia de revisar, en els darrers Pressupostos de la Generalitat, la milionada que ens hem gastat en informàtica. Jo penso que a aquestes alçades ho tenim tot informatitzadíssim, a jutjar per la quantitat de partides que han anat apareixent les diverses Direccions Generals i en el Gabinet de Programació per informatitzar, però, és clar, resulta que després que donem tants diners perquè s'informatitzi, quan demanem el programa quadriennal hem d'esperar no sé quant de temps, perquè resulta que l'ordinador no funciona. Bé, doncs, com que aquest ordinador no serveix, almenys a efectes parlamentaris, per al que jo crec que hauria de servir, que és per facilitar als càrrecs de la Conselleria i després a aquest Parlament i, en darrer terme, a l'opinió pública, la informació que cal per poder fer una programació, vist que tampoc no se'n surten, doncs no cal que li comprem tants ordinadors al Director General, senyor Sedó, o al que toqui, sinó que destinem això perquè els estudiants de formació professional, quan puguin treballar, sàpiguin fer anar la informàtica, per exemple, i llavors potser aquests ordinadors que ara tenim serveixin per a alguna cosa.

Pel que fa a les transferències als ajuntaments, nosaltres, en l'esmena 63, proposem també dos canvis de partida: un, que puja 50 milions, per al programa de seguretat en els centres —no els repeteixo l'argumentació d'ahir—; tenim gravíssims problemes, en els centres públics de Catalunya, d'instal·lacions i de seguretat, gravíssims problemes. El fet de destinar una partida per a transferència als ajuntaments duplica, immediatament, els recursos que es destinen en aquest Pressupost; quan això es va fer, l'any 83, els ajuntaments no ho tenien previst, i molts d'ells no es van poder acollir a la convocatòria que va fer la Generalitat. Quan, el 84, fan la previsió, resulta que llavors el Parlament, el Pressupost no contempla aquesta partida. És realment una manera de jugar al gat i la rata amb els ajuntaments; a mi em sembla poc rigorosa, però, sobretot, em sembla que el problema que ha de resoldre aquesta partida —insuficient en la proposta que nosaltres fem, però una altra vegada demostradora d'una voluntat de resoldre realitats que són preocupants—, hauria, si més no, de fer-los pensar un mica, cosa que desespere bastant d'aconseguir.

I, l'altra quantitat que vull tocar, és la que fa referència a l'educació compensatòria, amb una xifra de 6 milions, una xifra també modesta, però que serveixi també per donar il·lusió als ajuntaments que estan fent, en el tema de l'educació compensatòria, una tasca de substitució de les mancances del Departament, i que a mi em sembla que, el menys que es pot demanar del Departament, és que sigui sensible a aquesta tasca substitutòria, i col·labori amb els ajuntaments per a la feina que aquests ajuntaments fan.

Per últim, dos petits temes, però dos petits temes també indicatius: el tema de les millores pedagògiques dels centres. Des que s'aprovà la Llei dels Centres Experimentals, es destinen sistemàticament 20 milions als centres públics i 10 milions als centres privats. Bé, nosaltres proposem que se'n destinin 25 als centres públics i 5 als centres privats. En aquests moments, jo no sé —he formulat una pregunta que espero que em serà resposta per escrit— fins a quin punt els centres privats s'hi han acollit, fins a quin punt aquests diners han estat gastats, però, en qualsevol cas, penso —i això és coherent amb el que va defensar en el seu dia la Diputada que s'encarregava dels temes d'ensenyament en aquesta Cambra, la senyora Calzada— que és coherent amb la posició del meu Grup prioritzar la millora, l'experimentació en els centres públics, i no fer-ho en els centres privats, sense negar-los-en la possibilitat, amb aquests 5 milions.

Amb l'esmena 74 pretenc incrementar les transferències a les universitats per a l'ús del català en 11 milions, i incrementar també les transferències a les universitats per a experiències pilot en els centres públics, treient-los d'una partida que, afortunadament, la Conselleria ha aconseguit entendre que ja no era massa defensable, i que en el Pressupost del 85 ha eliminat. Però bé, jo, anticipant-me a aquesta voluntat de la Conselleria, li proposo que ja, en aquests moments, tingui la valentia, si volen, de fer-ho, tot i que ja sé que no ho faran, perquè no només no pensen acceptar-me aquesta esmena, sinó que una de les poques coses que han modificat és incrementant a l'alta aquesta partida. La partida és «subvencions», fixin-s'hi bé, «per a la creació de places de batxillerat», privades. És a dir, hem disminuït en 600 milions la partida de creació de centres públics de Batxillerat; hem disminuït en gairebé 1.000 milions la partida de creació de centres públics de FP, i resulta que mantenim una partida —simbòlica, sí— de 22 milions, però que, dins d'aquest simbolisme absolutament surrealista, l'hem incrementada amb 3.700.000 pessetes, si ho recordo bé. Per tant, jo proposo que aquests 22 milions, o els 25 —si ho volen, accepto una transacció en el sentit que la xifra incrementada serveixi per a aquestes dues partides— vagin destinats a l'ús del català, i vagin destinats a les experiències pilot de les universitats.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, he lamentat al començament que no hi fos, lamento ara que hagi arribat tard; espero que el poc que ha sentit de la meua intervenció l'ajudi a pensar en les necessitats de l'escola pública i de les necessitats que el Departament té per millorar l'ensenyament de Catalunya, i m'agradaria que alguna d'aquestes esmenes, no que l'aproessin —això ja ni ho demano—, simplement que els fes pensar que estem fent uns Pressupostos nefastos per a l'escola catalana.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Descals té la paraula per al

torn en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tinc un dilema: no sé si ser molt breu i llavors no podré donar l'explicació que cal, o si ser molt llarg i llavors em faré pesat. Intentaré ser, doncs... (*Remor de veus.*) Gràcies.

Bé, en tot cas, aniré responnent d'acord amb el número d'ordenació de les esmenes. La número 63: aquesta esmena fa referència, per un cantó, a 7 milions dedicats a la formació del professorat —és a dir, parlo en favor de mantenir la baixa—, que ve d'una partida de 12 milions, i que ve justificada d'acord amb el DOG 486, del 16 de novembre del 83, i que fa referència: 4 milions a l'escola d'estiu, 1,3 milions als ICEs i 610 milions a l'Associació Catalana de Cases de Colònies. I la resta va a grups de mestres, entre els quals hi ha els de Santa Coloma i els del Camp de Tarragona.

Pel que fa a 1.486 milions de pessetes per al sosteniment —no per a la subvenció— de la formació professional de segon grau, això representa un 17,6% més que l'any 1983, i que, com deia abans, sosté un increment del 23% d'alumnes pel que fa al curs 84-85. En aquests moments, en el segon grau hi ha 28.447 alumnes, i n'hi ha 16.292 a l'escola pública. El cost d'alumne/any per a la privada, en aquest moment, és de 65.607 pessetes/alumne/any, i per a la pública és de 131.566 pessetes/any. Això representa, en temps d'insuficiències, que el suport a la formació professional privada dona la possibilitat d'escolaritzar noies i nois de setze a divuit anys, en una època de realitats preocupants. Voldria, amb això, dir que, ara com ara, fariem un mal servei al país si acceptéssim l'esmena del PSUC i retiréssim el suport a la formació professional de segon grau. És a dir, en aquests moments no tindríem ni centres ni mitjans substituïts immediatament. De totes formes, la formació professional de segon grau ve establerta d'acord amb un Decret, 265/194, del 2 d'agost, i està d'acord amb l'apartat vuitè i el punt 2.

Pel que fa als 62 milions de la creació de noves places de formació professional no estatal, en primer lloc voldria dir que són recursos de serveis transferits, i corresponen al creixement vegetatiu, i estan totalment reglamentats per: dos Decrets de Madrid, una Ordre ministerial, una Resolució nostra, d'acord amb aquests Decrets, i que està convalidada pel Decret 118/1984, a què m'he referit abans.

En aquest Pressupost, prorrogat del 83, hi ha 49.783.000 pessetes, i queda un remanent de pessetes incloses en el Pressupost del 85, i aquests diners van a parar: 9 milions, a l'Escola de formació professional de la Sénia, 5 milions i mig a Puig-reig i Berga, i un milió i mig a l'Escola Municipal d'Arenys de Mar. A més, a l'Escola Municipal de Súria hi van 400.000 pessetes, a la de Montcada, 750.000 pessetes, a la de l'lix, 810.825, i, en disminució de quantitat, fins a 8.700 pessetes a la FP d'Hostafranes. Jo voldria fer una referència concreta a aquest aspecte, perquè aquests diners, en la seva immensa majoria, van a parar a ajuntaments, i si acceptéssim la vostra esmena, per exemple, aquests 9 milions de la Sénia, no els tindria.

El tema de la seguretat escolar. Jo voldria dir que l'any 1982-83 hi va haver una convocatòria a través de la qual tots els ajuntaments que hi estiguessin interessats es podien acollir a aquesta convocatòria, aportant-hi el 50%. Va ser una primera convocatòria que va quedar exhaurida perquè va haver-hi moments —i això, jo, ho puc dir d'una manera clara— que s'havia

d'anar al darrere dels ajuntaments perquè signessin d'una vegada tots aquests papers. Voldria dir, també, pel que fa a l'educació compensatòria, que això són convenis establerts amb Madrid, i ens movem en uns límits bastant precaris.

Pel que fa als centres docents experimentals —i ara em refereixo concretament a l'esmena 64—, és veritat, es va aprovar aquí una Llei de Centres Docents Experimentals, i d'això, doncs, hem d'alegrar-nos-en, vull dir, de la posició que té en aquest moment el PSUC, perquè em recordo perfectament que el PSUC en aquell moment es va oposar a l'article que deia la subvenció a l'escola privada. En aquest moment, doncs, hi deixen 5 milions, són 5 milions per a l'escola privada, que, jo voldria llegir la llista que tinc aquí, però potser em faria pesat, i, en fi..., en diré uns quants noms. Per exemple, Escola de Sant Sebastià d'Almenar; Aula, de Barcelona; Sant Ignasi, de Barcelona; Centre Pedagògic i Terapèutic, de Granollers; Patufets-Sant Jordi, de l'Hospitalet de Llobregat; Escola Familiar Agrària, d'Osona; Institut Súnion, de Barcelona; Institut dels Àngels, de Badalona; Presentació, de Reus, etcètera.

Pel que fa a l'esmena 65, el Grup del PSUC vol fer una alta a «Centres de pre-escolar», pels 270 milions de pessetes que formen part del concepte de «Centres de pre-escolar subvencionats». Jo he de dir a la Cambra que a partir del curs 82-83 —i això ja es va discutir en el Pressupost del 83—, a Catalunya es van escolaritzar tots els nens, a l'escola pública que volguessin, des dels tres anys, per primera vegada a l'Estat espanyol, i en aquest moment encara no hi ha cap moviment a la resta de l'Estat en aquest aspecte. Per altra banda, voldria dir també que no és que no consti el pre-escolar en el capítol VI, perquè —i ja ho vam defensar i discutir en Comissió—, quan nosaltres diem EGB ens referim a pre-escolar i al que realment és EGB. I una prova d'això és que a partir del 1983 tots els centres d'ensenyament programat porten les aules corresponents de pre-escolar, i en els RAMs s'ha fet un programa especial per donar aules de pre-escolar a tots aquells centres ja construïts i que no en tenien. Com a mesura paral·lela, en aquest cas, i perquè nosaltres creiem en la llibertat d'ensenyament, hem proposat una partida, que l'any 1983 era de 328 milions, que el 1984 és de 270 milions, i que fa referència a aquesta ajuda a l'escola privada, per tot el que fa a pre-escolar dintre d'unes determinades condicions que surten en una convocatòria.

Pel que fa a l'esmena 68, bé, jo sí que tinc una llista, i en aquesta llista, per exemple, doncs, diu: «Anuncis publicats a la premsa, llibres d'escolaritat...», fa referència a publicacions, treballs i altres activitats: el *Butlletí dels Mestres*, el *Full de disposicions*, els *Papers de Batxillerat*, el disseny curricular d'educació especial, les col·leccions del Departament d'Ensenyament —com són documents d'educació especial, eines de treball, col·lecció de dades d'ensenyament, vocabularis, la campanya del reciclatge del català, opuscles, treballs específics de suport a la gestió del Departament—, i pel que fa a estudis, estudis de les característiques dels instituts de batxillerat, estudi comparatiu en matèria d'ensenyament entre Catalunya i els països de la Comunitat europea, estudi de la realitat lingüística de la Vall d'Aran, estudis d'educació especial, estudis d'antecedents relatius al contracte d'adquisició d'un projecte d'ensenyament assistit per ordinador sistema LOGO, etcètera.

Pel que fa a l'esmena 69, de promoció i desenvolupament, i de despeses diverses —una per 11 milions de pessetes i l'altra

per 8 milions, aproximadament—, els 8 milions fan referència a fer cara a les sentències de tribunals ordinaris de fora de Barcelona per acomiadament de personal laboral i per taxes d'entrada d'ordinadors; i pel que fa als 11 milions, són: la Setmana del Llibre Català, una exposició que hi va haver l'any passat, que va recórrer els serveis territorials, italiana, que es deia «L'occhio salta il muro», sobre pre-escolar, exposicions itinerants i despeses de premsa i ràdio referides als serveis centrals i als serveis territorials.

Pel que fa a l'esmena 73, creació de noves places d'EGB, empreses comercials, industrials i financeres, són serveis transferits —pel que diu la partida, creació de noves places d'EGB— pel Decret de l'1 de març del 73, del *BOE* del 21 i per l'Ordre del 20 de març del 84 al *DOG*. Al 82, era de 85 milions, al 83 és de 85 milions de pessetes. Tenen una finalitat concreta i van dedicats a la reconversió i a la transformació i ampliació d'edificis, i han anat dedicats a aquestes localitats: a Barcelona, 3; Piera, Sant Boi, Parets del Vallès, Aitona, l'Hospitalet de Llobregat, 2; Terrassa, Balaguer, Badalona i Vilanova. Tot això es pot trobar en un llistat al *DOG* del 23 de maig del 84.

Pel que fa als 11 milions d'experiències pilot... perdó, els 22 milions de subvenció a creació de places de pre-escolar, tenim que aquests diners, més —a través de la nostra esmena— els 3.200.000 pessetes, estan ja repartits. I són a Barcelona —Jesús Maria, per a equipaments—, Sant Feliu de Llobregat —Mestral, per a obres d'equipaments—, Sant Sadurní —municipal—, Santa Coloma de Farners, i Salou, Elisabeth.

Pel que fa a l'esmena 75, aquests repetits, o misteriosos, o famosos, 40 milions són... es tracta de despeses especials contractades per al funcionament del servei d'informàtica, que cobreix la gestió del pagament de la nòmina de tot el personal, que són 34.000 persones, i són 2.700.000 pessetes al mes, més les despeses addicionals que suposen els TC1, TC2, paper continu, etcètera, i, a més, per a la gestió de contractació, concursos de trasllat, llistes de coneixement de mestres, noves estadístiques, programació d'obres, variacions o alteracions de nòmines, reajustament...

El Sr. PRESIDENT: Illustre senyor Diputat, li prego que acabi, perquè no és que no estigui justificat per la molta quantitat d'esmenes que tracta, però no oblidí que la Diputada, la Illustre Diputada esmenant, ha esmerçat molt menys temps que vostè.

El Sr. DESCALS: Gràcies. He acabat. Per tot això, votarem en contra de les vostres esmenes (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a fer la votació corresponent a les esmenes 63, 64, 65, 68, 69, 73, 74 i 75.

Els qui estiguin a favor d'aquest conjunt, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'esmena 66, corresponent a la Direcció General de Programació i Serveis Generals, i proposada pel Grup Socialista d'aquesta Cambra. Per defensar-la dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor l'Illustre Diputat socialista, li prego que s'acosti i que defensi l'esmena.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor President. Sí, defensarem conjuntament les esmenes 66 i 67 —veig que el senyor Conseller ja ha arribat, així no es perdrà la totalitat del debat

d'ensenyament; ahir, alguns Diputats d'aquesta Cambra el vam trobar a faltar.

El tema que plantegen les esmenes 66 i 67 fa referència a un tema molt parlat ahir, tant en l'esmena a la totalitat dels Pressupostos com en les esmenes al Departament d'Ensenyament. Les esmenes 66 i 67 parlen de crear dues partides —programa d'inversió per crear centres de BUP i de COU, en el cas de la 66, i, en el cas de la 67, crear una partida en aquest programa d'inversions per a centres de formació professional.

En un Pressupost com el del 84, aquest que estem discutint ara, augmenta d'una manera molt considerable la subvenció a l'ensenyament privat —pensin que l'article 47, que subvenciona a la privada, passa en aquest Pressupost de 17.600 milions a 20.000, quasi 3.000 milions d'augment en el tema de subvenció a la privada—, mentre que disminueixen les despeses de manteniment a l'escola pública, de 527 milions a 441; pensin que la disminució en els programes d'inversió és una mostra clara que el Consell Executiu opta d'una manera oberta, i jo diria que descarada, per l'escola privada, i a això, en principi, no hi tenim res en contra, si no fos perquè ho fa contra l'escola pública.

Fa uns dies, en una contestació del senyor Conseller a una interpellació del nostre Grup, ens deia que la normalització de la situació de l'ensenyament a Catalunya necessitava una inversió de 25.000 milions de pessetes.

Doncs, bé, els Pressupostos del 84, aquests que discutim avui, i que suposem que s'han gastat al llarg d'enguany, en el tema d'inversions a l'ensenyament són molt més baixos que l'any 83.

El 83 la inversió pressupostada va ésser de 5.291 milions; aquest any és de 4.332 —són més de 1.000 milions a la baixa. En el cas de BUP suposa una disminució de 300 milions; i el cas més escandalós, que és el de la formació professional, la baixa va de 1.700 milions a 609, és a dir 1.100 milions de disminució, quasi un terç del que va ser l'any 84.

I això després que al Departament d'Ensenyament —i això ho vàrem parlar també en el moment que vàrem parlar de la interpellació—, al llarg dels anys 80, 81, 82 i 83, més de 7.000 milions dels pressupostats no van ser gastats per aquesta Conselleria.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, el que pretenen les esmenes 66 i 67 és tan sols que la inversió de BUP i formació professional sigui la mateixa l'any 84 del que va ser l'any 83. Això suposa un augment de 300 milions a BUP i a COU, i un augment de 1.100 milions a formació professional.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, molt breument. Efectivament, això suposa 300 milions més d'emissió de deute, i 1.100 milions més d'emissió de deute, és a dir un total de 1.400 milions d'emissió de deute. Nosaltres hem estat criticats pels Grups de l'oposició de tenir un endeutament massa alt, i creiem que, efectivament, no es pot procedir a aquest endeutament que demanen aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la votació de les esmenes 66 i 67 del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Ara toca l'esmena número 70, del Grup Socialista. Per defensar-la dono la paraula a la senyora Lorente, Il·lustre senyora Àfrica Lorente.

La Sra. LORENTE: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena nostra, el que pretén és una baixa en el concepte de finançament de l'escola privada, en concret del pre-escolar de l'escola privada, i passar una part a l'augment de les partides corresponents als centres d'EGB públics.

El senyor Conseller sempre ha dit i sempre ha reconegut, i em sembla que tot el Govern de la Generalitat, que l'escola pública a Catalunya està en baixa si la comparem amb l'escola privada. Ho diu darrerament a la revista *Comunidad escolar*, i diu que la Generalitat ha fet moltes coses per pujar l'escola pública i que ha fet moltes coses per intentar que aquesta diferència no sigui tan forta.

A nosaltres ens estranya una mica perquè el que es fa amb el Pressupost no és precisament donar suport a aquesta qüestió de pujar l'escola pública, perquè hi ha una notable diferència des de l'any 83 a l'any 84 en els centres d'EGB públics. Hi ha una notable baixa en l'escola pública, mentre que hi ha una notable alta a l'escola privada.

Nosaltres, el que demanem és que, si és veritat que es vol pujar l'escola pública, que es dediquin més diners a l'escola pública.

I aquí s'ha dit que s'està a favor de la llibertat d'ensenyament, però és que de vegades es confon, i es pensa que la llibertat d'ensenyament és el mateix que la llibertat d'escollir escola, cosa que no poden fer tots igual. Es confon la llibertat d'ensenyament amb la llibertat que tenen alguns, no tots, d'escollir escola.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Sí, senyor President, gràcies, des de l'escó. Crec que ja he fet el torn en contra d'aquesta... si més no del tema d'aquesta esmena, quan he fet el torn en contra de l'esmena número 65, del Grup Socialista Unificat. Es tracta, doncs, de la baixa de subvencions de pre-escolar per 70 milions de pessetes; per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a passar, doncs, a la votació d'aquesta esmena número 70, del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?... Perdó, l'Il·lustre Diputat senyor Soto hauria de decidir-se per asseure's o estar dret (*remor de veus*).

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Ara toca l'esmena número 71, del Grup Socialista. La Il·lustre Diputada senyora Àfrica Lorente té la paraula.

La Sra. LORENTE: Aquí estem en el cas, no és un cas de l'escola pública, però és el cas d'una escola, que tampoc hi ha

molta gent que no pot prendre la decisió d'escollir o no escollir; és una escola on la gent que hi va no té més remei que anar-hi. Ja sabem que en moltes ocasions moltes d'elles han demanat ser tractades com a escoles públiques perquè, de fet, estan fent un servei públic, un servei al qual ni la Generalitat ni el mateix Govern de l'Estat arriben, perquè és una escola que fa una substitució important en el món de l'ensenyament.

Els pares i les persones afectades d'aquesta escola, de les escoles d'educació especial, van mantenir unes converses que eren oficioses, no oficials, perquè ells demanaven que en el Pressupost del 84 es pugés la quantitat que havien de rebre perquè consideraven que, si es rebia la mateixa quantitat que el 83, que és el que està passant, no podien ni tan sols pagar els professors el que s'havia de pagar. Perquè tots sabem que el conveni d'ensenyament en aquest camp diu que s'han de pagar unes quantitats als professors, i, si tenim en compte que la subvenció que es rep el 84 és la mateixa subvenció del 83, malament aquestes escoles, molt malament, podran pagar als professors la quantitat que està establerta en el conveni. Això per parlar només d'una necessitat prioritària, si és el cas que volem que aquestes escoles funcionin i si és que volem que aquestes escoles tinguin mestres que estiguin ben pagats, perquè puguin realitzar la seva tasca ben realitzada.

Ja no demanem, ja no demanem que, en el Pressupost del 84, s'hi posi una quantitat que sigui capaç de pagar totes les despeses que tenen aquestes escoles, i que són escoles que estan molt necessitades. Solament demanem, solament demanem una quantitat que faci possible pagar els professors d'aquestes escoles que ho necessiten. Semblava que hi havia intenció d'alguna part del Grup de Convergència de portar a terme aquesta solució, almenys de pagar el professorat, però quan arriba a no sé on —perquè no sé on arriba—, quan arriba a certa instància de la Generalitat resulta que diuen: «Ah, donde digo digo digo Diego», i s'ha acabat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra l'Il·lustre Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. Es tracta aquí de la segona part de la quantitat dedicada a subvencions de pre-escolar. Per tant, ja he fet també el torn en contra, no només en l'esmena número 65, del PSUC, sinó també en l'esmena número 70, del PSC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació aquesta esmena número 71, del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Ara toca l'esmena que el Partit Socialista Unificat de Catalunya havia reservat, esmena número 72. Per defensar-la dono la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la veritat és que costa enraonar des d'aquesta tribuna en un debat pressupostari quan ja portem tanta estona, i si el mecanisme per fer l'esmena és rebaixar articles i capítols se'ns contesta amb una allau de documentació que ja està tot gastat i esplèndidament gastat, no pot acceptar-se. I quan, per obviar a

aquesta possible contradicció, s'opta per l'altra via, que és l'endeutament públic, algun dels portaveus de Convergència diu que «només faltaria, que ja estem prou endeutats».

Bé, jo no entraré ara en el tema de si estem prou o massa endeutats, ni entraré en el tema —perquè no ho puc fer— de les respostes que ha donat abans el Diputat de Convergència. Jo voldria posar a la consideració de tots vostès un problema. Ja sé que se'm pot contestar que el problema es coneix: segurament per als qui no el coneixen, doncs, avui hauran tingut una ocasió de pensar-hi; però a mi em sembla que aquest és un tema greu, greu des del punt de vista de la responsabilitat col·lectiva, greu des del punt de vista de la igualtat dels ciutadans d'aquest país, proclamada en la Constitució, greu des del punt de vista de la responsabilitat de l'Administració pública per fer cara a aquest problema. Iestic parlant de l'educació especial.

Quan la Constitució diu: «tots tenen dret a l'educació», no diu «fora dels disminuïts físics i psíquics»; quan la Constitució parla en un altre article precisament dels drets d'aquests sectors més afectats per unes circumstàncies que no se'ls poden imputar a ells, penso que hem de ser els que tenim alguna responsabilitat política els que n'hem de ser els valadors i els defensors.

I aquí hi pot haver fins i tot una contradicció des del punt de vista del que defensa el meu Grup parlamentari, tradicionalment, en Pressupostos, sigui al Parlament de Madrid, sigui al Parlament de Catalunya. Nosaltres defensem sempre la prioritat de l'escola pública, la disminució o el màxim control en les subvencions a l'escola privada. I vostès veuran que aquesta esmena demana, nogensmenys, que la incorporació de 500 milions de pessetes per subvencionar centres privats d'educació especial. I jo voldria justificar per què el meu Grup, que no és gens partidari del mecanisme de les subvencions, demana en aquest apartat aquest increment amb càrrec a deute públic. I ho demana per tot un seguit de consideracions. La primera d'elles és perquè no existeix avui a Catalunya una xarxa pública d'escola especial. He dit fa uns moments que era directament vergonyós el decreixement que s'havia donat per a les despeses de funcionament de les escoles públiques d'educació especial. Se m'ha contestat que s'havien publicat no sé quants anuaris, no sé quantes revistes i no sé quants opuscles per justificar-me que no es donessin 20 milions als centres d'escola especial públiques a Catalunya.

En el Pressupost de l'any 83 hi havia 350 milions per construir escoles especials; en el Pressupost de l'any 84 hi ha zero pessetes. Quan aquesta és l'actitud dels responsables de la Conselleria, del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat davant d'aquesta realitat i coneixent en quines dificultats reals es mouen els mestres i les cooperatives de pares i mestres —perquè aquestes escoles estan fetes per les famílies afectades per aquesta problemàtica—, el nostre Grup parlamentari demana que s'incrementi el deute públic, senyor Subirà, per atendre les necessitats de l'educació especial. I ho demana perquè creu que és just, i ho demana perquè creu que aquest col·lectiu, al qual —i ho recordava la senyora Lorente— se li han fet reiterades promeses i compromisos, sobretot pre-electorals..., després, aquestes promeses i aquests compromisos no s'han complert. I jo penso que no podem continuar per més temps mantenint una política verbal de defensa d'aquests sectors desvalguts, no podem continuar dient que anem a fer una política de benestar social i menystenir d'una manera siste-

màtica aquest sector.

I una última consideració. Algunes d'aquestes escoles estan incloses en la petició d'integració a la xarxa pública. També vull dir que en tota la documentació que fins ara la Conselleria va facilitant, aquestes escoles del grup d'educació especial estan en una consideració a part, que no sabem si vol dir que aniran les primeres o aniran les darreres. Des d'aquí, vull demanar a la Conselleria, en nom d'aquestes escoles que volen ser públiques, que les tingui molt presents per fer-les anar les primeres. Però, mentretant, el curs 84, l'any 84 està acabant, en el curs 84-85 aquestes escoles han de continuar funcionant i aquests 500 milions de pessetes són d'estricta necessitat per al seu funcionament.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo avui no estic en condicions d'igualar el volum, però no per més volum es té més raó..., el volum de veu vull dir (*pausa*), l'altre el supero (*rialles*).

Miri, senyora Diputada, en la meua mateixa família hi ha un problema d'aquest tipus, en la meua mateixa família. Per tant, és un tema, aquest, que des de cap punt de vista almenys aquest Diputat que els parla el vol tocar a la lleugera.

Li voldria recordar unes quantes coses. L'esforç que es fa a tot l'Estat espanyol en el tema dels disminuïts és molt inferior a l'esforç que es fa a Catalunya. Els fons que es destinen a Catalunya en el tema dels disminuïts són més del doble dels que ens arriben per serveis transferits, i creiem que està molt ben fet això, i creiem que està molt ben fet això. Hem estat en contacte, el nostre Grup parlamentari ha estat en contacte constant amb els representants de les associacions de pares afectades per aquest problema. I jo li puc assegurar —no sé si vostè ha seguit els debats en la Comissió—, però jo li puc assegurar que el nostre Grup parlamentari ha presentat i ha aprovat en Comissió per als Pressupostos del 85 un increment considerable —perquè en els Pressupostos del 85 és possible—, un increment considerable de les dotacions per a aquestes finalitats. Però resulta que l'increment en el Pressupost del 84 no era viable i vostès mateixos s'han vist obligats en la seva esmena a proposar un finançament que és, purament i simplement, il·legal. Perquè vostès estan proposant finançar despesa corrent amb emissió de deute. Si haguéssim acceptat això en Comissió, el Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances hauria pogut ser declarat inconstitucional pel Consell Consultiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara, doncs, a la votació d'aquesta esmena número 72, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

S'han acabat amb això les esmenes corresponents al Departament d'Ensenyament. Entrem ara a les de Cultura, la primera és l'esmena 76, del Grup Socialista. (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Bé, jo demanaria una expli-

cació de vot de trenta segons, no hem demanat en cap tema una explicació de vot, de trenta segons, de la votació anterior. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, perdó, Honorable senyor Armet, evidentment això és possible, no és obligat. Jo voldria no ser negatiu en aquesta qüestió però li agrairia molt que ho deixés reduït a la mínima expressió.

El Sr. ARMET: Sí, sí, he dit trenta segons i seran trenta segons. El Grup Socialista ha volgut donar suport a una esmena que considerem que és absolutament justa i s'inscriu en la política de lluita contra les desigualtats. Però hi ha un aclariment a fer: aquesta esmena tenia un finançament, que era deute públic en relació amb transferències capítol IV. Si hi hagués hagut alguna anomalia, evidentment hauria estat la Mesa del Parlament, la Mesa de la Comissió qui no l'hauria acceptat. Però diria una cosa que em sembla important: aquest tema s'ha de veure amb el Pressupost integrat i la relació del Pressupost integrat fa que la quantitat de deute públic s'hagi de comparar amb les inversions globals, no el tema de finançament d'una esmena. I si hi hagués hagut alguna incorrecció hauria estat o la Mesa del Parlament o la Mesa de la Comissió que haurien dit que no era correcta. Per tant, era absolutament correcta la seva tramitació. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha ningú que vulgui posicionar-se en aquesta qüestió? Doncs passem endavant. La primera esmena, com he dit, del Departament de Cultura és la 76 i és demanada pel Grup Socialista. L'Il·lustre Diputat senyor socialista..., senyor González Navas, té la paraula; perdoni, eh! (*Rialles.*) (*Remor de veus.*)

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Gràcies, senyor President. Bé, defensarem conjuntament les esmenes 76 i 81. Les esmenes 76 i 81 de l'ordenament i les que són la 44 i 55 de l'ordenament socialista tenien el sentit de demostrar que el Pressupost del 84, almenys en el tema de Cultura, era un Pressupost absolutament fictici. Aquest mateix sentit tenien també les esmenes 45 i 53 del nostre ordenament, aprovades en Comissió, jo diria que amb un cert grau de cinisme, si no fos perquè sembla que no és una expressió utilitzable en aquesta Cambra, per part del Grup majoritari, ja que la justificació de la seva aprovació pel ponent, en el seu moment, és que només modificava les partides en 1.000 pessetes, i com que era una modificació molt reduïda, es podien aprovar. Com deia al començament, aquestes esmenes pretenien demostrar que el Pressupost del 84 és fictici i aquí posarem unes quantes proves. L'article 47 del Gabinet del Conseller, «Subvencions a institucions sense finalitat de lucre», té pressupostat, l'any 1984, 23 milions. El que s'ha gastat fins al 30 de setembre d'aquest any és de 104 milions, segons el mateix document...

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, senyor Diputat, silenci, si us plau.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: ... proporcionat pel Consell Executiu. L'article 48 del mateix Departament té pressupostats 2,9 milions; s'han gastat 4,7 milions; és quasi el doble del pressupostat. L'article 47, de la Direcció General de Difusió Cultural, té pressupostat 66 milions i els pagaments autoritzats el 30 de setembre són de 77 milions, 11 més dels que hi havia pressupostats. I un més, en el capítol VI, de la Direcció General de

Patrimoni Artístic, el Projecte de Pressupostos del 84 puja a 289 milions, mentre que en el prorrogat del 83 —suposo que és el que es va fer servir— era de 608 milions; els pagaments autoritzats fins al 30 de setembre del 84 és de 484 milions, és a dir, 200 milions més dels pressupostats.

Que no em digui el senyor Colomines, que feia referència ahir a aquest tema —suposo que no tenia documentació sobre Sanitat—, feia una contesta a la Diputada senyora Rosa Bareny, que no es digui que, realment, hi ha incorporació de Pressupost de l'any 83, perquè segons un altre document donat pel Consell Executiu, així com hi ha altres Conselleries com en el cas de Governació que té incorporació de l'exercici anterior, que són 400 milions, o en el cas de Sanitat, 885 milions, o en el cas de Política Territorial i Obres Públiques, 3.300 milions, segons aquest document el Departament de Cultura no té cap incorporació de l'any anterior.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, crec que això demostra que estem aprovant avui un Pressupost que no té cap validesa, que és un Pressupost absolutament irreal. El Conseller de Cultura —sembla que no és només el d'Ensenyament qui s'absenta durant els debats del seu Departament— suposo que sabia que els Pressupostos del 84 eren ficticis, i no han tingut ni tan sols la delicadesa d'adequar el Pressupost del 84 al que ja tenien gastat. La intenció nostra era, doncs, demostrar la realitat de les xifres, i per no donar avui aquí una altra vegada l'oportunitat al Grup majoritari que pugui aprovar les esmenes aprofitant el seu reduït valor retirem totes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per tant, passem a la defensa de l'esmena 77, del mateix Grup Socialista.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Gràcies, senyor President. L'esmena 77, 47 de l'ordenament Socialista, pretén cobrir un buit que en el moment de formular l'esmena pensàvem que era fruit de l'oblit del Govern i que es podria esmenar per mitjà d'una transaccional. Després del debat en Comissió dels Pressupostos del 84 i també dels Pressupostos del 85, que ja es va fer, l'absència d'una partida que subvencionés l'Institut d'Estudis Catalans no sabem quin sentit té. La veritat és que la resposta que ens ha donat tant el Pressupost del 84, en què no existia aquesta partida, com el del 85, en què tampoc existia aquesta partida... Sembla que al final es va incorporar una esmena de Convergència de 15 milions de pessetes. Aquesta partida ha desaparegut dels Pressupostos de la Generalitat. Hom suposa que en un moment com l'actual, de problemes de normalització lingüística i cultural del nostre país, l'Institut d'Estudis Catalans hauria de tenir un important paper; per això proposem la creació d'una nova partida, que seria la 473 de la secció 03, servei 01, amb la denominació «a l'Institut d'Estudis Catalans» i dotada de 57.638.400 pessetes, procedents de la reducció del concepte 241 —suposo que el senyor Colomines no defensarà també aquesta esmena per la baixa—, de dietes d'alts càrrecs i de personal de les partides de les seccions 02 a 14 d'aquesta Conselleria.

Aquest matí, completant això, hem tingut una informació que ve una mica a complementar el que proposàvem en aquesta esmena, i és que sembla que el Grup parlamentari de Convergència i Unió al Senat, a Madrid, ha proposat una

esmena per a la creació d'una subvenció de l'Estat a l'Institut d'Estudis Catalans. Senyores de Convergència i Unió, demanen una subvenció a Madrid i treuen la partida dels Pressupostos de la Generalitat. No sé si és que els senyors de Convergència i Unió esperen o consideren que a partir d'ara la cultura catalana ha de ser competència de l'Estat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat, per a un torn en contra té la paraula el senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, dos advertiments. El primer és que per raons d'estalviar temps i per no treure aquest temps de les respostes obligades que jo haig de fer a les peticions de les senyores i dels senyors Diputats, contestaré les altres esmenes des de l'escó. No ho entenguin com una falta de consideració: serà simplement per no molestar les senyores i els senyors que estan aquí.

La segona cosa és que, evidentment, aquest Diputat, amb els Pressupostos del 1984, el que ha d'avaluar molt són les coses ja fetes, i naturalment si el que es pensa subvencionar de partides noves o d'augment de partides noves sempre és a càrrec d'unes altres partides que ja són al Pressupost em veurà obligat cada vegada a dir que això ja està complimentat; els ho adverteixo perquè no els agafi de sorpresa. En tot cas, el que faré serà, si vostès volen, justificar-los en què s'ha complimentat i després intentaré també en les alces, d'una manera molt breu, d'una manera molt breu però molt rotunda, exposar la nostra posició política sobre l'alta que ens proposin, perquè també em sembla que és de llei que nosaltres ens pronunciem i diguem, sí, sí, nosaltres estem d'acord en això, encara que no ho farem.

En aquesta esmena que ens presenten, l'esmena 7, el que es pretén és reduir un 20% de totes les seccions, des de la 02 a la 14, que correspon a dietes d'alts càrrecs i de personal: 57 milions, dels quals en corresponen 3.220.000 a Cultura, que són els pressupostos que defenso, i passar-ho a un concepte nou, el 473, que és per a una subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans: 57.638.400 pessetes.

Aquesta qüestió només té una explicació. El fet que en el Pressupost de 1984 no sigui inclosa aquesta partida és tot simplement per l'acord a què s'ha arribat, o es va arribar, amb l'Institut d'Estudis Catalans, de manera que nosaltres ens comprometíem, a través d'una cosa que el senyor González..., el senyor socialista (*remor de veus*) ha dit sobre que el Departament de Cultura no havia tingut un pas d'unes partides del 83 al 84. Això no és veritat: jo els vaig ensenyar ahir una fotocòpia, que surt en el DOG; a més, aquí tenia una fotocòpia d'un canvi de partides dintre del mateix Departament i això està publicat en el *Diari Oficial*. Per tant, hi ha partides per poder subvencionar algunes coses, però aquest no és el cas, només és que nosaltres vam quedar amb l'Institut d'Estudis Catalans, i ells ho han preferit, que, en lloc de ser unes partides finalistes, fossin unes partides ocasionals. Dóna la casualitat..., i que tot el que necessités seria subvencionat en aquest sentit, tot seria subvencionat. Passa que la investigació, com vostès saben, té uns fluxos diferents: no és una cosa matemàtica que cada any es fan tants treballs, sinó que es fan o no es fan. Tot el que s'ha hagut de subvencionar l'any 1984 s'ha fet, i, d'això, en tenim constància, vostès en poden tenir parlant-ne amb l'Institut d'Estudis Catalans, i, per tant, nosaltres no hem incorporat cap

partida perquè en aquest moment això ja està restat per una altra banda.

El que sí que els puc dir és que el 1985 nosaltres sí, efectivament, senyor González, nosaltres hem incorporat una esmena nostra de 15 milions de pessetes. I ho hem fet perquè hem pensat, primer, perquè ens ha semblat que era una voluntat de la Cambra que això fos, que a través de les diferents esmenes dels diferents Grups aquí s'ha anat manifestant, i, per tant, entenent-ho així, nosaltres mateixos ens vam avançar i vam presentar aquesta esmena de 15 milions que fou aprovada en Comissió. Em sembla que d'aquesta manera queda explicada aquesta nostra situació en relació amb la no incorporació d'aquest concepte en els Pressupostos de 1984.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat.

Fet el debat, per tant, sotmetem a votació aquesta esmena.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, l'esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 56 en contra i 5 abstencions.

Passarem a l'esmena 78, del Grup Socialista. Voldria indicar als senyors Diputats que aquesta Presidència rebrà puntual coneixement del moment en què es vulgui procedir a la inauguració de la biblioteca i que es farà un compàs d'espera que aquesta Presidència anunciarà oportunament i que es reprendran tot seguit, després, els debats corresponents a aquesta Llei de Pressupostos.

El senyor Il·lumin Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats. Efectivament, tal com m'esmentava un Il·lustre Diputat d'aquesta Cambra, estem discutint el 20 de desembre uns Pressupostos que ja estan absolutament gastats i probablement —i això és el que lamentem, d'això és del que ens queixem— que han estat superats també absolutament. No obstant això, jo vull defensar unes esmenes que tenen un contingut d'orientació política del Departament de Cultura, i que també efectivament —tal com esmentava un portaveu del Grup de la majoria aquest matí— ja hem defensat en el 81, en el 82, en el 83, en el 84, i en el 85 ho tornarem a fer, i, agraint-li al senyor Colomines que ens contesti contundentment sobre l'alta des de l'escó, en realitat el contingut d'aquesta esmena i la filosofia que ella informa ja ha estat contestat amb rotunditat pel portaveu del seu Grup quan aquesta tarda ha dit que des de l'executiu ja se sabia on anava el duro que es donava als ajuntaments, si és que anava als ajuntaments.

Les esmenes, o l'esmena que vull presentar aquí, que ja anticipo que és una esmena que en altres Departaments el senyor, el company Terradellas, del Grup Socialista, ha defensat en bloc en la Direcció General d'Esports, i que posteriorment trobarem en altres Direccions Generals, és una esmena de caràcter general en el Departament de Cultura, i que fa referència a la voluntat que es gestioni des dels ajuntaments, des dels nuclis més immediats als ciutadans, des d'aquells que són els primers catalitzadors de les necessitats dels ciutadans, la gestió amb difusió cultural.

No obstant això, abans vull fer una breu consideració sobre el Pressupost de liquidació —Pressupost dolent per a molts, la

majoria crec jo, dels Diputats d'aquesta Cambra, i que ahir i avui ha quedat ben palès—, Pressupost «de saldo y de derribo», que afegiria jo, perquè en el capítol de Cultura, senyor Culler, no és que sigui molt difícil esbrinar què diu un Pressupost. Jo, normalment, he entès què diuen els Pressupostos, i sé llegir el que diuen els Pressupostos. El que he estat és absolutament incapaç d'esbrinar què diu el Pressupost de cultura de l'any 84, i tant és així que en el moment que li vaig fer aquesta observació al Conseller titular d'aquest Departament, jo entenc —i li vaig explicar— que aquest Pressupost, per la seva titularitat, era un Pressupost heretat d'un titular anterior i d'una gestió anterior, però és que —i lamento que no sigui aquí el senyor Rigol, no obstant també m'adreço al senyor Colomines, Portaveu de Cultura— jo repto al senyor Colomines perquè del Pressupost del 84 que ell està defensant en nom del Grup de la majoria ens digui quants diners estan assignats a serveis complets: a cinematografia, a teatre, al llibre, arts plàstiques, a dansa, etcètera. Perquè després de molts esforços ens sembla haver arribat a unes quantitats estimatives, aproximades, però de cap manera es fa fàcil saber quant s'assigna per a política cinematogràfica, per a teatre, per a arts plàstiques, per a dansa, per al llibre, etcètera.

És a dir, els Pressupostos són difícils, però vostès els compliquen de tal manera que es fa absolutament impossible d'esbrinar el que diuen. Per tant, Pressupost de liquidació, Pressupost dolent i Pressupost molt difícil d'esbrinar quina orientació política vol tenir. Difícil perquè, entre altres coses, és un Pressupost superat i gastat.

Malgrat això, nosaltres a aquest Pressupost, ni al 85 —que és un Pressupost en el qual presentem les mateixes consideracions, presentem les mateixes esmenes i els mateixos aclariments—, no hem presentat una esmena a la totalitat, i explicaré breument per què. Perquè, malgrat que el discurs del nou titular de Cultura, en el moment de presa de possessió i posteriorment en el de Vic, va ser un discurs esperançador des del punt de vista de l'opinió del Grup Socialista, i això ho va fer palès el nostre primer Secretari del partit i President del Grup en el discurs d'investidura del senyor candidat, un discurs esperançador perquè adoptava el compromís d'obrir pluralment, políticament, a la incorporació de totes les forces plurals polítiques de Catalunya, la incorporació vigent en el protagonisme de l'acció política de cultura, i malgrat que ens deia que tindria en compte els ens territorials i els ajuntaments com a vehicles idonis i adequats per a la gestió de la cultura en els nuclis de ciutadans, i que ens va dir que el capítol de subvencions seria un capítol molt més obert, molt més transparent, molt més objectiu, molt més discutit, etcètera, per tant, malgrat que el discurs va ser un discurs esperançador, la pràctica política, els continguts que representen els Pressupostos que avui estem debatent no reflecteixen en absolut la voluntat que aquell discurs semblava que volia expressar. I, per tant, tornem de nou a presentar una esmena de caràcter horitzontal sobre la filosofia emprada pel Consell Executiu de la Generalitat al voltant del que són els ens territorials, els ajuntaments, en una matèria concreta, com és la de cultura. Però abans hem vist en els diferents Departaments que és una voluntat generalitzada. I quina és aquesta voluntat? La voluntat de recel, a vegades de boicot objectiu, a vegades de confrontació sistemàtica amb els ajuntaments i amb la seva acció política. Sembla, diria jo, que el Con-

sell Executiu té com a objectiu prioritari crear-se la seva pròpia parcel·la d'acció immediata política, i que els ajuntaments no són uns nuclis d'administració territorial i de direcció política al servei de tot el poble de Catalunya, sinó que són uns adversaris polítics en un territori determinat i s'estableix una lluita entre els ajuntaments i el Consell Executiu de la Generalitat en el sentit de qui adquireix més patrimoni i protagonisme en gestionar aquell patrimoni cultural.

Per tant, des del nostre punt de vista, crítica profunda, esmena, per tant, per reconduir aquesta actitud i aquesta situació, perquè el Consell Executiu varïi la seva opinió sobre els ajuntaments, la seva entitat i quina és la política que han de fer aquests ajuntaments, d'una manera que a mi em sembla bàsica des del punt de vista de quina és l'ordenació i l'organització política i administrativa de la gestió d'un país, o de la gestió d'una administració de govern, que han de ser uns principis molt absolutament allunyats amb la pràctica que s'està duent. És a dir, el Govern el que ha de fer és impulsar i és coordinar polítiques, i és planificar accions polítiques. Però el que mai ha de fer és enfrontar-se amb els ajuntaments, o veure aquests com a entitats oposades, adversàries de l'acció política de l'Executiu, com sembla evident i com es tradueix de la presentació d'aquests Pressupostos, i com semblava de la intervenció del senyor Portaveu del Grup de la majoria quan ens deia, amb una certa malfiança, amb un cert recel —i excusi'm si sóc jo sol qui ho interpreta així— que el duro que va de l'executiu se sap efectivament que va a l'ajuntament.

Doncs, això, és el que critiquem. És la política de malfiança respecte als ajuntaments, perquè no vol dir una altra cosa que la política de malfiança respecte a la iniciativa espontània que moltes vegades el senyor President de la Generalitat ens ha dit des d'aquesta tribuna, i que sembla que en aquestes ocasions vostès actuïn d'una manera totalment adversa, totalment contrària.

Dit això, que vol explicar —ho intento explicar— la filosofia d'aquesta esmena horitzontal que constantment anem presentant a tots els Departaments i que, ho adverteixo, la presentarem, senyor Subirà, també en els Pressupostos del 85, tal com vostè reclamava, nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat del Pressupost de Cultura del 85 —i tindrem el seu moment per discutir-ho— perquè, malgrat que els continguts són diferents del discurs que el senyor Rigol ens ha fet sovint, volem donar un any de confiança a la gestió pressupostària d'un Pressupost propi del titular actual del Departament de Cultura. Que no sigui a través d'un Pressupost heretat, que no ha pogut fer gestió, que la meitat de la gestió, o probablement més de la meitat, tres quartes parts dels continguts d'aquests Pressupostos estaven ja gastats abans que ell es fes càrrec de la titularitat d'aquest Departament. I entrarem, per tant, a l'enunciat específic d'aquesta esmena: tenint en compte tot això, què plantegem amb aquesta esmena?

Plantegem que per a la direcció de difusió cultural —entenguin-ho bé—, difusió cultural, passar la quantitat de 20 milions de pessetes de l'organització de congressos, fires i jornades d'estudi, acció cultural per a la difusió en els ajuntaments, perquè entenem nosaltres que és justament aquesta Direcció General paradigmàtica perquè puguin exercir normalment els ajuntaments la seva funció de gestió en la difusió cultural, perquè són aquells que coneixen i són aquells que són

més a prop d'aquesta iniciativa espontània de les entitats, etcètera.

I de tot això que estic dient, els vaig a donar, si m'ho permeten, unes dades que il·lustren millor aquesta filosofia contradictòria entre el que jo els estic exposant, el que el Consell Executiu diu que vol fer i el que en realitat el Consell Executiu fa. Per exemple, per a aquest Pressupost del 84, on hi ha una reducció que ja ha sortit durant totes les intervencions en aquest debat pressupostari substancial respecte al Pressupost del 83, respecte aquest que, a pesar de ser un Pressupost de liquidació lamentem profundament, baixa de 4.450 milions de pessetes el 83 a 3.800 milions de pessetes, no és que baixi d'una manera lineal, diu: «oh, és que tot baixa», no, no, de cap manera. Baixen segons quines partides, quines? Aquelles justament que fan referència a aquestes institucions de caràcter públic, perquè les altres institucions, tal com deia abans el meu company de Grup senyor Terradellas, les institucions aquestes d'entitats privades o d'entitats sense finalitat de lucre, aquestes a vegades mantenen la seva quota pressupostària del 83 i molt sovint la incrementen.

Per exemple, en aquesta, i em cenyiré únicament a aquesta mateixa Direcció General. Direcció General de Difusió Cultural, a entitats territorials, difusió cultural, per tant, per a ajuntaments: 18 milions de pessetes. El mateix paquet pel que són aquestes institucions sense finalitat de lucre, és a dir, a cases regionals, a promoció de la cultura tradicional i popular catalana, però no es diu quines entitats són, per subvencionar activitats de promoció cultural sense finalitat de lucre, i tampoc es diu a quines entitats són: 17, 18 i 16 milions de pessetes.

És a dir, en resum, de subvencions al sector públic, ens territorials: 18 milions. Al sector privat, entitats, etcètera: 51,7 milions. Mirin...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, lamento haver-lo..., la generositat és important en aquesta Presidència, però m'acaben d'avisar que seria bo que aviat anéssim a la inauguració de la Biblioteca.

El Sr. CLOTAS: Moltes gràcies, senyor President, per la seva generositat. Acabo immediatament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, senyor Diputat.

El Sr. CLOTAS: Em diran vostès: «oh, és que aquestes entitats fan acció cultural», sens dubte que sí, però han de tenir present que són els ajuntaments els qui millor, més ràpidament i amb més coneixement poden fer-ho millor, i, per tant, dotar de la majoria els ajuntaments, no de la minoria.

Un altre servei d'aquesta mateixa Direcció General: el capítol VII, de transferències de capital. A entitats territorials, ajuntaments: 14 milions. A institucions privades: 60,4 milions. En resum, altres subvencions de la mateixa Direcció General. Al sector públic: 32 milions. Al sector privat: 112 milions de pessetes. És a dir, aquí s'expressa clarament la voluntat, que jo potser massa malèvolament entenia de la intervenció del senyor Subirà, de la malfiança que el Consell Executiu diposita sobre els ajuntaments, i en un aspecte tan bàsic, tan simple, tan entenedor per a tothom com és la difusió cultural.

Per tant, nosaltres, des de l'escó o des d'on cregui més convenient el senyor Colomines, presentem aquesta alta de 20 milions de pessetes com a esmena horitzontal, ho tornarem a repetir en el Pressupost del 85, traient-la d'una mateixa partida també de difusió cultural, i que ens sembla molt més important

dotar de recursos els ajuntaments que no pas dotar de maneres arbitràries de subvenció que continuen essent no clares i no transparents.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. De tota manera, com que l'exposició del senyor Higin Clotas ha estat llarga, i penso que la contesta també ho podria ser, i he estat avisat que seria bo que anéssim a la inauguració, a pesar que no és normal, jo suspendré segurament el Ple en aquest moment.

(L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.)

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, el nostre parer és que no es pot suspendre un procés de votació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord, d'acord. Aleshores, el senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he dit que ho faria des de l'escó, però he de portar una mica més de volum del que pretenia, i amb el micròfon i això potser no me'n sortiria prou bé.

Procuraré ser breu, però donar explicacions al senyor Clotas. El senyor Clotas el que ha fet és, primer, fer un torn d'una esmena a la totalitat encoberta, diguem-ne. I jo la veritat és que no venia preparat per defensar..., és a dir, un torn en contra d'una esmena a la totalitat encoberta. Per tant, jo el que li faré és el torn en contra d'aquesta esmena concreta, però sí que, per no deixar-lo amb un mal gust i no anar a una celebració —com és ara aquesta inauguració— amb males cares, i vostè és de la meua Comissió, també, etcètera, aleshores procuraré dir-li dues coses que em sembla que el satisfaran.

Primera, on pot trobar aquestes partides que vostè vol. Primera. I, segona, com les pot trobar. I això serà molt breu, però li diré després, en acabar... no, no, aquest paperot no serveix de res. (*Rialles.*)

En primer lloc, li he de dir que el que vostè pretén és treure 20 milions de pessetes d'un concepte que —ja ho he dit abans— ja està gastat. Però, sap en què està gastat? En l'Expocultura. En l'Expocultura, que té una periodicitat bianual, que té una gran despesa i, doncs, que ja està justificat en la memòria del PP 02, en què s'explica, doncs, això. Vull dir, que això ja està gastat. D'aquí no es pot treure, per tant, això ja està.

Ara, anem al que vostè vol. Difusió cultural per als ajuntaments, que és el que jo li he dit que diria i és la nostra expressió política, la nostra voluntat: ajudar els ajuntaments. I tant, si és així! I tant, si és així! Miri, perquè ho vegi clar, dues coses: primer, aquest Diputat, com a Diputat que s'ha mogut territorialment, sempre ha tingut contactes amb els ajuntaments —i els ha tingut, doncs, de veritat, amb els ajuntaments de Badalona, Cornellà, Arenys de Mar, Palamós, i em sap greu no haver pogut anar perquè no hi he anat i no puc dir-ho, a cap ajuntament que fos regit per Coalició Popular, o per algun dels dos Grups de Coalició Popular—, i sempre mai ni la persona que em rebia ni jo mateix ens hem considerat adversaris, i hem col·laborat, i s'ha col·laborat bé, i ho he fet en nom del Grup.

Segonament, deixi'm dir-li una cosa. Miri, en la Memòria de l'estructura del programa en què es justifica la inversió feta a Expocultura, diu el següent: «Una de les manifestacions culturals que es vol dur a terme aquest any és l'Expocultura, la qual ha estat concebuda com una mena de fira de mostres de les entitats culturals, que exposaran els seus productes i els

seus serveis com ho fan les cases comercials. El que es pretén és donar una visió de conjunt de la realitat cultural de Catalunya», i això s'allarga més, però amb això ja es veu el sentit de l'Expocultura, que vostè ja el tenia però que jo li dic aquí.

Però continua aquesta Memòria, i diu: «Es preveu seguir ajudant els ajuntaments per a l'organització de les seves manifestacions culturals», en aquest cas, això només preveu aquest capítol, aquest concepte, no en preveu d'altres, «i hom té especial interès a fomentar l'ajut en el camp...», i llavors aquí especifica el camp que és propi d'aquest programa, que és el de la música, el jazz i el rock.

Moltes gràcies, senyor President... Ah, perdoni, i ara m'oblidava les dues coses... Home, li he dit que li diria on pot trobar tota la documentació, i com la pot trobar. La documentació, ja sap on la pot trobar vostè, perquè no... (*rialles*) no li haig d'explicar res, a vostè. Però deixi'm fer-li la lletania: P1, P2, PP, P4, tots els índexs, els annexos... Tot això que és a baix i, a més a més, en aquest programa, Pressupost pel programa del Departament de Cultura —i aquí sí que ja comença a trobar pistes (*rialles*)— on hi ha el programa de relacions culturals, de política lingüística, de museus, d'arqueologia, de música, etcètera.

Però, és clar, hi ha molta més documentació a baix. Com pot trobar aquesta documentació a baix? (*Rialles.*) Si vostè vol, si vostè vol, quan s'acabi la sessió aquesta nit, a les onze, vostè i jo ens anem a baix i ho trobarem conjuntament.

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si us plau, silenci. Gràcies, senyor Diputat.

Procedim, per tant, a la votació d'aquesta esmena.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin dempeus.

Diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, l'esmena queda rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Suspendrem aquesta sessió, tot indicant als senyors Diputats que es reprendrà a un quart de nou exactament, i els demano si els plau que tinguin cura per poder reprendre puntualment la sessió.

Per tant, se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts. La sessió es reprèn a tres quarts de nou i dos minuts.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

L'esmena 79 ha estat retirada, i, per tant, correspon ara el debat corresponent a l'esmena número 80, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Escudé, aquest any hem canviat: fins ara, a la Direcció General de Política Lingüística els demanàvem que hi posessin més diners, i aquest any —no sé si els hem sorprès, suposo que no, perquè no hi ha capacitat de sorpresa—, hem presentat una esmena de totalitat, pràcticament de totalitat a la Direcció.

Aquest és un tema que és imputable, al nostre entendre —i ara reiterarem arguments—, a l'acció de Govern, no a la Direcció General de Política Lingüística. I saben vostès que aquest és el nostre punt de desacord amb el Grup de Convergència i

Unió. Nosaltres, tant en els debats pressupostaris com en els debats sobre la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya vàrem insistir —i continuarem insistint— que aquest és un dels grans problemes que poden i que podem solucionar com a ciutadans de Catalunya, i que si anem a seleccionar qüestions —urbanisme, agricultura, economia— i anem buscant quines són les notes específiques d'una acció de govern a Catalunya, suposo que cap membre d'aquesta Cambra estaria en desacord amb la idea que una nota específica de primer rengle és la normalització lingüística.

Cada any hem considerat que vostès hi dedicaven un Pressupost misèrrim, en aquesta tasca, ja sigui —com ens diran— a altres Departaments, ja sigui el Departament de Cultura a altres Direccions —i torno a lamentar, per afegir-me al rosari anterior, que no hi sigui el senyor Rigol, en aquest debat—, ja sigui a la Direcció de Política Lingüística —sí, senyor Camps, segurament és en aquest refrigeri d'inauguració de la Biblioteca, però, som ara, una altra vegada, en la nostra tasca pressupostària.

Cada any els hem demanat un increment sensible d'aquestes partides perquè des del Grup del PSU de Catalunya, que, com es va reconèixer des d'altres instàncies de la Conselleria, vam aportar un bon gruix d'idees i d'articulat a la Llei de Normalització Lingüística del català, nosaltres considerem que caldria fer un esforç molt més important del que s'està fent, tenint en compte els equilibris, la situació política, les negociacions a Madrid, totes aquestes coses que es poden explicar des de l'alta responsabilitat de Govern i que no podem comprendre els Grups de la petita oposició, però el problema és de tots i és el problema d'una llengua que continuem considerant que és molt lluny d'una situació de normalitat.

Aquest any hem canviat de tàctica, ja que el senyor Escudé ens deia: «Per on ens sortirem amb la tàctica?» Anem a dir-los, amb el mecanisme més potent que tenim a l'oposició per una partida concreta —que és la de totalitat—, que nosaltres no estem d'acord amb la seva política de normalització lingüística. Hi ha una Direcció General que la qualificaríem d'élite, ja hem acabat els adjectius per qualificar aquesta Direcció General, la seva Directora, el seu equip, hem fet una continuada lloança al seu afany, però és d'élite en el sentit que no arriba al cor de la qüestió, ni en mitjans ni en programes.

Jo m'estalvio l'exercici que hem fet aquest matí quan parlàvem de treball, d'agafar una altra vegada aquell llibrot de programes —«llibrot» per les seves dimensions i per la, perdó, vulgaritat i simplisme amb el qual ha estat elaborat, si més no improvisació, estaran d'acord amb aquesta darrera qualificació— i tornar a repetir que en una pàgina —i convido que ho comprovi qui vulgui d'aquesta Cambra— despatxen el programa de la Direcció General de Política de Normalització Lingüística; per a objectius de coneixement de la situació sociolingüística estem a l'espera dels famosos mapes sociolingüístics: ara vindran —ja hi som—, els tenim, els estan passant a màquina —en aquest cas, potser són els cartògrafs que els estan dibuixant—, encara estem pendents d'això, de l'assessorament mínim que arriba a àmbits superreduïts i de la difusió de la Llei de Normalització i dels seus objectius. En general, critiquem i subratllem amb aquesta esmena una incapacitat per incidir, de debò, en la tasca de govern en els sectors socials majoritaris de Catalunya.

Nosaltres els fem una pregunta molt elemental a tots els Diputats de Convergència i Unió: creuen sincerament que el Govern que presideix un polític que s'autoproclama nacionalista com és Jordi Pujol, està fent prou per la normalització lingüística a Catalunya? Dedueixin-ho amb xifres. Creuen que les partides que hi ha en aquest Pressupost són suficients per a la normalització? Com que en parlarem en el Pressupost del 85, amb partides molt més precises, i per estalviar-los els esplèndids arguments que utilitzaria el senyor Colomines per respondre'ns des d'aquesta tribuna, retirem l'esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per tant, retirada l'esmena hem de passar a la 82, perquè l'esmena 81 ja ha estat votada. L'esmena 82 correspon al Grup Socialista., té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Diputat ha vist com les respostes a l'àmbit cultural estan fetes pel Diputat senyor Colomines, que penso que algunes vegades s'ha equivocat d'ofici, perquè per comptes de Diputat el que li correspondria millor és el d'arxiver o bibliotecari d'aquesta casa.

Aquest Diputat, que ja ha estat en aquesta Biblioteca abans de la seva inauguració i que, en concret, va ser vist pel senyor Colomines treballant en els Pressupostos i utilitzant una màquina calculadora, vol dir que no utilitzava la màquina calculadora per estudiar els Pressupostos de Cultura, perquè les esmenes que he de defensar aquí, que són esmenes que van en el sentit d'augmentar els diners, les transferències, a entitats territorials per a activitats en relació amb les arts plàstiques, així com la concessió de premis i la confecció de catàlegs, aquests diners, es poden comptar amb els dits.

És a dir, el que hi havia pressupostat és molt poc, i, per tant, no necessito una calculadora, i amb els dits n'he fet prou. Nosaltres proposem augmentar aquesta partida en 10 milions, que provenen d'una partida del capítol II, de congressos, fires, jornades, estudis, etcètera. Però, aquest Diputat està preocupat perquè entén que el que es pretén en aquest Pressupost, reduint aquesta partida respecte al Pressupost del 83, és ofegar les entitats locals, perquè es veu llunyanament la possibilitat d'una voluntat de centralització de l'activitat cultural, amb la perspectiva d'un dirigisme i control culturals i, finalment, el control ideològic per part del partit del Govern.

I això ho dic perquè ahir, llegint un diari, el diari *Avui* —que també el llegim, de vegades—, hi ha un article d'un Diputat de Minoria Catalana, que em preocupa. Comença la introducció dient: «A cada país, a través de l'Administració es fixen uns objectius per contribuir al desplegament del poble, segons les característiques pròpies del Govern que en aquell moment el dirigeix. Això es produeix en tots els camps, també en el de la cultura: dirigisme cultural, perspectiva de control ideològic.» Però el que és més sorprenent és que aquest article estava fet quan deia i volia explicar els sis objectius culturals marcats en la Carta Cultural Europea. I en aquests objectius culturals es diu clarament que la diversitat és la riquesa d'una cultura comuna, base fonamental de la construcció europea. I en l'apartat sisè, o en l'apartat cinquè, diu que un dels objectius, un d'aquests sis objectius és «encoratjar la solidaritat subratllant la importància fonamental de la societat i afavorint el desenvolupament de les diferents formes a través de les quals es pro-

dueix, especialment a través de la família, dels consells locals i de les associacions de voluntaris.

Per tant, ¿com es pot fer un article dient que un dels objectius és aquest de la solidaritat a través de les comunitats locals i llavors uns Pressupostos en què es marginen les entitats locals? Això no és comprensible si no és que es té por que hi hagi aquesta diversitat enriquidora de tot país, enriquidora de la cultura, en general.

Els socialistes, quan fem esmenes en el sentit de potenciar la participació municipal, no ho fem en detriment de dir: «Nosaltres no volem que es donin subvencions a entitats privades, no volem que es donin subvencions a entitats culturals, a altres subvencions», nosaltres hi estem d'acord, però creiem que els municipis coneixen molt millor la realitat social de cada una de les localitats on han d'anar adreçades aquestes pensions.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

I aquesta és la nostra finalitat, i per això nosaltres volem potenciar aquestes partides, aquesta partida en aquest Pressupost. Ara, jo em temo que també es rebaixin aquests Pressupostos perquè es tingui por d'una competència, que aquí se'n ha dit moltes vegades, que és la competència de l'edició de revistes, catàlegs, cartells, etcètera, perquè la Generalitat és a punt d'assolir un rècord i de figurar en el llibre de Guinness dels rècords. Perquè, sincerament, d'edicions de catàlegs, etcètera, se'n fan moltíssims des del Govern de la Generalitat, cosa que em sembla positiva, però per això llavors es té por d'augmentar una partida que també va destinada a confecció de catàlegs per a les activitats plàstiques, com és aquesta partida que nosaltres volem augmentar; ara, catàlegs que poden fer els ajuntaments, que poden fer les entitats territorials. Per tant, un temor del Govern de la Generalitat a aquesta diversitat que tan enriquidora és per a la cultura. Espero tenir una resposta adequada del Diputat Colomines. Pot fer-ho de dues maneres: ho pot fer a través d'una actitud bufonesca, o ho pot fer amb seriositat. Si ho fa amb seriositat, té tot el nostre respecte; si ho fa amb una actitud bufonesca, jo penso que l'únic que fa és estimular-nos a l'activitat de control parlamentari.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Des de l'escó mateix, senyor President. Senyor Nadal, vostè ha endevinat una de les coses, escolti, que (*riallès*) a mi m'hauria agradat ser, i és ser arxiver. He fet moltes coses, però aquesta no l'he feta.

Miri, la reducció que vostè demana del concepte 259, ja l'hem discutida abans amb l'esmena 76; vostè sap que és el que correspon a l'Expocultura; ja li he explicat que és bianual, ja li he explicat la dotació que ha de tenir, ja li he explicat els problemes que té, i que aquesta partida és impossible de reduir en 10 milions de pessetes, perquè això ja està gastat, ja està llest. Per tant, en aquest sentit continuo tenint la memòria aquella en la qual explicava què era l'Expocultura i on també es mencionava la nostra voluntat que, a les entitats territorials —locals, en aquest cas—, hi teníem una gran voluntat d'atendre-les. També, com abans li he dit, en tot el que és qüestió d'augment de partides, també els diríem la nostra decisió política. Bé, ja la sap, en aquest sentit, del que nosaltres genèricament volem fer; passa que ens sembla —i ens sembla que, en rigorositat, s'ha de dir— que demanar 10 milions de pessetes el 20 de desembre, si no és d'una manera simbòlica per venir a dir això que

ha de dir, i, aleshores, està molt bé, i ja està, però aleshores no em faci a mi dir algunes altres coses que potser llavors a vostè mateix li faran riure. Jo no vull que rigui ara, en aquest moment; dir que el 20 de desembre, hem de donar això per concedir premis el 1984 i per confeir catàlegs, 10 milions de pessetes. Escolti, jo penso que hauríem de començar una feina enorme, i que no ens en sortiríem. Per tant, en aquest sentit, en aquest sentit estricte de l'esmena, nosaltres hem de dir que això, no políticament, sinó d'una manera tècnica, ens és impossible, i nosaltres hem de rebutjar aquesta esmena, perquè ens sembla una mica jo diria impròpia i, a més a més, ens sembla una mica inadequada per a la seriositat que demana aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la votació d'aquesta esmena 82, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Ve ara l'esmena 83, ja dintre de la Direcció General de Música, Teatre i Cinematografia, també del Grup Socialista. M'és plaent de donar la paraula a...

El Sr. CLOTAS: Al Diputat senyor José González, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Illustre Diputat senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor convergent, perdó, senyor President (*riallès*), senyores i senyors Diputats, el sentit de la propietat és una cosa que s'estén dintre del Grup de Convergència i Unió. Ara sembla que el senyor Colomines considera que la Comissió de Cultura és seva, almenys parla des d'aquesta perspectiva.

Entrant en el contingut de l'esmena, que és l'esmena 83, el que proposa aquesta esmena és ampliar una partida en 25 milions de pessetes, que és la partida per pagament de dobles versions dels films realitzats per productors catalans, amb crèdits procedents —i és lògic que sigui així— de l'article 23, Servei 02, Comunicacions, publicacions, treballs i altres activitats, que han sofert un augment desproporcionat del Pressupost des del 83 al del 84.

Senyor Colomines, en el cas de la partida de comunicacions, l'any 83 era de 2,4 milions; l'any 84 és del 20,5; s'ha multiplicat quasi per deu. En el cas de publicacions, treballs i altres activitats, ha passat de 2,7 a 41,7, és a dir, que s'ha multiplicat per divuit o dinou. Suposo que no afectarà massa, perquè suposo que tampoc no s'han gastat aquestes quantitats, que traiem 25 milions d'aquestes partides i els posem a una partida que considerem que és molt més important, que és el tema del pagament de doble versió dels films.

Jo crec que és evident, per a tothom, que el Consell Executiu no té una política de cinema —només s'han de mirar les cartelleres—, i això queda molt clar si s'analitzen mínimament els Pressupostos del 84, i passa el mateix en els Pressupostos del 85. Però deixem el tema del 85, per estudiar-lo amb més profunditat la setmana que ve, i en aquesta esmena centrarem la nostra atenció tan sols en un aspecte concret del cinema, que

és el cinema com a instrument de normalització lingüística. S'ha començat a parlar del tema de la normalització lingüística, i hem de dir que a Catalunya s'estrenen cada any unes cinc-centes pel·lícules, cinc-centes, de les quals la versió en català es fa només en el 2%. Suposo que el senyor Colomines, quan surti a respondre, tornarà a llegir com va fer en la Comissió, un llistat de set o vuit, suposo que no arriba a deu pel·lícules —una d'elles parlava d'ensaimades, o alguna cosa així, o d'Un, dos, tres—, i suposo que ho tornarà a dir. Compti vostè aquestes pel·lícules que dirà i ja veurà com no arriben al 2% del total de les pel·lícules que s'estrenen a Catalunya cada any.

A ningú se li escapa la importància del cinema com a instrument normalitzador, i sorprèn l'actitud del Consell Executiu sobre aquest tema. Una mica per tenir xifres comparatives direm que a TV3, el mateix any, es dediquen 800 milions de pessetes per a doblatge i traducció, 800. Resulta que al cinema se'n dediquen 10 milions. Tenint en compte que cada film té un cost —això és, almenys, el que ens han dit— de doble versió que està per sobre del milió de pessetes, és molt fàcil calcular, amb els dits i sense calculadora, senyor Colomines, on s'arriba amb aquesta partida.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, 10 milions per al pagament de dobles versions és una renúncia expressa, per part del Consell Executiu, a fer una política de normalització lingüística en el cinema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra? El senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, jo observo que aquesta aturada que hem fet no ens ha anat bé. No ens ha anat bé perquè a alguns els ha exacerbant una manera de ser que no és l'habitual, i que són descortesos, parlant de bufonades, i parlant al President... em sembla que l'ha titllat, al President, de convergent, i em sembla que això és una descortesia. No sé si m'ho ha dit a mi, però en aquest cas no m'estava mirant, i, a aquest Diputat, també l'ha afectat, perquè l'ha deixat també una mica trist. A vegades les coses tenen també una reacció diferent, però aquest Diputat...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, doctor, jo li prego que no..., li agraeixo la defensa que ha volgut fer de mi, però jo no ho he interpretat més que com un lapsus i, a més, com un error, perquè tothom sap que jo no sóc convergent.

El Sr. COLOMINES: No, és clar. (*Rialles.*) Moltes gràcies. Doncs miri, jo me n'havia oblidat, d'això. (*Rialles.*)

Miri, d'una banda, tornem al mateix, tornem a la reducció que hem de fer de dues despeses, en aquest cas. Una és de comunicacions. Saben què és això, exactament? Ho han mirat en els detalls? Són les factures del telèfon. És a dir, 15 milions, factures de telèfon. L'any passat eren menys, aquest any són més: el telèfon s'ha apujat, tenim moltes més feines, tenim moltes més coses. És així, són les factures del telèfon. S'han de pagar, aquestes factures, si no es paguen tallaran el telèfon, i llavors no els contestaran. I en publicacions, treballs i altres activitats, l'import del qual és de 41.763.000 pessetes. D'això, se'n volen treure 25 milions per al pagament de dobles versions.

Com diu molt bé el senyor Diputat, en això s'hi han invertit 10 milions de pessetes. Jo els he de dir que aquest és un capítol que s'haurà de revisar. Vull dir que nosaltres hem de tenir un

cinema, evidentment, primer en català, després hem de tenir un cinema de qualitat i després hem de tenir una incorporació al públic de Catalunya del cinema espanyol, cinema internacional i, si pot ser, en la nostra llengua, siguin en doble versió, sigui subtitulat, sigui com sigui. Però aquest és un gran problema, perquè encara que la despesa sigui una despesa pública, nosaltres hem de vigilar perquè aquesta despesa sigui l'adequada. Per tant, nosaltres l'any 1984 hem contribuït a uns quants doblatges, aquests que vaig dir en Comissió —no tinc cap mena d'inconvenient a repetir-los aquí, perquè són les coses que hem fet—; per a l'any 1985 la cosa ja està muntada d'una altra manera, i ja en parlarem, però jo opino que aquesta qüestió és una qüestió revisable, i com que sempre he dit que en el que era augment en diria també la nostra posició política, li dic aquesta que és la que em sembla que hauríem de tenir en compte. Les obres que han estat publicades en doble versió són: *Los últimos curanderos*, la *Victòria-3*, *Pa d'àngel*, *El Porno*, *situació límit*, *Victòria reduïda*, *M'enterro en els fonaments* i allò de *Un, dos, tres ensaimades*, i res més.

I res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem procedir, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin d'acord amb l'esmena 83, del Grup Socialista, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a l'esmena 84, també del Grup Socialista. Per defensar-la dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré breu. Bé, aquesta esmena el que vol és un augment de 28 milions a la partida de festivals de música en convenis amb els ajuntaments. Convenis amb els ajuntaments, repeteixo, perquè el que es vol és una col·laboració d'aquestes entitats que són els ajuntaments i el Govern de la Generalitat; col·laboració en aquesta tasca tan important de la divulgació de la música, la música per a tothom.

Aquest Diputat ha llegit la memòria, també, i ha vist que aquestes partides, almenys segons diu la memòria, van destinades fonamentalment als cicles de Nadal i als cicles d'estiu. Per tant, aquí suposo que no se'm podrà argumentar que ja estem acabant l'any i que és un absurd demanar aquest augment de partida. Suposo que hi ha molts ajuntaments que encara en aquests moments estan fent activitats musicals, en aquest cicle de Nadal, i que segurament els fons de què disposen, ja siguin propis, ja siguin potser alguna part d'aquest conveni, són insuficients. Per tant, fariem un bon ajut a aquests ajuntaments augmentant aquesta partida. I el que nosaltres proposem és que aquests 28 milions siguin a partir del procés de reduir les despeses de dietes de personal i alts càrrecs. Em penso que fer una política una mica menys ostentosa i disminuir aquesta partida és una cosa que hauríem de procurar fer en el futur.

Per tant, una mica menys de gastronomia, de viatges, i fomentar la música, sobretot en aquestes festes nadalenques.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: El doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*): Senyor President, aquesta esmena pretén la reducció del 10% de diferents parti-

des, de diferents seccions, la 02 i la 014, de dietes de personal, 28 milions, i les vol aplicar als festivals de música en convenis amb els ajuntaments.

Bé, senyor Nadal, s'ha equivocat, no és el que vostè ha trobat allí, ja ho he dit al senyor Clotas, hi haurem d'anar junts, però li explicaré el que és. Això, només n'hi ha un de conveni, i el conveni és el Festival Internacional de Música, i aquest s'està desenvolupant, i aquest ja està així. No n'hi ha cap més, de conveni. En tot cas, vostès, des dels ajuntaments, i nosaltres, des dels ajuntaments, i tots els que puguem tenir una força en els ajuntaments, hem de procurar que se signin convenis, i quan els convenis estiguin signats farem això, però de moment no n'hi ha cap més, de conveni, i, per tant, una cosa d'envergadura com representa aquesta d'un Festival Internacional de Música, no des d'avui, sinó des de la publicació, i això serà publicat, anant molt bé, si acabéssim avui —que podríem acabar, acabant a la una o les dues de la matinada—, això sortiria publicat el 27 o el 28. Llavors, tampoc hi hauria temps per fer una cosa d'aquesta envergadura. Per tant, nosaltres no podem acceptar aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, a la votació d'aquesta esmena 84, del Grup Socialista.

Els qui estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

L'esmena següent és la 85, naturalment, també del Grup Socialista, i per a la seva defensa...

El Sr. CLOTAS: Senyor President, en realitat hi ha un error en la sistematització de les esmenes, perquè l'esmena aquesta que vostè acaba de mencionar, la número 85, tant a l'alta com a la baixa, correspon a la Direcció General següent, la Direcció General del Patrimoni Escrit i Documental. Jo no tinc cap inconvenient a fer la defensa ara, però per ser escrupolosos s'hauria de defensar abans l'esmena 86, i aquesta passar-la seguidament de la següent Direcció General, que és la del Patrimoni Escrit i Documental.

El Sr. PRESIDENT: Sí, perdó. En primer terme, d'aquestes esmenes de la Direcció...

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor President. En tot cas, penso fer una defensa conjunta de les tres.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, si vol designar la persona que ha de defensar l'esmena següent.

El Sr. CLOTAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, és del PSUC. Perdó, perdó. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula per defensar l'esmena 86.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor president. Senyores Diputades, senyors Diputats, no sé si arribarem a la una de la matinada, com ens deia el senyor Colomines, però nosaltres voldríem subratllar que a diferència d'altres Comunitats Autònomes la política de cinema del nostre govern és pràcticament inexistent. Fa un moment el senyor Colomines ens deia quines pel·lícules havien estat objecte de doblatge. Jo el convido a llegir la cartellera d'avui, del dia d'avui, de qualsevol diari i que m'assenyali una sola pel·lícula, a la ciutat de Barcelona, que s'estigui passant en català, una de sola, avui, 20 de desembre de 1984.

Hi ha altres Comunitats Autònomes, hi ha altres Comunitats Autònomes que han anat a produir, no només a doblar, a produir pel·lícules pròpies, com és tota la política de cinema basc. Nosaltres, que estariem a favor d'ambdues polítiques, la de doblatge i la de producció pròpia, també estem per l'elaboració de curts-metratges i d'elaboracions que hi hagi avui, amb fets històrics, culturals i que potser no tenen suficient contingut per fer-ne un llarg-metratge. Si s'escarrassa tant, senyor Colomines, com que veig que està molt ocupat, li diré que a la Filmoteca —i ho dic perquè si acabéssim abans de la una encara ho podria aprofitar—, a les vuit, diu que fa «Fes bé i a ningú temis». Aquí ja no hi arribem. Però a les deu diu: «Una noia totalment desamparada», però totes dues pel·lícules o diu «comentada en castellano» o diu «versión original subtitulada en español», i són en alemany, crec, les dues.

Bé, nosaltres posem una partida que estava en el Pressupost del 83. No fem altra cosa que recuperar aquesta partida, un ajut a l'Institut Català del Cinema, i esperem que, si és veritat el que ens ha dit vostè, doncs, tindríem també comprensió per a això, sinó podríem dir, amb una pel·lícula: «qué he hecho yo para merecer esto?», què hem fet tots nosaltres per merèixer això?.

Gràcies, senyor Colomines; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Sí, hem tornat a canviar de tàctica, nosaltres també, senyor Ribó.

Bé, jo agraeixo l'explicació interessant que ens ha fet el portaveu comunista, però, és clar, en aquests moments a nosaltres el que ens preocupa prioritàriament és la baixa d'aquesta esmena, que, concretament, fa referència al concepte 252, de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Aleshores, aquesta partida de 8.485.000 pessetes hi figura, en el projecte de Pressupost per al 84, perquè s'ha establert sobre la base de despeses ja realitzades o compromeses en matèries de coordinació contra incendis forestals, prevenció i publicacions tècniques, i per tant, doncs, ja no podem donar-li una altra destinació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, a la votació de l'esmena 86, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Ara anirem a aquesta esmena que havia estat dislocada, amb el número 85, però que pertany al Patrimoni Artístic. Per defensar-la...

El Sr. CLOTAS: Honorable senyor President, per comunicar-li que la meua intenció fóra defensar les esmenes 85, 87 i 88, conjuntament, completament segur que la benevolència del President del Parlament, per agilitzar el debat, em permetrà una flexibilitat en la intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Si vol alguna més, també, eh?

El Sr. CLOTAS: Aquestes són totes. Gràcies. Aquestes esmenes, senyores i senyors Diputats, fan referència a la política

comunicacional i d'ajut i de preocupació institucional a la premsa escrita en català, i, retornant al debat anterior, senyor Colomines, en aquest cas també jo sé com i quan trobar l'especificitat de les partides que el Consell Executiu en els Pressupostos del 84 especifica per a ajut a la premsa escrita en català.

Miri, jo molt seriosament, el que li demano —i dic molt seriosament perquè és un problema seriós des de l'any 82— és que la premsa i els sectors de premsa a Catalunya sàpiguin trobar on són els ajuts institucionals, perquè des del 82 no els han trobat. I després entrarem en aquest aspecte. I això és el que els podria vostè, des d'aquesta tribuna, explicar.

Aquest és un tema que —no en cinc, com deia abans el senyor portaveu de Convergència i Unió— en set ocasions, set ocasions, des del començament de l'anterior legislatura —tres debats pressupostaris, una interpellació, una pregunta, una moció subsegüent a la interpellació i una sessió informativa en la Comissió de Cultura—, el nostre Grup, jo mateix, he tingut oportunitat de presentar davant de la consideració de tots els Diputats i senyores Diputades d'aquesta Cambra. I en les set ocasions..., i la setmana que ve probablement, si la Junta de Portaveus decideix que aquest sigui el calendari, tindrà oportunitat de presentar per una vuitena vegada perquè veig ja la intenció i orientació que guia el Grup de Convergència i Unió, el grup majoritari d'aquesta Cambra, entorn d'un problema seriós, greu, profund, que és el de la situació de la premsa escrita en català a Catalunya.

I aquest és un aspecte tan important i tan sensible per a nosaltres que el president del nostre Grup, també en el debat d'investidura, per tres vegades va esmentar a l'aleshores candidat Jordi Pujol, i el senyor Pujol fins a la darrera rèplica no se'n va fer ressò i li va contestar una cosa ben clara. Li va dir: «jo no estic d'acord que la premsa en català hagi sofert un retrocés en els darrers anys». I el president del nostre Grup li va respondre «doncs, vostè i jo naturalment no coincidim i vostè no coincideix tampoc amb tots els empresaris, professionals, sectors implicats en la premsa i en la producció de premsa escrita en català de Catalunya». Després veurem ràpidament una mica quina és la situació des del punt de vista professional del sector de la premsa.

El senyor Ribó feia fa poc una pregunta a aquesta Cambra, deia —crec que en paraules textuales—: «creuen vostès, senyores Diputades i senyors Diputats, que el Govern que presideix el senyor Jordi Pujol, que es diu nacionalista, està fent prou per a la normalització lingüística en aquest país?» Doncs, bé, jo em permeto respondre una part d'aquesta pregunta i és que no està fent ni de lluny prou en una cosa tan important com no solament és la utilització dels mitjans de comunicació des de la perspectiva de la normalització lingüística, sinó que és una tasca de caràcter d'identitat nacional, d'identitat cultural, d'identitat de país, a més de la de normalització, que tampoc està fent. I no l'està fent perquè el que jo sospito i comprovo que s'està fent al voltant d'aquest greu problema és la utilització partidista del que és la premsa a Catalunya, i sobretot de la premsa escrita en català.

Nosaltres, en una d'aquestes sessions d'interpellació informativa o moció aquí en el si del Parlament, havíem plantejat la necessitat, reiteradament, de cinc temes: enfocar quina era la necessitat objectiva de la premsa com a mitjà de comunicació i com a mitjà d'identitat cultural i nacional; establir els paràmet-

res que definien quina era la situació actual en què es trobava la premsa escrita en català a Catalunya; concretar, com a proposta, els objectius que creïem que podien compartir tots els Grups d'aquesta Cambra per trobar solucions en aquesta situació deficitària; quina era l'aplicació que en dret comparat s'havia fet d'altres països —i parlaré de la recomanació de la UNESCO a Holanda, Suècia, Noruega, quan la seva llengua es veia amenaçada per la pressió que imposava una llengua molt més a l'abast de tothom com era l'anglesa—, i, finalment, una proposta articulada des del punt de vista polític, institucional i econòmic. Tres fronts d'actuació entorn d'un problema que des del nostre punt de vista s'havia d'enfocar i resoldre des de la seva arrel, en profunditat, sense protagonismes, cercant la unanimitat de la Cambra.

Això, naturalment, és obvi dir que no va tenir el suport de la majoria de la Cambra i va ser constantment derrotat.

Posteriorment, i en campanya electoral, des de diferents iniciatives d'aquests sectors implicats i que es veien en greus dificultats i que avui continuen veient-s'hi es va demanar la participació de tots els Grups polítics que estaven representats en el Parlament durant la campanya electoral sobre quins eren els propòsits de capteniment en el cas que tinguéssim la responsabilitat de dur a terme la gestió i responsabilitat del Consell Executiu. I allà —molts Diputats d'aquesta Cambra ho recordaran perquè hi eren presents un portaveu de cada un dels Grups parlamentaris de l'anterior legislatura i ho recordaran perfectament—, allà es va manifestar un cert voluntarisme, un cert voluntarisme. Tothom coincidia en l'anàlisi i el diagnòstic de la situació: la premsa escrita en català està en una situació terrible, s'han de fer esforços des del punt de vista institucional, hem d'analitzar el problema des de la seva arrel i en profunditat, etcètera. És obvi dir que també hi havia un representant del Grup de Convergència i Unió en aquestes sessions. Fins i tot es va parlar de la possibilitat d'articular alguna forma d'institució o organisme autònom, cosa que no estava ben bé descrit, per tal de garantir objectivitat absoluta en la gestió, des de la responsabilitat institucional de la política de govern i del Parlament, dels mitjans de comunicació escrits en català i no caure en un parany, que posteriorment també veurem, en què cau l'actual Consell Executiu, l'actual titular del Departament de Cultura; per no caure, dic, en aquell perill d'intervencionisme que es crea quan des del poder executiu s'entén l'ajut institucional en indiscriminats ajuts de tipus econòmics que poden voler comportar pressions d'algun tipus sobre el contingut d'aquests mateixos mitjans de comunicació.

I veiem per un moment, si vostès, senyores i senyors Diputats, m'ho permeten, quina és avui la situació de la premsa. I abans faré un petit comentari històric. Des del 82 fins al 84, i també en el 85 —i ho tornarem a veure la setmana que ve si és que hi ha el ple del debat de Pressupostos del 85—, no ha variat en absolut la concepció que el Consell Executiu té de la problemàtica comunicacional de la premsa escrita en català, a Catalunya. Més ben dit, en absolut, des d'un punt de vista sí, aquell que jo dic que té un contingut pítidament partidista. I dic partidista perquè sense política comunicacional, recordarem tots quina és la problemàtica que en aquest determinat moment crea el Consell Executiu amb uns determinats avals a la premsa, amb una determinada acció publicitària a la premsa, i avui veiem, constantment, amb una determinada política de

subvencions.

La premsa criticava, el dia 13 d'aquest mes, una associació professional d'entitat que agrupa 16 revistes de periodicitat periòdica, d'abast nacional a Catalunya, escrites íntegrament en català. Deien: «no s'ha canviat en absolut l'actitud del 82 respecte al 84, ni el que es preveu en el 85». Les petites partides que es van aprovar en els Pressupostos del 83 no han estat fetes efectives avui, mes de desembre del 84; és a dir, es faran efectives, si és que s'hi fan, si és que el senyor Conseller d'Economia i Finances no decideix retallar-ho de l'any 85, es faran el 85. Però és que amb això està creant un frau, un frau de dos anys. Les subvencions, senyor Conseller, estaven aprovades en el Pressupost del 83 per ser fetes efectives en l'exercici del 83; el desembre del 84 se n'han fet un 20%, en algunes, en altres no —aquí hi ha aquesta associació que denuncia part d'aquests fets. Vol dir això que es faran efectives el 85, si és que es fan efectives el 85, amb la qual cosa dos anys de frau absolut, amb unes subvencions aprovades per aquest Parlament. És a dir que, a més de manca de política comunicacional, incompliment d'allò a què el Parlament obliga.

Però és que és més. Quan nosaltres des d'aquesta voluntat —i ho repeteixo i ho reitero fermament— sense protagonisme vam demanar en una d'aquestes interpellacions o moció que es constituís una comissió parlamentària paritària per estudiar a fons la problemàtica de la premsa, el Grup de Convergència i Unió també es va negar a això, i posteriorment —i a través d'aquestes reunions d'un gran caràcter voluntari o voluntarista gens vinculant, sobretot per a aquell partit o coalició que han adquirit majoria en aquesta Cambra i tenen la responsabilitat de govern de dur-ho endavant— vam demanar conjuntament l'estudi d'una empresa d'estudis sociològics i de situació, com és ESADE, perquè fes una anàlisi de quina era la situació de la premsa en català. Ni tan sols això s'ha volgut recolzar des de la responsabilitat del Consell Executiu.

Doncs, bé, quina és la resposta que avui els sectors professionals de la premsa escrita en català obtenen del nou titular del Departament de Cultura, el senyor Rigol? Mirin, exactament, diu això: «Que cada revista, quan tingui problemes, el vagi a veure, i ell intentarà aconseguir els diners per solucionar el seu problema, sense garantir-los res.» Aquest és, ja no el perill, sinó que aquesta és la situació real en què s'ha caigut. Això és la voluntat, o almenys jo tinc tota la certesa, d'intervencionisme davant de les diferents situacions greus, dramàtiques, per a les quals travessa la premsa escrita en català.

El senyor Rigol espera que cadascuna de les revistes, quan tingui problemes, el vagi a veure, i aleshores els solucionarà el problema segons el seu criteri, segons les possibilitats i segons —incògnita— no sabem si hi ha algun altre tipus de condició al darrere. No és això el que demanem.

El que demanem és que, o bé el Consell Executiu de la Generalitat pren la responsabilitat que li pertoca i cerca les solucions que la premsa escrita en català avui requereix, donada la seva situació dramàtica des del punt de vista de manca de lectors, des del punt de vista de majors costos en la producció, des del punt de vista de racionalitzar els sistemes educatius que permetin una lectura més fàcil dels mitjans de comunicació en català, o si no vol prendre, el Consell Executiu, aquesta responsabilitat, el que demanem és que en aquesta Cambra es prengui col·lectivament, sense protagonistes, de manera con-

junta amb els sectors professionals afectats, una comissió d'estudi i de proposta de solucions que cerqui la via més idònia i més racional per sortir d'un forat molt difícil de superar per tots aquests sectors professionals dels mitjans de comunicació, i que avui ens diuen que catorze revistes en català demanen més ajuda pública, perquè, si no, hauran de tancar gairebé immediatament.

Davant d'això els diré el que vol expressar la nostra esmena, i que es veu subjecta —ja ho dic— en aquesta proposta que sigui posteriorment, com a conseqüència d'una moció conseqüent a una interpellació, o sigui d'una acció conjunta dels Grups, busquem la solució que doni una perspectiva institucional oberta i objectiva i no partidista a aquesta dramàtica problemàtica.

Mirin, en el 83 els Pressupostos eren els següents: per a la premsa comarcal a Catalunya, 17 milions; per a la premsa diària, 29 milions, i per a la premsa nacional, 12 milions. Recordaré que tocant a la premsa nacional —premsa periòdica d'abast nacional— el 1983 es va crear aquesta partida gràcies a una esmena que el Grup Socialista va presentar, que el senyor Hortalà va transaccionar i que ens van fer negociar directament amb el titular del Departament de Política Territorial, senyor Bigatà, perquè treïés diners d'una carretera «a tranques i barranques», que l'esmena era de 20 milions i ens en van donar 12, és a dir, com a favor, sense tenir en compte quina era la situació; que en el 84 es reiteren les mateixes xifres per a la premsa comarcal i per a la premsa periòdica d'abast nacional, és a dir, 14 milions —baixen 3 milions— i 13 milions —pugen un milió—, però no per a la diària, que passa de 29 a 77. I per al 85 —ja ho anticipo— en premsa comarcal es manté igual —14 milions—; en premsa d'abast nacional es manté igual —15 milions— i la premsa diària passa a 97. És a dir, que aquí en premsa comarcal fa quatre anys que estem igual; en premsa nacional, fa un any que no existia, tres anys que estem igual, i en la premsa diària hem passat, en dos anys, de 29 a 100 milions de pessetes.

Nosaltres estem totalment d'acord que la premsa diària sigui ajudada, subvencionada i es busquin les fórmules de fer possible, rendible, una empresa, no des del control de l'Executiu de la rendibilitat d'aquella empresa, sinó pel servei que presta a aquests paràmetres que abans he esmentat d'identitat nacional, cultural, de normalització lingüística, etcètera.

El que no poden fer de cap manera és discriminar aquelles que els són útils i aquelles que no els són útils des del punt de vista partidista, i en tot cas dir-los que segueixin el procediment següent, que més que procediment és un control i un embús difícil de passar: «Vostès vinguin a veure'm, i quan em vinguin a veure, ja en parlarem.» Això els ha passat constantment a diferents mitjans de comunicació en el darrer any del 83.

Per tant, senyores i senyors Diputats, nosaltres, davant d'aquesta vuitena vegada que intervenim sobre un problema greu, que és la situació de la premsa escrita en català, demanem les següents esmenes conjuntes.

En primer lloc, l'increment per al recolzament de la premsa comarcal de 17 milions de pessetes, que surten de l'ajut a la publicació en català de la premsa diària —estem parlant de l'any 84, un Pressupost ja exhaurit.

Increment per a l'ajut a la publicació de la premsa periòdica

d'abast nacional de 12 milions i de 57 milions, que surten els 12 de la premsa diària i els 57, que és la partida més forta, de les dietes dels càrrecs i personal d'aquest mateix Departament, és a dir, altes i baixes s'equilibren, són equivalents dins del mateix Departament.

Però el que demanem, igual que demanava jo mateix en l'anterior esmena, d'una altra política enfront de les entitats territorials, és que el Grup de la majoria que dona suport a aquest Govern i el mateix Govern tinguin una sensibilitat institucional, de país, sobre els mitjans de comunicació, i que no intenti, des del poder que dona la responsabilitat executiva d'aquest país, utilitzar els mitjans de comunicació de Catalunya com a instruments partidistes al servei d'un determinat partit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vinc a la tribuna perquè el senyor Clotas a baix m'ho ha demanat, que el contestés des de la tribuna. El contesto des de la tribuna.

Sé que el senyor President probablement em renyarà, però el senyor Ribó ja es fora. Senyor Ribó, d'aquí a una hora a TV3 fan *Bronk* en català, i el veurà molta més gent que qualsevol film en qualsevol cinema.

Aquestes tres esmenes, ja ho ha explicat molt bé el senyor Clotas, però tenen un millor recolzament en uns certs aspectes de la premsa en català. Jo he plantejat unes qüestions —jo faré el torn en contra de totes tres alhora, senyor President—, unes quantes qüestions, però una de molt important, i que fa referència a la necessitat d'impulsar la premsa en català. Evidentment que cal, això, des de dos aspectes: des d'un aspecte de reforçar l'augment de lectors, és a dir, la gent ha de comprar més els diaris, ha de llegir més, però això no va lligat només a la qualitat d'aquests diaris perquè la gent els compri més, sinó que va lligat a un problema més general de normalització, i a una qüestió també, doncs —ell ha plantejat—, d'una major ajuda. Una ajuda, diríem, gairebé il·limitada, és a dir, ajudar fins allà on sigui, i tot el que necessitin fins al final.

Bé, aquest és un supòsit ideal, em sembla que seria una manera si ho poguéssim fer, si la visió de govern global que ha de tenir un govern o un estadista oblidant altres coses..., tot és interessant, a vegades el fet de repartir-ho deixant a banda coses, o que t'agraden més o que les sents molt profundes, o que et donarien més rendiment o que són molt més boniques de fer, no és la qüestió diguéssim que mesura la capacitat d'un governant, sinó que és, això, saber-ho distribuir i saber-ho equilibrar, i en aquesta situació estem.

Hi ha una ajuda establerta —vostè la sap—, però aquesta ajuda establerta, és clar, a vegades no és del gust de tothom en el sentit que algú voldria estar qualificat en un lloc en lloc d'estar-ho en un altre. Vostès saben que aquesta ajuda, que per a l'any 1983 correspondrà a 103 milions de pessetes 994.000, ve regulada per un decret, el Decret del 21 de novembre de 1983, en què l'ajut a publicacions catalanes i parcialment catalanes ve regulat segons la seva difusió, segons la seva difusió i segons la seva periodicitat.

És a dir, per exemple, les subvencions a publicacions periòdiques d'una periodicitat mínima setmanal, d'això, per exemplar difós —difós, no imprès— se'n paguen 3 pessetes per ex-

emplar, això ja ho saben; la Cambra val la pena que ho sàpiga això, no?

Per a subvencions amb periodicitat superior a la setmanal i de difusió general escrites totalment en català hi ha un escalonat, hi ha un escalonat, i en els 25.000 primers exemplars es paguen 12 pessetes per exemplar, 12 pessetes per exemplar, des de 25.000 a 50.000 exemplars es paguen 10 pessetes per exemplar, de 50.000 a 75.000, 8 pessetes, i a partir de 75.000 es paguen 3 pessetes per exemplar; és a dir, que el pagament és, doncs, en la primera fracció, tant, tant, tant, i així, doncs, és clar, la fracció global.

En les subvencions periòdiques infantils i juvenils totalment escrites en català també hi ha un escalonat: fins als primers 100.000 exemplars, 6 pessetes per exemplar, de 100 a 300.000 exemplars, 4 pessetes per exemplar, i de 300.000 exemplars en endavant, a 3 pessetes per exemplar.

I en les publicacions comarcals també escrites íntegrament en català, fins a 5.000 exemplars, 12 pessetes per exemplar; de 5 a 10, 10 pessetes; de 10 a 15, 8 pessetes, i de 15 en endavant, 6 pessetes. Encara hi ha alguna altra ajuda d'algun altre tipus de premsa, però això és el més important perquè vostè sàpiga com va.

Deixin-me-li dir ara d'aquestes quatre o cinc classificacions que jo he fet el que correspon a la subvenció del 83, que no es paga en el mateix 83, es paga en el 84, eh?, es paga a anys vençuts, això és el que diu el Decret, vol que l'hi llegeixi? Home, ho diu el Decret. Mentre no es derogui aquest Decret val aquest Decret, i ja està. A anys vençuts. El del 83, es paga el 84; el del 84..., perquè és exemplar venut, i no es pot saber l'exemplar venut abans que el venguin. Per tant, és una vegada liquidat això.

Que això produeix un problema i una distorsió? És possible, i això és el que s'ha d'arreglar, i potser el senyor Pujol deia: «Vingui, i mirarem a veure com arreglem això.» Però, realment, comprenc que avançar aquests diners pot ser el problema, però de moment no hi ha cap altra solució que aquesta: exemplar venut, i per saber els exemplars que hem venut llavors s'ha de fer la liquidació al final, i es fa la liquidació al final d'any. Que es podria fer cada mes? Doncs, potser sí. No ho sé, però aquesta és una altra qüestió tècnica que ja resoldran. Això és el que diu el Decret.

En publicacions de periodicitat mínima setmanal, hi ha tota una sèrie —no l'he llegida tota—, però n'hi ha tres de molt característiques, que són *El Món*, *Regió 7* i *El 9 Nou*. I també, tota una tira que van des de *Torelló* a l'*Alt Camp*, a *La Veu del Maresme*, a *l'Actualitat* de Reus, etcètera. Però aquestes són les més importants perquè són les que han venut més exemplars. Saben quants exemplars ha venut per pagar el 1984 del 1983 *El 9 Nou*? 7.005 exemplars, que a 3 pessetes corresponen 2.117.000 pessetes que rebrà de subvenció. *El Món*, 2.117.934 pessetes, *el Món*, 510.603 exemplars, que és una subvenció d'1.531.808 pessetes. *Regió 7*, 664.200 exemplars, que representen una subvenció d'1.992.600 pessetes.

I aquests són els números, i aquí no hi ha més trampa; és aquesta. S'ha venut això, es paga això. Que això voldria que en lloc de pagar-se d'aquesta manera es pagués d'una altra? Això és un altre problema, però aquesta és la qüestió.

Pel que fa a publicacions superiors a la setmanal, agafem-ne una, com a publicació, doncs, que vostès entendran de seguida:

Serra d'Or. *Serra d'Or* fa una mitjana de 116.200 exemplars, i això és fa amb l'escalonat: els 25.000 primers, a 12 pessetes, són 300.000; els altres..., etcètera, total, signifiquen 873.000 pessetes. Això és el que anualment se li dona de subvenció. I *Cavall Fort*, per exemple, 672.000 exemplars venuts, amb l'escalonat de 100.000 a 6 pessetes, fins a 300.000, 4, i fins a 672.000, 3, rep una subvenció de 2.516.000 pessetes.

Finalment, tenim les publicacions diàries en català —aquí en porto moltes, però jo li dic les més característiques perquè tinguem tots una idea de com es fa aquesta subvenció i que no es fa de qualsevol manera; es podria fer d'una altra, però es fa d'aquesta manera—, i que són el diari *Avui*, *Punt diari* i *Regió 7*.

L'*Avui* rebrà una subvenció de 41 milions de pessetes, en nombres rodons —41.460.504 pessetes. Són 38.625 exemplars, de mitjana, venuts; a 306 edicions que es fan l'any, per 3 pessetes, són 35 milions, i tant de subvenció, més el suplement dominical —el suplement dominical es ven més el diumenge que els altres dies—, que porta un increment que és el que fa pujar fins a 41 milions de pessetes.

Punt diari ven 10.126 exemplars, de mitjana; per 312, i multiplicat per 3, són 9.477.000 pessetes. I la *Regió 7*... No tinc aquí, ho sento, no tinc el nombre d'exemplars que ven, perquè m'han donat la xifra global, i no he tingut temps de fer-ho, però si el senyor Clotas vol, quan ens veurem ara a baix, ja telefonarem i ja en parlarem (*rialles*), no li puc donar més aclariments sobre això.

«S'està fent prou, amb això?», pregunta el senyor Clotas. Jo li diré: «No, és clar que no s'està fent prou; s'ha de fer més». I si això, tal com està muntat, no és suficient i no ho soluciona, hem de mirar de muntar-ho d'una altra manera, però no dient que això és una cosa en què el Govern no hi té cap interès, que només hi ha un sector de la nostra societat que hi està interessat... Tots hi estem, senyor Clotas, d'interessats. I això és el que hem fet, això és el que hem fet amb un decret, això és el que anem fent sempre. Vostè no sabia que es pagava a anys vençuts; ara, ja ho sap. Tot això hem guanyat i aquesta és la situació real dels fets, donat que la incorporació d'aquests milions que vostè demana per comarcal i etcètera, no serviria de res, perquè es pagarien exactament igual, d'aquesta manera, i això ja està previst. Nosaltres, pensant que s'ha de solucionar i que si en poguéssim donar més en donaríem més, nosaltres hem de dir «no» a les seves tres esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Senyor President, per... en virtut dels articles 64.1 i 66.3, perquè no solament he estat al·ludit, sinó que s'han posat en boca meva paraules que no he dit, si em permet una breu intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo els prego que siguin molt, molt parc en aquesta qüestió.

El Sr. CLOTAS: Molt breu, sí, senyor President. El senyor Colomines deia que sortia a la tribuna perquè jo li havia demanat que sortís a la tribuna. El senyor Colomines sap perfectament que no és així. Jo li agraeixo que surti a la tribuna com que em vulgui contestar des de l'escó. En realitat, m'hauria agradat que hagués estat present en aquest hemicicle —contestés o no— el senyor Rigol, però, en realitat, em dirigia

a cadascun dels Diputats d'aquesta Cambra; fins i tot als qui formen part de la majoria de Convergència i Unió, que probablement votaran disciplinadament, però que estic convençut que comparteixen part, o tots, els arguments, les preocupacions que jo he volgut esmentar aquí avui.

En tot cas, lamento que, a més de jo mateix —que n'he tingut oportunitat—, no tinguin oportunitat també molts mitjans de comunicació i molts sectors implicats, perquè han estat clarament contradits entre el que ells diuen i el que el senyor Colomines ens està exposant.

Gràcies, senyor President.

(*Ll. Sr. Colomines demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyor Colomines, però un instant, eh? Li ho prego.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*): Senyor President, un instant. Bé, si el senyor Clotas vol que sigui dit que no m'ha dit res, jo l'aprecio molt; no m'ha dit res.

En relació que jo he contradit altres persones que no són aquí, la meva missió no és contradir ningú més que el Diputat que em fa una proposta, que em sembla molt raonable, però que nosaltres no la podem admetre per una qüestió molt puntual, i no per una qüestió política, i no he contradit absolutament ningú més. Per tant, això, que quedi clar.

Gràcies.

(*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó? Els prego que vegin, senyors Diputats, a què porta aquest apartar-se de les instruccions de la Presidència. (*Rialles.*)

Vinga, el senyor Ribó té la paraula, però per un minut...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, en virtut de més articles, i per al·lusió inicial que ha fet el senyor Colomines a la meva intervenció anterior. Puc, senyor President? (*El M. H. Sr. President assenteix.*)

Senyor Colomines, nosaltres hem presentat una esmena, que la té en el *Diari de Sessions*, i que es refereix estrictament a cinema, i la nostra argumentació, i la pregunta que li fèiem —i la indicació que li fèiem, no és cap pregunta, però es pot constatar— era sobre el cinema i els cines que avui hi ha a Barcelona on es pugui anar a veure pel·lícules —llargs-metratges o curts-metratges—, i vostè em surt per la tangent parlant de la televisió.

Nosaltres no volíem amagar la qüestió com vostè l'amaga amb la televisió, com podríem amagar-la dient-li que, sobre onze teatres, només dos ho fan en català, o com podríem dir-li que hi ha tres milions i mig de publicacions en català, o que, si han de cobrar de manera tan endarrerida les subvencions, hauran tancat, ja, quan vinguin les subvencions.

Nosaltres, senyor Colomines...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, li prego...

El Sr. RIBÓ: Tornem a la qüestió: hi ha una manca de presència total, avui, a la cartellera de Barcelona ciutat, d'aquestes pel·lícules que vostè anunciava, o d'altres, que expressin un apèndix o un inici de política de part del Govern que vostè vol defensar en aquesta tribuna.

(*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé. El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Perquè consti en acta la meva més enèrgica protesta per les intervencions que hi ha hagut en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo torno a refermar la meua petició —i si convé serà més que petició—, perquè ningú no s'aparti del seu tema per cap concepte, i que evitin, no ja les al·lusions, sinó les més lleus personalitzacions. I, per endavant, doncs, anuncio que seré molt rigorós en aquesta qüestió.

Seguim, doncs, ara, amb la discussió de l'esmena 89. Ah, perdó, hem de votar les esmenes aquestes, sí.

Els qui estiguin a favor de les esmenes 85, 87 i 88, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Amb això hem acabat el Pressupost del Departament de Cultura.

Entrem ara en el Departament de Sanitat i Seguretat Social. La primera esmena, que és la 89, és del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la dono la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de començar, i seguint les instruccions del senyor President, voldria tornar a dir, com ja vaig dir ahir a la nit, que no és voluntat d'aquest Diputat d'ensarronar cap Diputat de la majoria, ni de fer-lo quedar malament, i que si s'ensarronen o queden malament —que ho diuen ells— és gràcies als seus mateixos mèrits, però aquest humil Diputat no n'aporta cap. Això, per endavant, i que quedi al més clar possible.

No sé quin Diputat em contestarà, però la primera esmena nostra té l'interès de demostrar, no tant l'alça i la baixa, sinó la irracionalitat i —m'atreviria a dir més, encara— la manca de seriositat amb què es fan els Pressupostos per part del Govern de la Generalitat.

Se'ns diu que, quan critiquem la partida «estudis i dictàmens», és una esmena horitzontal, que la fem cada any, que és una mania, i que això no té cap sentit. Jo vaig a intentar demostrar, senyores i senyors Diputats, com això no és així, amb l'esmena que estic defensant.

Mirin, en el Gabinet del Conseller de Sanitat i Seguretat Social, per a estudis i dictàmens hi ha pressupostats 28 milions de pessetes. En canvi, per a transferències a l'Institut d'Estudis de la Salut n'hi ha 22 milions de pessetes. El cost total, la despesa total de l'Institut d'Estudis de la Salut és —en capítol I i capítol II, fonamentalment, no té res més, no té altres capítols, aquest tipus d'institut; és personal i compra o venda, o oferiment, de serveis— 50 milions de pessetes. Doncs, bé, aquest Institut d'Estudis de la Salut, que ha de fer cursos, estudis, i, per tant, aquest sí que seria lògic que tingués una alta partida d'estudis, dictàmens, publicacions, perquè és un Institut d'Estudis de la Salut, saben quina partida hi ha? Doncs, ja els ho diré: «Publicacions, treballs i altres activitats de l'Institut d'Estudis de la Salut, 60.000 pessetes». «Publicacions, treballs, estudis i dictàmens del Gabinet del Conseller, 28 milions de pessetes». De 28 milions de pessetes a 60.000 pessetes! I és l'Institut d'Estudis de la Salut, senyor Conseller! Per a infraestructura i biblioteques: 100.000 pessetes.

El Gabinet del Conseller és l'altra part de la nostra esmena, perquè passem 50 milions de pessetes, en xifres rodones, cap a l'Institut d'Estudis de la Salut, perquè volem potenciar l'Institut d'Estudis de la Salut, perquè voldríem que fos l'Escola de

Salut Pública de Catalunya i, desgraciadament, amb les partides que s'hi destinen, no ho està essent. Altres escoles i altres centres privats, on Diputats d'aquesta Cambra —com ells han dit, jo no ho dic— treballen, estan fent una labor substitutòria del que hauria fet l'Institut d'Estudis de la Salut, però, és clar, ho estan fent perquè és un lloc on es paguen matrícules molt altes, i on els professors cobren sous molt alts, i, aleshores, aquests Diputats que diuen que treballen en altres institucions es beneficien que l'Institut d'Estudis de la Salut només tingui 22 milions de pessetes i, en canvi, els estudis i dictàmens per persones alienes al Departament, 28 milions; i, els estudis i dictàmens i treballs de l'Institut d'Estudis de la Salut —i suposo que em fan confiança, senyores i senyors Diputats... no estic fent una ridiculització—, 60.000 pessetes. De 28 milions a 60.000 pessetes!

Bé, en total... Ah!, em quedava l'altra partida, la d'infraestructura del Gabinet del Conseller, 27 milions de pessetes. Infraestructura de l'Institut d'Estudis de la Salut, 100 milions de pessetes.

És per això, per demostrar que quan estem en contra dels estudis i dictàmens, quan diem que aquí s'amaguen altres partides, quan diem que això amaga unes polítiques amb les quals no podem estar d'acord —i en aquests moments els estem donant un exemple concret, gràfic i documentat—, és per això que nosaltres, a la nostra primera esmena del Departament de Sanitat i Seguretat Social, esmena important però —haig d'anunciar— menor que altres que defensaré després i que van formar part del contingut de l'esmena a la totalitat, de menor entitat política, de menor gravetat política, en opinió d'aquest Diputat, almenys, que nosaltres proposàvem passar 28 milions dels estudis i dictàmens per persones alienes al Departament del Gabinet del Conseller i 27 milions d'infraestructura, que es convertien en 50 milions per a l'Institut d'Estudis de la Salut. Ara, és clar, jo entenc que als Diputats del Govern, i a alguns d'aquests Diputats que tenen tanta feina i tants altres treballs, els interressi votar en contra d'aquesta esmena, perquè..., ¿saben què vol dir votar en contra d'aquesta esmena? Que aquestes institucions privades, confessionals o no, podran continuar donant cursos de salut amb matrícules molt elevades, elevadíssimes, i amb sanejats ingressos per a les butxaques dels seus professors. És potser per això que ara assistirem al vot en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, de l'escó estant. Aquesta esmena, la número 89, pretén passar uns diners dels conceptes «estudis i dictàmens» i «Promoció i desenvolupament», del Gabinet del Conseller, a un organisme específic autònom, l'Institut Català de la Salut.

Aleshores, aquí, el senyor Espasa ens fa una comparació entre els estudis fets en un lloc i en l'altre, com si fossin equivalents. Nosaltres, el que podem dir és que els «Estudis i dictàmens» i la «Promoció i desenvolupament» d'allà on vol treure els diners, agrupen i engloben les partides corresponents a tots els serveis d'aquesta secció pressupostària; el que no hi engloba són les de l'Institut d'Estudis de la Salut perquè és un organisme autònom.

Aleshores, el que nosaltres volíem deixar clar és que els estudis i dictàmens —i la promoció, evidentment, encara més—

fets per la Conselleria, en els serveis de la Conselleria o en l'Institut d'Estudis de la Salut, no tenen res a veure els uns amb els altres, o molt poc a veure. A tall d'exemple li diré que en aquests estudis i dictàmens, doncs, hi ha un estudi actuarial sobre la Vall d'Hebron; no té, diria jo, cap incidència en les competències específiques de l'Institut d'Estudis de la Salut. En el tema de promoció i desenvolupament, evidentment a tall d'exemple també, en aquesta partida s'hi ha carregat, doncs, el cost de la realització d'unes jornades sobre Seguretat Social obertes a les Comunitats Autònomes, moltes de les quals, com sap el senyor Diputat, no disposen d'aquests serveis transferits de la Seguretat Social, i aleshores la Conselleria de Sanitat, doncs, ha tingut el plaer de poder informar de les dificultats, de la problemàtica, de tots aquests serveis, i per tant, doncs, entenem que la distribució que s'ha fet és adequada a les necessitats pròpies, donada la limitació de recursos globals, del que és estrictament el Departament i el que és l'Institut d'Estudis de la Salut. I, en tot cas, si avui acceptéssim aquesta esmena i transferíssim els diners, els escassíssims diners —si és que en queda algun— que no s'haguessin despesats o compromès d'aquestes partides, ens trobaríem que d'aquí a final d'any, evidentment, l'Institut d'Estudis de la Salut no té ni temps material de fer cap estudi, ni tan sols, d'encarregar-lo, sobretot si ens movem al ritme que ens movem, que realment els dits de la mà sobrarien per comptar els dies hàbils d'aquí a final d'any.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a votar, doncs, l'esmena defensada per l'Honorable Diputat senyor Espasa.

Els qui estiguin a favor de l'esmena aquesta, 89, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 54 en contra i 2 abstencions.

Toca ara l'esmena 90, del Grup Socialista. Per defensar-la, l'Il·lustre Diputat senyor García...

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyor President, abans de començar el meu torn de defensa, li comunico que defenso conjuntament les esmenes 90, 92, 94, 95 i 96.

El Sr. PRESIDENT: Fins a la 96. Gràcies.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Aquestes esmenes les defenso conjuntament, no evidentment per l'hora que és, sinó perquè totes parteixen de la baixa d'un mateix concepte, i procuraré breument no cansar els Diputats de la Cambra intentant explicar, en primer lloc, el perquè de la baixa i, en segon lloc, les altes, les altes que el meu Grup parlamentari ha volgut presentar com a alternativa a aquestes baixes.

En primer lloc, la baixa, com vostès saben perfectament bé, llegint l'esmena 90, és d'un concepte pressupostari que diu, textualment: «Per afrontar obligacions financeres de la Fundació Patronat de l'Hospital Oncològic de Catalunya.» Vostès saben que el meu Grup parlamentari, coincidint amb altres Grups de la Cambra, ha manifestat al llarg d'una vasta discussió parlamentària quina és la posició contrària a la política del Departament en relació amb l'Hospital Oncològic.

Ho hem fet, en primer lloc, tenint en compte que l'Hospital Oncològic, tal com està, on està situat i pel que significa com a

hospital monogràfic, anava contra les primeres posicions que es prenen en el Pla, el Mapa Sanitari, primer Mapa Sanitari, primer instrument de planificació de la política sanitària de Catalunya. Vull recordar en aquesta Cambra que és com a conseqüència d'un error, una esmena que en diuen «error», ara, al *Diari Oficial de la Generalitat*, que s'introdueix l'Hospital Oncològic dintre del primer mapa sanitari de Catalunya. Ho va fer immediatament després, pocs mesos després de la presa de possessió del Govern de Convergència i Unió durant la primera legislatura, i d'alguna manera venia a sancionar via correcció d'errades, per ser més exactes —*Diari Oficial de la Generalitat*— el que era una política absolutament diferenciada que no constava amb el que havia estat el procés d'elaboració del Mapa Sanitari de Catalunya.

Dit això, nosaltres hem estat en aquesta Cambra informant els mitjans de comunicació i les senyores i senyors Diputats de quina era la nostra posició. No vull entrar en el contingut concret de si el procés de construcció, de la inversió, via fundació, etcètera, de l'Hospital Oncològic s'havia fet comptant, doncs, amb els permisos corresponents de les autoritats locals —de l'Ajuntament de l'Hospitalet, com vostès saben, encara no té permís. Però, en fi, no és aquest el tema. El tema central és que nosaltres hem dit que no era una bona política la de fer —i està recollit en el *Diari Oficial de la Generalitat*— aquesta subvenció, aquest suport, a una iniciativa, en aquest cas, que, des del punt de vista d'inversió, no tenia per a nosaltres una rèplica, però sí des del punt de vista de la política sanitària. I ho fèiem, i aquest és el contingut de la primera esmena, per una raó molt senzilla, perquè, com vostès saben, la situació dels serveis d'oncologia del sector públic sanitari de Catalunya és no solament deficient, sinó que calia una política activa de defensa, de promoció, del que és el servei d'oncologia.

Se'ns pot dir —de fet, se'ns ha dit al llarg de la discussió— que la justificació per salvar la situació, podríem dir, de fallida de l'Hospital Oncològic, de la Fundació, no solament era quant a inversió, sinó perquè la situació dels serveis d'oncologia era realment deficient, des del punt de vista de la investigació oncològica, des del punt de vista de la prestació del servei sanitari a la població, i això, segurament, en part és cert, que hi ha aquesta deficiència. La nostra crítica era evident en el moment que es feia això, i era evident perquè nosaltres voldríem posar l'accent en la defensa del sector públic.

Quan es parla —s'ha parlat— d'ensenyament i de sanitat, hi ha una certa contradicció. Se'ns diu, se'ns deia fa poca estona: «El Grup Socialista», no sé si recordaré exactament les paraules, «en aquesta matèria, fa el que el meu portaveu del meu Grup parlamentari acusava d'alguna manera al Grup de Convergència i Unió, de no fer una política de realitat, sinó de fer una política de somni.» Se'ns deia: «Hi ha una realitat»; una realitat és que en matèria de sanitat hi ha una realitat de poca inversió pública, poc sector públic sanitari que fa necessària una política de col·laboració, diguem «de concerts» —per parlar amb el llenguatge que ens entenem— amb el sector privat. I això era la realitat. El somni era pensar que des de Catalunya en la situació actual podíem fer una política de promoció del sector públic.

L'únic que demanem, senyor Conseller, vostè ho sap perfectament bé, és que potenciï el que és la seva primera responsabilitat. Se'ns diu des d'aquesta tribuna, parlant de l'altre Departa-

ment: «Oh, és que la responsabilitat és de tot el sector sanitari; també del privat.» D'acord, segurament aquesta és la seva responsabilitat, però per sobre de la responsabilitat global hi ha la responsabilitat de fer funcionar el sector públic, que és la responsabilitat prioritària que vostè té. Ara se'ns presenten els fets consumats; hi ha uns acords, hi ha una gravíssima discussió, per mi, per aquest Diputat, que va denunciar des d'aquesta tribunal que, entorn de l'afer de l'Hospital Oncològic, Catalunya i el seu Govern havien estat sotmesos a un procés de pressions; pressions de la Fundació, pressions de les Caixes que havien de fer cara —i per això hi ha la partida pressupostària— a unes obligacions, a uns compromisos contrets, senyores i senyors Diputats, per persones i entitats alienes a la mateixa Administració, i és l'Administració, el govern, en definitiva, l'errari públic, el que ha d'acudir a donar suport a una iniciativa que no és la iniciativa pública, que no és la iniciativa del sector públic sanitari de la nostra terra. I es fa amb tot aquest procés que jo havia qualificat de pressions, procés conflictiu, per què no dir també un cert espectacle desagradable. Recordo els mitjans de comunicació: si el Consell Executiu donarà suport o no, si el Consell Executiu signarà o no un determinat document, si el Consell Executiu, en definitiva, donarà un concert... És a dir, garantirà el funcionament de l'Hospital Oncològic de Catalunya amb recursos públics. Aquest va ser el debat. Pressions importants, posicions enconstrades dintre del Consell Executiu, posicions divergents dintre del Consell Executiu, perquè aquest concert, senyores i senyors Diputats, quan es faci, s'haurà d'explicar al poble de Catalunya d'on es treu, perquè els recursos són limitats.

Venim a aquesta Cambra, des d'aquesta tribuna, dient «tenim recursos limitats». Si tenim recursos limitats el que hem de fer és prendre opcions, prendre opcions sobre les prioritats d'aplicació. I vostès han d'explicar al poble de Catalunya per què l'Oncològic és una prioritat, per què l'Oncològic i el seu salvament és una prioritat, i per què no ho és, per exemple, i ho vaig anunciar des d'aquesta tribuna, obrir les residències d'assistència sanitària del sector públic, tancades encara. Això s'ha d'explicar, s'ha d'explicar perquè és que, si no, no s'entenen les seves prioritats, no s'entén que és pugui dir que hi ha recursos limitats i es destinen a unes iniciatives segurament legítimes —hi torno a insistir—, però que són decisions polítiques i s'han d'explicar, perquè nosaltres tenim altres decisions i volem explicar-les també en funció de les seves resolucions.

Nosaltres presentem esmenes concretes. No torno a insistir en la matèria, perquè és sobrerament coneguda la nostra posició. Primera, distribuir aquesta partida de fer cara a les obligacions financeres del Patronat, etcètera, distribuir-la en diferents partides pressupostàries. Primera partida, dotar els serveis d'oncologia del sector públic sanitari, que jo crec —en tot cas, és la línia de coincidència del Conseller i del meu Grup parlamentari— que hem de reforçar els serveis d'oncologia. Aquesta és una línia de la nostra esmena número 90.

Pel que fa referència a l'esmena 92 —no els canso gaire més—, subvencionar les corporacions locals per finançar el dèficit provocat per les prestacions de serveis sanitari.

L'esmena número 95, subvencionar el Consorci Hospitalari de Catalunya, iniciativa pública important, que he expressat abans, de conjunt d'hospitals de xarxa comarcal, hospitals municipals de gran tradició a Catalunya; subvencionar el Consorci

d'Hospitals Públics de Barcelona.

Aquestes són les raons de la baixa i l'explicació de l'alta que presento.

No voldria acabar la meua intervenció, també amb tota la cortesia, sense dir-los, a les senyores i senyors Diputats, al senyor Conseller d'Economia i Finances —que ho sap perfectament bé—, que per als pobres Diputats de l'oposició que hem de fer unes esmenes al Pressupost, a un Pressupost, a la Llei Pressupostària, amb quinze dies —rigorosos, normalment, quinze dies—, estem obligats, si és que volem fer alguna esmena que tingui una certa coherència, a estudiar necessàriament la documentació que se'ns presenta. No tenim la sort de tenir la majoria absoluta i comptar amb els serveis que li dona la mateixa Administració, els serveis que són fonamentalment a la seva disposició, a la disposició del Govern i dels Diputats de la majoria.

Els Diputats de l'oposició hem d'agafar el PP 01, el PP 02, necessàriament (*remor de veus*), perquè si no difícilment ens podem assabentar de què va aquest Pressupost.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, el Diputat ...

El Sr. ALIGUÉ (*de l'escó estant*): Senyor President, gràcies, és per demanar l'acumulació del torn en contra a les esmenes que acaba de defensar el senyor García...

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord, ja hi comptava, ja.

El Sr. ALIGUÉ: ... més les del PSUC, si us plau, la 91 del PSUC.

El Sr. PRESIDENT: Que tingui la bondat de sortir, doncs, a defensar el torn en contra. (*Pausa.*)

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Senyor President, si m'ho permet, és que el Partit Socialista Unificat de Catalunya té unes esmenes...

El Sr. PRESIDENT: No se sent, perdó, acosti's això a la boca.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President (*rialles*). És que el meu company demanava l'acumulació del torn en contra, no d'aquestes esmenes —cosa lògica—, acumular-les després de sentir el Portaveu que sigui del Partit Socialista Unificat de Catalunya amb unes esmenes que són exactament iguals, perquè són a aquest mateix concepte i amb unes quantitats diferents.

El Sr. PRESIDENT: Sí, em sembla lògic. Aleshores, l'Honorable doctor Espasa... (*L'H. Sr. Espasa s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Sí, el que passa, senyor President, és que a vegades la voluntat de simplificar del Grup que dona suport al Govern ens sembla excessiva. Les esmenes quantitativament són iguals, però jo no sé com poden saber ja quina serà l'argumentació política, i en tot cas, en tot cas, una és de modificació i la nostra és de supressió. (*remor de veus.*)

Crec, senyor President, que s'hauria de substanciar el debat en contra. La nostra esmena és una esmena d'un altre tipus, encara que sigui al mateix concepte.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no es pot negar que tenen unes connexions, eh? (*Pausa.*) Bé, si hi ha oposició per part dels esmenants, doncs, passeu a...

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. La intervenció que acaba de fer el company García en les esmenes que ha presentat el Grup parlamentari

Socialista, les números 90, 92, 94, 95 i 96, totes elles fan referència a deixar buit de contingut el concepte 771.01, que es refereix a l'Hospital Oncològic de Catalunya.

A la vista de la lectura de la denominació, veiem que diu: «per fer cara a obligacions financeres de la Fundació Patronat de l'Hospital Oncològic de Catalunya». Nosaltres entenem que aquí ahir es rebia..., l'Honorable Diputat ahir va fer referència que s'havia concertat una operació amb l'Hospital Oncològic de Catalunya el 20 de gener de l'any 84. Aleshores, nosaltres entenem —el Grup al qual pertanyo i que dona suport al Govern de la nació catalana—, entenem que nosaltres no podem permetre la baixa d'aquesta partida perquè, doncs, aquí, aquestes 285 milions de pessetes que hi ha en aquest capítol han de servir per fer cara al concert que va signar al seu dia la Conselleria.

Per tant, nosaltres, senyors Diputats, no podem votar a favor; per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar les esmenes que han estat defensades per l'Il·lustre Diputat senyor García, del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 26 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Ara ve l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya número 91. L'Honorable Diputat doctor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. Lamento haver irritat —sembla, i seré sotmès al càstig de no-contesta— el Grup de Convergència i Unió, però precisament no acumular aquesta esmena era perquè el contingut polític que li volia donar aquest Diputat i el Grup que representa era, no contradictori, però sí complementari amb el que ha donat el senyor Lluís García. Estant absolutament d'acord —i d'aquí el nostre vot— amb totes les argumentacions que ell ha donat, nosaltres volíem aportar a la Cambra —i crec que ho farem— uns altres arguments diferents, d'un altre pes polític, diferents, no en el camp sanitari estrictament, sinó en altres camps, sobre aquesta mateixa esmena, i és per això que aquest Diputat l'ha volgut defensar separatament. Si això s'ha entès com una voluntat d'allargar innecessàriament el debat, ho sento, senyors de Convergència i Unió.

Després començaré la defensa de la meva esmena, insisteixo, no recollint, perquè els dono per assumits, cap dels arguments del senyor García, sinó a partir de la defensa que ha fet el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula d'aquesta partida.

Senyores i senyors Diputats, són 285 milions per afrontar a les responsabilitats, les despeses financeres del patronat de l'Hospital Oncològic. I ell ha dit: «Oh!, és que no podem acceptar que es tregui aquesta partida, perquè va ser un pacte que va firmar el nostre Conseller, i els pactes s'han de complir.» És clar que sí que s'han de complir; aquesta és també la nostra voluntat. Però és que resulta, senyor Conseller de Sanitat, i senyor Conseller d'Economia i Finances pel que li pertoca de vigilància del patrimoni de la Generalitat, que els pactes no s'han conservat, senyor Diputat de Convergència i Unió. Els

pactes s'han incomplert i una vegada més aquesta Cambra ha estat burlada; a aquesta Cambra se li ha dit una cosa, s'ha fet una promesa política per part del Conseller de Sanitat, i després no s'ha complert. I saben quina és aquesta promesa que no s'ha complert? Doncs el punt segon dels pactes que, per defensar la seva esmena, el Diputat de Convergència i Unió m'ha dit: «Sí, senyor, aquí estan aquests pactes, aquí els tinc, senyor Diputat». I sap què diu el segon punt? «En el termini d'un mes», i estem parlant del gener del 84, i estem al desembre, n'han passat dotze, de mesos, «la Generalitat procedirà, després de la signatura d'aquest document, a prendre el grau de participació en la junta del Patronat, proporcional a la despesa que hi farà.»

I fixin-se, senyores i senyors Diputats, que estem en un concepte i en un capítol que no és el IV, no és transferències de capital, subvencions. Estem en el capítol VII, és a dir transferències de capital i, per tant, des del punt de vista pressupostari s'entén que hi ha una voluntat de participar i, en la mesura que es vagi fent aquest ajut financer, convertir-se en propietari d'aquesta institució. Però han passat dotze mesos. I, si no és així, jo agrairia molt —i també com se m'ha anunciat veladament, em comprometo a no utilitzar el torn en contra— que el senyor Conseller de Sanitat em contestés simplement amb una paraula, que consumirà menys d'un segon: sí, o no, s'ha complert el que vostè va firmar. Perquè, per dir-ho breument i per no esgotar el temps, senyor Conseller de Sanitat, senyor Conseller d'Economia, senyores i senyors Diputats, això és com si un anés a comprar un pis, pagués i no l'escripturés. La Generalitat va pagant el Patronat de l'Hospital Oncològic, la Junta de Damas de la Protecció del Càncer, o no sé qui, i no escriptura res. Amb els pactes a la mà.

Solemnement, no aprofitaré el torn en contra, però sí que li demano, senyor Conseller de Sanitat, o senyor Conseller d'Economia i Finances: han complert vostès els pactes a què s'obligaven amb el document que van firmar fa onze mesos? És a dir: han passat a participar en el patronat de l'Hospital Oncològic? Hi ha voluntat de ser majoritaris, com es proposava en aquest document?

Ho torno a repetir: no utilitzaré la possibilitat de tornar a intervenir si parla un Conseller, però els demano que em contestin.

El Sr. PRESIDENT: El Doctor Laporte, l'Honorable doctor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Senyor President, senyor Espasa, només he demanat la paraula per dir-li que no li penso contestar. Vostè sap que disposa de molts recursos parlamentaris per formular-me preguntes o interpellacions. Com sempre, estic a la seva disposició per contestar quan me la faci, però no estic disposat a deixar-me sentir cada vegada que no sóc capaç de sortir-li a contestar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, donem per fet el torn en contra, amb la promesa formal que aquest debat el tindrem extensament quan discutim els Pressupostos del 85.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena presentada per l'Honorable Diputat doctor Espasa, que és la 91.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Segueix ara l'esmena 93, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, aquesta molt breument, i acumulant la 93, que se m'acaba de dir, si no m'equivoco, i la 97. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ESPASA: La 97... simplement, i per estalviar i no cansar la Cambra, hi ha aquí un error —se'm dirà que és de transcripció, jo crec que és conceptual. Nosaltres, simplement, per anunciar que proposem una esmena transaccional —sobre la base de retirar la nostra, òbviament—, per canviar, tant a la 93 com a la 97 el text de l'articulat, no la quantitat —l'esmena és de supressió, era per poder-la presentar i defensar-la en el Ple—, però proposem fer una esmena transaccional: que allí on diu «Ministeri de Sanitat», ha de dir, senyors del Govern, senyor Portaveu, «Ministeri ... perdó, no, aquesta està correlacionada amb l'estat d'ingressos de l'Institut Català de la Salut, on hi ha l'error, i per tant la nostra proposta transaccional seria retirar aquestes esmenes per incorporar aquesta correcció d'error com a esmena transaccional.

Aquesta és la nostra proposta; allò està presentat com a esmena tècnica, però creiem que és una esmena transaccional. Bé...

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Quant a la proposta final que feia el senyor Espasa, el nostre Grup ha presentat com a esmena tècnica unes propostes exactament en aquest mateix sentit. Per tant, no cal que retiri —diria jo— aquesta esmena, perquè a mi em sembla que aquestes dues esmenes, que era molt correcte defensar-les conjuntament, obceixen, diria, a un error d'interpretació del Pressupost de la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, per part del Honorable contradictor, perquè, en definitiva, les dues esmenes el que fan, o millor dit, el text objecte d'esmenes el que fa, quant a l'esmena 93, és passar la partida 441.01, transferències, a l'Institut Català de la Salut, que després en el Pressupost de l'Institut Català de la Salut apareix exactament aquesta partida que corresponen als capítols I i II de la Direcció General, en la part que correspon, dins la seva creació, a l'Institut Català de la Salut, en la part que no ve finançada per la Seguretat Social, i exactament passa amb l'esmena 97 pel que fa referència als capítols VI i VII. Per tant, en definitiva, és purament una execució comptable d'allò en què tots estem d'acord, i tots desitgem de destriar els cabals públics procedents de la Generalitat o de transferències d'Administració pública central corresponents a serveis no de Seguretat Social d'aquells que són de la Seguretat Social procedents del Ministeri de Madrid. Per tant, això no fa més que complir els compromisos que tots hem adoptat i que el text articulat, que hem aprovat, especifica.

(*L'H. Sr. Espasa demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El doctor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, gràcies, és que, senyor Escudé, és que no és així: està ben dit en aquesta part quan es fa la transferència i està mal recollit quan

es fa l'estat d'ingressos de l'ICS. Aleshores, jo li dic que aquesta esmena va correlacionada amb aquella i li proposo la transacció de corregir l'error dels seus serveis, del seu Govern acceptat pel Director General de Política Pressupostària i a través d'una esmena transaccional i no com a esmena tècnica. Això és el que jo li estic proposant, senyor Escudé: l'esmena tècnica. L'esmena tècnica també necessita l'acord de tots perquè passi, senyor Escudé. Jo li estic fent la proposta que ho arreglem a través d'aquesta esmena.

(*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Em sembla que amb la lectura dels documents que s'han lliurat és tan evident que es tracta d'una esmena tècnica de correcció d'un error mecanogràfic que jo no puc entendre la dificultat que té el senyor Espasa. Jo li voldria recordar al senyor Espasa, per exemple, que ell ha retirat una esmena després del debat en Comissió en la qual al seu Grup parlamentari se'ls va «colar» un «etcètera», picant a màquina. Això pot passar a tothom, un error mecanogràfic li pot passar a tothom. Hauríem corregut el risc de fer un text legislatiu que hauria dit: «Article 23: s'ha de fer això, allò, allò i etcètera». Bé, aquestes coses passen, es pot cometre un error mecanogràfic i és el que estem intentant de corregir.

(*Pausa.*)

El Sr. ESPASA: Ah! jo tinc ganes d'arreglar-ho, no tinc ganes de fer polèmica d'això, però el que no vull que passi és com un error mecanogràfic el que és un error de concepte que és esmenable, i estic proposant la manera d'esmenar-ho, però no em digui que és equivocació de la mecanògrafa en lloc de posar «Sanitat», posar «Treball i Seguretat Social», no digui que això és un error mecanogràfic, és un error de concepte. Jo li proposo que a través d'aquesta esmena transaccional ho arreglem i punt, i s'ha acabat, no perdem més el temps, senyor Subirà. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Escoltin, perdonin, segons el Reglament és la Mesa qui ho ha d'admetre, per tant, els prego que no discuteixin més. La Mesa demana una lleugeríssima suspensió perquè es puguin posar d'acord, perquè no és el President que els faci una alcaldada en aquest sentit. (*Rialles.*)

(*Pausa.*)

Bé això ha estat acceptat en principi, però no correspon en aquest moment. serà quan s'hagi de discutir la 143. Aleshores, en tornarem a parlar, però per endavant donem la seguretat que això serà acceptat perquè és realment una esmena tècnica.

Anem a votar les esmenes 93 i 97.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 24 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Ara entrem a la 98, que és ja de la Direcció General de Serveis Socials i que és presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per defensar-la la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo la presència del Conseller de Sanitat per escoltar els nostres discursos purament de principis perquè pel transcurs del debat de les esmenes, el Pressupost queda tal com està presentat.

Bé, jo presentava, en primer lloc, l'esmena número 98,

senyor President, i presentava aquesta esmena ja tradicional en el decurs dels diferents debats de Pressupostos que han vingut fent en aquest Parlament, perquè és una esmena que a pesar de la lletra esmentada i les defenses esmentades fins ara no ens n'hem sortit que es pogués millorar aquesta partida denominada «de serveis socials de base». Volia dir que el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat, té un discurs bastant clar sobre el plantejament del que han de ser els serveis d'atenció primària o de base, discurs que conec molt bé, i aprofito per dir al senyor Colomines, avui, al cap de vint-i-quatre hores, que em conec molt bé el Mapa de Serveis Socials i no cal que em recomani que me'l llegeixi perquè des que se'm va lliurar pel Conseller de Sanitat me l'he llegit fil per randa des del començament fins al final, o sigui que me'l conec tan bé com vostè.

En el Mapa de Serveis Socials vostès estableixen com a prioritat l'atenció primària, entenent com a tal els serveis adreçats al conjunt de la població, els serveis per al desenvolupament comunitari i l'organització i prestació de serveis d'ajuda a la llar. També quan ens van presentar a l'anterior legislatura el Projecte de Llei de Serveis Socials vostès ens plantejaven la modalitat dels serveis socials d'atenció primària i especialitzats, és a dir, que crec que quant a concepte teòric vol incidir, el nostre Grup, en el plantejament que en termes generals fan vostès del que són uns serveis socials de base o d'atenció primària.

El que passa és que el discurs teòric i la realitat pràctica, és a dir, el Pressupost, no coincideixen, la qual cosa ens ha fet arribar a la conclusió que no hi ha voluntat política per portar a terme aquest tipus d'actuacions. I vull dir amb això que tant l'any 1982 com el 1983 només dedicaven a aquest concepte, segons diuen vostès en el Mapa de Serveis Socials, un 2% del Pressupost, és a dir, 125 milions de pessetes i escaig. I en el Pressupost del 1984 nosaltres no hem trobat l'especificació de quina és la partida per serveis socials de base, si per a atenció primària, però en aquest programa que ens adjunten al darrere del Pressupost no s'especifica exactament què correspon a cada cosa, del qual, com poden suposar, preocupats com estem pel tema i interessats per la tasca que es ve desenvolupant en els ajuntaments, en aquest sentit ens preocupa no saber quants diners hi pensen dedicar i és en aquesta línia que proposàvem una esmena específica pels serveis socials de base, els ens territorials, de 235 milions de pessetes (*remor de veus i rialles*), no em passo, no.

Bé, vull dir respecte a això i vull recordar que en l'esmena de devolució de l'ICASS que ahir estava fent en aquesta mateixa hora, en el Ple d'aquesta Cambra, jo els preguntava com pensaven vostès afrontar els compromisos contrets l'any 1983. Vostès, en la memòria del Pressupost, ens diuen que el Decret 149/1983, corresponent als serveis socials de base, el pensen pagar amb els Pressupostos de l'any 1984. Senyor Conseller, vostè que és un defensor d'aquesta modalitat de serveis socials, jo li pregunto si vostè coneix quina és la situació en què es troben sumits els ajuntaments que encara no han cobrat els diners del 1983 i vostè sap tan bé com jo que els ajuntaments han fet la contractació del personal —assistents socials, educadors de carrer, auxiliars d'ajuda a la llar— i no disposen encara ara dels diners per poder pagar aquestes contractacions. És més, els ajuntaments han demanat a la Generalitat, a la Direc-

ció General de Serveis Socials, una certificació per poder justificar les despeses per aquest compte de personal i aquesta certificació per part de l'interventor de la Generalitat se'ls ha negat. Aleshores, bé, la pregunta l'esmena que nosaltres fem va en aquesta línia d'intentar treure de partides que ens semblen no tan interessants com són hores extraordinàries, que possiblement ja les tenen gastades —serveixi com a testimoni, serveixi com a testimoni l'ampliació o el traspàs d'aquest diner—, la baixa d'aquest diner, partida que considero que no és tan important per poder desenvolupar aquest tipus de serveis socials de base que vostès defensen en teoria, però que no es correspon a la pràctica política que vénen realitzant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, el senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, jo agraeixo també, igual que la senyora Rosa Barenys, la presència entre nosaltres de l'Honorable Conseller de Sanitat, igualment com agraim l'assistència dels altres Consellers, jo crec que la senyora Rosa Barenys hauria d'agrair la presència dels altres Consellers, perquè és que, en definitiva, el que fa l'esmena que presenta el Grup Socialista amb el número 98 és una esmena horitzontal a la totalitat de totes les seccions i serveis del Pressupost, suprimint una partida que, com molt bé ha dit la senyora Rosa Barenys —«probablement» diu ella, confirmo aquesta presumpció—, està ja disposada. Per tant, doncs, nosaltres no podem acceptar aquesta alta en funció que la baixa que proposa la senyora Rosa Barenys, en aquests moments, no està disponible per a aquesta finalitat, molt lloable ni per a cap altra finalitat. Per tant, doncs, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els qui estiguin a favor, doncs, de l'esmena 98, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

L'esmena 99, també del Grup Socialista, que la defensa també la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, pujo una altra vegada aquí per defensar tres esmenes corresponents també a activitats molt lloables. Defensaré la 99, 100 i 101, encara que els arguments que esmerçaré són totalment vàlids per a l'esmena 102, que defensarà un altre company. Bé, he de tornar a dir que la meua presència aquí és purament simbòlica perquè sé, d'antuvi, que aquesta esmena no s'aprovarà, m'imagino, si no és convenient alguns senyors Diputats, la qual cosa dubto. Aquesta esmena està també emmarcada en el que ahir al vespre es manifestava en aquest Parlament respecte a la devolució del Pressupost de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i plantejàvem la devolució del Pressupost de l'ICASS per tres raons fonamentals: una perquè no sabíem quina era la disponibilitat pressupostària per al 1984, pel que deia fa un moment, perquè es pensaven afrontar els compromisos contrets l'any 1983 amb els diners del 1984 —ho deien vostès a la memòria—; una altra raó, perquè no hi havia una manca de planificació i de programació de la política de serveis socials, responsabilitat, com és lògic, de desenvolupar per l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. En

conseqüència, aquesta Diputada creu que aquesta situació és una irresponsabilitat, una irresponsabilitat que suposa deixar de donar suport a entitats que, emmarcades en activitats sense afany de lucre, fan una funció subsidiària de l'Administració que aquest Parlament, crec jo, és bo que reconegui públicament.

Nosaltres creiem que aquest sector ha d'ésser tractat amb una actitud de respecte, i que no es pot jugar ni es poden manipular els seus problemes específics per justificar actuacions i programes polítics i electorals. I vull fer referència als discursos programàtics del President Pujol en què, cada vegada que en aquesta Cambra ha fet ús de la paraula per referir-se a les seves activitats de Govern, referides a serveis socials, ha sortit el tema dels minusvàlids. I vull fer referència, també, a la recent discussió de l'impost sobre el bingo, ja que, segons el discurs que se'ns va fer en aquell moment, un 60% de la seva recaptació havia d'anar dedicat a la política de benestar social. I no ho dic jo, ho van dir vostès, el poble ho ha reconegut, i han vist vostès, avui, en la porta del Parlament, molts cartellots demanant els diners del bingo, demanant que el Consell Executiu faci política de benestar social, com s'ha compromès aquí, en aquesta tribuna, quan ha fet els seus discursos programàtics de Govern per a la legislatura.

Jo, quan he arribat avui al Parlament, m'he trobat una carta en la bústia en què una entitat, un col·lectiu d'associacions de pares associats, deia que féssim un tractament d'aquest tema no discriminatori. Això es dedueix de la seva lectura, i jo dic, a la vegada, que tant els infants com els joves com els adults són, com tots nosaltres, ciutadans de ple dret, i que aquest tema no és un tema que l'hem de tractar amb una actitud de misericòrdia, com sovint es ve fent en aquest Parlament.

Per què presentem aquestes esmenes? Jo vull fer una petita relació dels fets. Recordar primer que el senyor Culler, ahir, en fer la defensa del Pressupost, ens deia que aquest és un sistema de gestió dels drets adquirits —m'ho vaig apuntar i posar entre cometes, perquè penso que és una pedra filosofal de la política pressupostària. Voldria, com a conseqüència, que m'expliquessin què passa amb el Decret 100/1983, del Programa Unificat d'Ajudes, pendents quasi de pagar totes les subvencions dedicades a manteniment de centres i de serveis. Voldria que m'expliquessin també què passarà amb el Decret 69/1984, del mes de març, encara que s'ha obert el termini de demanar les ajudes, què passarà, quan es pagarà i amb quins diners es pensa fer cara a aquesta convocatòria.

És en aquest sentit que les nostres esmenes anaven orientades cap al capítol VII, capítol VII, d'inversions, inversions dedicades a l'activitat laboral dels minusvàlids, a les residències per als adults, als centres de profunds, sectors, com tots vostès saben, bastant abandonats encara.

També la nostra esmena —la posterior, la que jo ara no defenso, que es defensarà posteriorment— anava encaminada al manteniment de centres i de serveis d'activitats en general.

En una conversa que vam tenir dies abans que es comencés el debat del Pressupost, una conversa evidentment oficiosa entre els diferents Grups parlamentaris de l'oposició i un representant del Grup del Govern, vam arribar a un acord, nosaltres i les associacions de pares demandants, de fer una esmena transaccional, si podia ser, perquè els Pressupostos ja estaven discutits en Comissió, de 400 milions de pessetes, repartides

entre educació especial i manteniment de centres de serveis socials. Aquesta esmena, que encara que no satisfecia les necessitats del sector semblava que era un punt de partida per respirar d'aquí al 31 de desembre, aquesta esmena va ser tirada enrere sembla ser que amb la promesa de fer una esmena, que s'ha presentat en Comissió, també de 400 milions l'any 85, la qual discutirem la setmana que ve, en aquest Parlament.

Nosaltres presentàvem unes baixes per fer cara a aquestes partides també relatives a despeses de promoció, a publicacions, a treballs, estudis i dictàmens —que també, segurament, se'ns dirà que ja estan gastades. Però jo, abans que vostès m'ho diguin, voldria recordar la defensa que ha fet el senyor Subirà, quan la senyora Vintó ha fet la seva esmena sobre el Pressupost, l'esmena d'addició, d'augmentar la partida d'educació especial. S'ha tornat a dir, una vegada més, que Catalunya hi dedica el doble dels diners que hi dedica el Govern central. Jo, quan vostès diuen això, em desoriento totalment. Vostès tenen competència exclusiva per desenvolupar els temes de serveis socials, vostès han fet una negociació dels traspassos i de les valoracions. Com a conseqüència... A més a més, vostès van aprovar una Llei de taxes sobre el bingo i es van comprometre a dedicar un 60% d'aquesta taxa sobre el bingo a benestar social. El 60% de 3.000 milions de pessetes que estava previst de recaptar són 1.800 milions de pessetes. Jo no els demano —i possiblement el col·lectiu tampoc— que vostès posin 1.800 milions de pessetes l'any 84, però 400 milions de pessetes no és cap disbarat. O sia que, la meua opinió, l'opinió del meu Grup és que vostès podien fer cara i donar sortida, com a mínim, a aquesta petita petició de 400 milions de pessetes que demanava el sector per sortir endavant del forat en què es troben en aquest moment les entitats que fan, recordin-ho, una actuació subsidiària de l'Administració, no en tenen cap obligació, són entitats sense afany de lucre. Penso que aquest Parlament ha de reconèixer la seva voluntat política de treballar per Catalunya, i, com a conseqüència, aquest Parlament els hauria de poder donar una resposta.

Jo els demano, senyors Diputats, que reflexionin sobre la conseqüència d'aquesta votació, que votin amb justícia i que, si us plau, s'oblidin de la misericòrdia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Sí, gràcies, senyor President. Jo no sé si les senyores i els senyors Diputats hauran observat que en la meua intervenció anterior m'he quedat una mica sobtat i callat al moment, i després he acabat de fer el torn en contra. Perquè jo anava a dir-li, a la Il·lustre Diputada, que també ens oposàvem a les esmenes següents, però m'ha semblat que seria una grolleria fer-ho sense escoltar les seves raons.

Realment, les seves raons són reals, són existents, nosaltres hi estem molt d'acord. El meu company, el portaveu del Grup, com ella molt bé ha recordat, ha fet una intervenció molt clara, molt diàfana, de quina és la posició nostra sobre aquest tema, i voldria, de passada, dir-li que m'imagino que la setmana entrant, si és que com es diu hi haurà el debat del Pressupost de l'any 85, no debatrem en el Ple aquestes esmenes dels 405 milions de pessetes per a aquests minusvàlids, perquè estan incorporades al Dictamen de la Comissió, i que jo sàpiga no hi ha cap vot particular. Per tant, és un tema que entenem nosaltres

que ja està incorporat definitivament.

Jo, el que voldria dir, i efectivament la senyora Diputada lògicament també ha seguit aquest raonament, és que nosaltres, amb totes aquestes aspiracions que compartim, ens trobem amb una realitat ben concreta i ben punyent, que és que totes aquestes partides de les quals el Grup Socialista pensava treure aquestes quantitats són partides que, evidentment, el dia que som, estan compromeses o estan liquidades, s'ha disposat d'elles.

Podria jo estendre'm moltíssim, perquè aquestes tres esmenes, com l'anterior, fruit d'aquest sistema de classificació de les esmenes, de què el senyor Santiburcio s'ha queixat i jo he estat d'acord amb ell, en ser horitzontal, estem, en certa manera, o almenys parcialment, discutint unes esmenes que, moltes d'elles, parcialment, hi insisteixo, han estat ja votades anteriorment, perquè les tres esmenes, la 99, que afecta despeses de promoció, la 100, que afecta despeses de publicacions, treballs i altres activitats, i la 101, que afecta estudis i dictàmens, totes les senyores i els senyors Diputats recordaran que al llarg de la tarda hem fet moltes discussions, molts debats i moltes votacions sobre aquests temes. Per no citar intervencions meves en aquests conceptes econòmics, només diré, a tall d'exemple, la llarga intervenció del senyor Descals en moltes d'aquestes matèries.

Per tant, doncs, entenem que és un debat, quant a la conveniència i a la necessitat de comptar amb aquestes partides, que ja està fet i que crec que és superflu continuar insistint en aquest tema. Per tant, doncs, per la impossibilitat, l'any 84 —i això el senyor Subirà ho ha explicat, hi insisteixo, diàfanament—, nosaltres, lamentant-ho molt, ens hem d'oposar a l'adopció de les esmenes 99, 100 i 101.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara, doncs, a votació, les esmenes 99, 100 i 101, que ha defensat la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 25 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Ara ve l'esmena 102, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula...

El Sr. CLOTAS: El Diputat senyor Sala.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena 102, del Grup Socialista, planteja la creació d'una nova partida, per un import de 500 milions de pessetes, per a ajudes de manteniment a centres i serveis de minusvàlids, i la supressió simultània d'una altra partida per atendre les pèrdues produïdes en les operacions de crèdits avalades per la Generalitat de Catalunya.

Aquest Diputat, i no pas per seguir el mal exemple que el Grup parlamentari majoritari ens ha estat donant durant tota aquesta tarda, no farà pas ús de la defensa de la partida d'alta, i no ho farà no pas per seguir aquest mal exemple sinó perquè amb la intervenció de la Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula crec que ha estat defensada a bastament la necessitat d'incrementar les ajudes a centres i serveis de minusvàlids.

Aquest Diputat defensarà una partida de supressió per atendre pèrdues produïdes com a conseqüència d'operacions de crèdit avalades per la Generalitat de Catalunya, i ho farà per manifestar un cop més, com s'ha fet reiteradament en el passat, la disconformitat del nostre Grup parlamentari, la disconformitat radical del nostre Grup parlamentari per la política d'aval practicaada pel Consell Executiu de la Generalitat durant la passada legislatura. I ho fem, a més, en un moment en el qual, després de l'aprovació el dia d'ahir del Projecte de Llei de creació l'Institut Català de Finances, en un moment en el qual podem donar ja per clausurada una etapa desgraciada, una etapa negativa, una etapa negra en la política d'ajuda des del Consell Executiu de la Generalitat a les empreses de Catalunya.

Hem manifestat en el passat la nostra disconformitat davant d'aquesta política, i reiteraré molt ràpidament els criteris, els motius pels quals el nostre Grup s'ha manifestat en contra d'aquesta política. Ho hem fet, en primer lloc, per disconformitat amb l'instrument. Hem estat manifestant reiteradament que l'instrument de què s'havia dotat la Generalitat per practicar aquesta política era un instrument inadequat, i hem estat reivindicant, al llarg dels anys anteriors, la creació immediata de l'Institut Català de Finances. Ens congratulem de la seva creació, però ens lamentem del retard, com ja ho vam fer ahir, en la seva creació.

En segon lloc, hem de manifestar també, com hem manifestat en el passat, la nostra disconformitat amb la manca de rigor, amb la manca de criteris objectius en la concessió d'aquests avals. En cap moment el Consell Executiu va seguir en el passat uns criteris mínimament seriosos de planejament sectorial o de planejament subsectorial. En cap moment la política d'aval es va emmarcar en una política industrial global per al conjunt del país. Es va preferir, es va optar per una política d'ajuda a empreses individuals, una política de caritat empresarial, que en cap cas no va plantejar un marc de política industrial global que ajudés al rellançament de la indústria a Catalunya.

En tercer lloc, el Consell Executiu va practicar la política d'aval sense exigir el mínim de garanties exigibles a les empreses per concedir-los aquest tipus d'aval. Jo recordo que en el Decret de constitució de la CARIC es deia —no de la creació de la CARIC, sinó del reglament de funcionament de la CARIC—, es deia: «els sol·licitants hauran de demostrar, mitjançant un pla, que la capacitat del mercat, la qualitat de la seva fabricació, la idoneïtat de les estructures proposades i la seva adaptació a l'entorn industrial fan viable la seva continuïtat, explicitant aquelles limitacions...», etcètera. Aquestes garanties, per part de la comissió de la CARIC que va concedir aquests avals, no es van exigir, i vam assistir a espectacles com el d'empreses que obtenien un aval i al cap de poques setmanes estaven en suspensió de pagaments, o en la situació actual en la qual en una pregunta formulada pel nostre Grup hi ha una llista ja d'onze empreses que han fallit, amb un import que ja, en aquest any, supera ja la partida pressupostària contemplada, que estava situada al voltant dels 540 milions. Quan fem el repàs d'aquesta partida d'aquí a uns mesos suposo que ens trobarem que aquesta quantitat d'aval fallits estarà molt per sobre d'aquest tema.

El Consell Executiu en cap moment va aplicar les garanties, va controlar les garanties que les empreses havien de prestar en aquest tema. Però, a l'últim, el Consell Executiu va aplicar

aquesta política d'aval amb una manca absoluta de prudència política, sense el mínim respecte a les formes necessàries per al funcionament de qualsevol Administració, i es van concedir avals —i, això, les senyores i els senyors Diputats ho saben, perquè hi ha hagut informació a bastament en els mitjans de comunicació— a empreses vinculades familiarment a personalitats, a altes personalitats del Govern de Catalunya —i mencionaré únicament el senyor Prenafeta, Secretari General Tècnic de la Presidència— i a Diputats del Grup de Convergència i Unió, com el senyor Garrell, i Diputats actuals —antics Diputats, com el senyor Garrell—, i Diputats actuals del Grup de Convergència i Unió a empreses vinculades familiarment, com el seu Portaveu, el senyor Subirà. I la manca de prudència en relació amb aquests temes ha estat doble, perquè no només es van concedir els avals a aquestes empreses, sinó que, a més, algunes d'aquestes empreses, vinculades familiarment a càrrecs de la Generalitat o a Diputats de Convergència, són empreses que apareixen en aquesta relació d'aval fallits.

I en aquests moments podem dir que l'empresa EGASA, propietat de l'antic Diputat de Convergència o de la família de l'antic Diputat de Convergència, senyor Garrell, en aquests moments ha costat als ciutadans de Catalunya 108.400.000 pessetes, i l'empresa Subirà i Companyia ha costat als ciutadans de Catalunya 22.900.000 pessetes per avals fallits. Per tant, doble imprudència, com a conseqüència de l'aplicació d'aquesta política. Per tant, senyores i senyors Diputats, perquè nosaltres creiem que hem d'acomiar adequadament una política d'aval que ha estat mancada d'instruments adequats, que ha estat mancada de rigor, que ha estat mancada d'objectivitat, que ha estat mancada de garanties i que ha estat mancada de prudència, és per això que els demanem que votin a favor de la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Després de manifestar que el nostre Grup entenia que no es permetrien al·lusions ni a Diputats presents ni, m'imagino més, a persones absents o a ex-Diputats, jo voldria dir que el nostre Grup considera que és correcta l'actitud del Diputat senyor Sala en no parlar de les altes, perquè realment, el tema de l'alta, l'ha desplegat a bastament la seva companya senyora Rosa Barenys, i per això ens ha dit que parlaria de la baixa.

Aleshores, aquí, a la baixa, jo haig de fer referència una vegada més a aquest canvi de mecànica d'ordenació de les esmenes, a què tantes vegades hem fet esment diversos Diputats, que, per l'atzar d'aquesta ordenació, surt aquí una esmena que afecta una partida, la 761.01, de la secció 05.02, que m'imagino que, malgrat tot, moltes senyores i senyors Diputats recordaran que ja l'hem debatuda i l'hem votada en l'esmena 61 al Departament d'Economia i Finances, amb la particularitat que allà el Grup esmenant, que era el Partit Socialista Unificat de Catalunya, pretenia una alça.

Per a nosaltres és indiferent parlar de l'alça o de la baixa perquè, en definitiva, com s'ha dit en la rèplica del Portaveu del nostre Grup a aquesta esmena, és un concepte ampliable. Jo, el que voldria dir és que em sembla observar una certa incoherència, no en l'esmena a l'alça d'aquesta partida, sinó en l'esmena actual que estem debatent, perquè aquest és un tema que en exercicis anteriors s'havia discutit molt, s'havia debatut

molt des dels rengles de l'oposició, en el sentit de considerar que el Consell Executiu tenia una política incoherent perquè preveia uns mecanismes d'aval, de primers avals i segons avals, per unes quantitats determinades que cada any la Llei de Pressupost establia, i que, aleshores, no preveia pressupostàriament, en l'estat de despeses, les càrregues corresponents a això i, precisament, això figurà actualment per una necessitat lògica: que, en començar aquest sistema, no hi havia possibles fallits o morosos, i en aquests moments, com s'ha dit, n'hi pot haver.

Per tant, doncs, nosaltres entenem que aquesta partida, com s'ha dit a bastament en el debat de la partida 61, és correcta, és necessària i, en gran part, està disposada, i, per tant, doncs, nosaltres ens oposarem —com ens hem oposat allà— a l'adopció d'aquesta esmena número 102.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. SUBIRÀ: Per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Bé, endavant. Li prego que molt breument, eh? Té tres minuts, eh? (*Remor de veus.*)

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, tinc tres minuts. He estat molts mesos esperant aquest tipus d'al·lusió, i finalment s'ha produït avui, en la veu tremolosa —pel nerviosisme, suposo, de la malifeta que estava fent i ell en tenia consciència— del senyor Sala.

L'avi patern del Diputat que els parla era un humil carnisser a Mataró. L'avi matern del Diputat que els parla era un teixidor del tèxtil a Mataró. Aquests dos senyors van fer una empresa petitona, que va anar creixent, que va arribar a donar feina a quatre-cents cinquanta treballadors. El Diputat que els parla, si algun remordiment té és no haver pogut, ell també, ajudar a tirar endavant aquella empresa. Mai, professionalment, m'hi vaig dedicar.

Quan vaig sortir elegit Diputat, l'any 1980, vaig cedir —no vendre, cedir— les poques accions que tenia d'aquella societat al meu pare, que en pau descansi. L'empresa va ser víctima, com tantes altres empreses, de la crisi. En aquest procés de crisi, la meua família hi va deixar, senyores i senyors Diputats, tot, íntegrament tot el seu patrimoni. Durant la campanya electoral aquest tema va sortir, i va sortir en diversos mitjans i en diverses ocasions. Hi va haver una persona, una persona —un alt dirigent de Comissions Obreres a Mataró, un tal Lligonya—, que va tenir la noblesa d'escriure en un diari del Maresme, que em sembla recordar que era *El Maresme*, una carta defensant la direcció de Subirà i Companyia —que no tenia res a veure amb mi, ja, en aquells moments i des de feia molts mesos—, defensant les decisions que havia pres i defensant les concessions d'aval que s'havien fet perquè l'empresa era viable, podia haver estat viable, però la viabilitat d'un estudi no és una garantia de viabilitat, i, finalment, va fallar. La meua família hi va deixar tot el patrimoni, el meu pare hi va deixar la salut, es va defensar tot, l'activitat productiva es va defensar tant com es va poder, i jo tinc la consciència molt tranquil·la.

Dono per acabat aquest meu torn per allusions, i espero que no es torni a parlar més d'aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: De què es tracta?

El Sr. CLOTAS: Per a una qüestió d'ordre en relació amb l'article 64.

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui quina és la qüestió d'ordre.

El Sr. CLOTAS: La queixa formal, per primera vegada, del Grup Socialista a la Presidència d'aquest Parlament per entendre una qüestió d'allusions personals allò que, en tot cas, està publicat sota avals en el *Diari Oficial de la Generalitat*, amb noms i cognoms d'empreses, i que, respectant absolutament —respectant absolutament, ho repeteixo— les sensibilitats personals, no s'han volgut fer directament a les persones, sinó allusions a allò que el *Diari Oficial de la Generalitat* reflecteix en política d'aval. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Prego que hi hagi silenci, eh? Prego que hi hagi silenci.

(*Ll. Sr. Sala demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, no, ja s'ha acabat. No hi ha hagut cap allusió. Li han contestat, simplement, una allusió seva i prou! Si es tracta d'una qüestió d'ordre, digui quina és. Quina qüestió és?

El Sr. SALA (*de l'escó estant*): És una qüestió d'allusions, senyor President. El Diputat senyor Subirà... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, li prego que deixi de parlar.

Bé, passem a votació ara, doncs, aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena 102, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat refusada per 26 vots a favor i 65 en contra.

Passem ara a l'esmena 103, també del Grup Socialista. Per a defensar-la, l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Senyor President, des de l'escó. Aquesta és una esmena que hem presentat al llarg dels Pressupostos 81, 82, 83. És una esmena de canvi d'una partida que diu: «Control comunitari malalties cròniques», al Departament de Sanitat, a la Secretaria General Tècnica. És una esmena que el que considera és que, si es tracta d'una campanya de control comunitari de malalties cròniques, ha d'estar a la Direcció General de Promoció de la Salut. Se'ns ha explicat al llarg d'aquests anys que, bé, que és un programa que afecta diverses Direccions Generals dintre el Departament, que és bo que estigui a la Secretaria General Tècnica del Departament, i nosaltres considerem que, malgrat aquesta justificació formal que és bo que estigui a la Secretaria General Tècnica, és més bo, en tot cas, que estigui en la Direcció General de la Salut.

En tot cas, com que el Pressupost l'ha d'aplicar el Conseller de Sanitat, retiro aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat acceptat, això? Ah, retirada.

Passem ara a la 104, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. L'Honorable senyor Diputat...

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, molt ràpidament. És la nostra darrera esmena en aquesta secció, i també, molt cordialment, amb tota la cordialitat, senyor Conseller de Sanitat, senyors Diputats de Convergència i Unió, no

s'enfadin, no es crispin. Es tracta només que, si ho volen —no ho estan volent—, ens donin contestes polítiques al que són plantejaments i demandes polítiques; amb tota cordialitat i amb tota amistat, no es crispin, no s'enfadin, simplement, contestin. Jo he fet una pregunta a dos Consellers, no se m'ha contestat, però no per això cal que s'enfadin. Si aquí ens hem d'enfadar o ha d'augmentar la nostra tensió, malament anem, eh?

Molt bé, aleshores, amb això voldria recordar que, de les poques esmenes —que creiem, però, d'una certa entitat— i dels plantejaments polítics —fonamentalment, demandes, preguntes— que hem fet amb les nostres esmenes al Departament de Sanitat, no se n'ha contestat ni un. O s'han enfadat, o han contestat per la baixa o, simplement, no han contestat. Quan hem ofert una esmena transaccional se'ns ha dit: «No, no, això és una esmena tècnica perquè ho diem nosaltres...» (*Remor de veus.*)

Ja en parlarem, senyor Conseller, a propòsit de l'esmena que ara vaig a defensar. És clar, per als senyors de Convergència i Unió, des de la majoria...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, perdó, Honorable Diputat, cenneixi's al tema.

El Sr. ESPASA: Sí, sí, senyor President; és una part de l'argument que vaig a esmentar ara. Des de la majoria es pot dir: «El que diem és la veritat.» Molt bé. Doncs, anem a veure si el que diu la majoria és la veritat en una esmena en concret, l'última que defenso.

És una esmena que proposa la supressió d'una Direcció General, la Direcció General de Seguretat Social. Fixin-s'hi bé, senyores i senyors Diputats: se'ns ha dit que aquest Pressupost l'han hagut de fer al final per una sèrie de raons que en part compartim —i ho sap molt bé el Conseller responsable del Pressupost—; l'hem fet al final i, bé, doncs, un Pressupost fet al final encara té més culpa en el que jo vaig a esmentar ara. Resulta que en el Pressupost se'ns adjunten els pressupostos per programes, i allà es fixen uns objectius que, si s'haguessin fixat, realment, per a l'any següent, i els estiguéssim veient, podrien dir: «Oh, és que ens pensàvem que podríem fer això, però ha resultat que no ho hem pogut fer, són imponderables...»

Sempre es pot acceptar, però resulta que estem en un Pressupost que s'ha fet quan ja ha passat l'any. I, saben quins objectius posa Convergència i Unió per a aquesta Direcció General que nosaltres ens proposem de suprimir? I per això la proposem suprimir, no perquè tinguem cap mania especial ni a la Direcció General ni al seu Director General, i, és clar, ara un entén per què els és igual dir «tècnica» o «transaccional». Doncs, posen el següent: «Objectius de la Direcció General de Seguretat Social» Els següents: «racionalització dels serveis de la Seguretat Social que s'ocupen de l'afiliació, la cotització i les prestacions econòmiques.» l'INSS, les pensions, ni traspassades, i veurem quan es traspassaran. Reduir fins a eliminar el frau en les cotitzacions a la Seguretat Social, afer de la Tresoreria. Reduir fins a eliminar el frau en el cobrament de les prestacions. Tot, fins molt nobles, nobilíssims, però... Reduir el període entre el dret de la prestació i el moment en què es comença llur percepció, és a dir, els pensionistes, desgraciadament, entre que tenen el reconeixement de la pensió i la cobren, passen vuit o nou mesos.

Senyors de Convergència i Unió, que amb un Pressupost per

programes em diguin set objectius d'uns serveis que no estan transferits... Ja està bé! Ja està bé, de prendre el pèl a la Cambra i a l'oposició! Llavors, jo ja entenc que és igual transaccional, que és igual que tècnica, que és igual alta que baixa. Això està escrit, senyor Conseller: objectius d'una Direcció General, d'uns serveis no transferits en tot el 84 i fet al final del 84. Senyor Conseller, això, potser, com diuen els castellans, *pasa de castaño oscuro*.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Agraeixo molt l'observació del senyor Espasa sobre el nerviosisme i el fet d'enfadar-se; jo diria més aviat, pels indicis externs, que no sóc pas jo l'enfadat. Aleshores, podria fer molts comentaris sobre el que ha dit, però com que el senyor President ens demana cenyir-nos al tema, em cenyixo al tema.

Aquesta esmena és una esmena repetitiva, també d'aquelles històriques, perquè l'any passat es va presentar exactament igual. Per tant, m'imagino que la motivació de l'esmena no són aquests Pressupostos per a programes.

Aleshores, quina és la finalitat d'aquesta Direcció General? Sintetitzo, donada l'hora que és, evidentment: són bàsicament dos. El primer, conceptualment, políticament, el més important, és preparar els traspassos de l'INSS, traspassos importantíssims, seguint la nostra política —és una política potser diferent a una altra política d'imprevisió—, que se'n va parlar a bastament ahir, crec que era el senyor Armet, del «cistell», i, per tant, doncs, em sembla que això sols ja justificaria l'existència d'aquesta Direcció General. Però, és que, per altra banda, hi ha un Reial Decret, el 2432, del 20 de juliol de l'any passat, que transfereix a la Generalitat les competències en matèria de mutualisme de previsió social. I aquest és un tema que no és un tema menor. Pensin, senyores i senyors Diputats, que les mutualitats d'aquest tipus a Catalunya són 398, mentre que a tot l'Estat són 872. Vol dir que gairebé la meitat d'aquest tipus d'entitat està a Catalunya i depèn de la Generalitat, i depèn d'aquesta Direcció General. Aleshores, jo podria anunciar les múltiples actuacions, serveis i gestions que realitza aquesta Direcció General en relació amb el tema del mutualisme de previsió social, però en l'ara de la brevetat de temps remeto el senyor Espasa i tots vostès al Decret de la Generalitat, número 130, d'enguany, publicat al *DOG*, número 432, que allà, de manera jurídica, clara i precisa, determina quines són les funcions d'aquesta Direcció General en relació amb aquest important aspecte de la seguretat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor Diputat, i no cal dir que votarem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a la votació d'aquesta esmena defensada per l'Honorable doctor Espasa.

Els qui estiguin a favor d'ell, que s'aixequin.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Passem ara al Departament de Política Territorial, esmena 105, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors

Diputats, hem utilitzat molts símls al llarg d'aquest debat: gastronomia, qüestions religioses, qüestions de vestimenta —s'ha parlat d'abrics i de bufandes—; aquesta és una esmena que toca les bufandes. El senyor Escudé ja ho sap, i per això m'assenteix quant a aquest tema.

Nosaltres en diem «bufanda», vostès no sé com en diuen; sí, vostès en diuen «incentius», exactament. Fixi's, Direcció General de Política Territorial, curiosament, el capítol I del Pressupost augmenta d'un 10% i les quotes de la Seguretat Social disminueixen d'un 37%. És un fenomen rar, curiós i realment simptomàtic.

Nosaltres considerem que això hauria de ser objecte d'una transparència política per part del Govern. El senyor Conseller d'Economia i Finances em pot respondre que no en té cap obligació, que la tindrà d'aquí a deu dies, quan sigui ja vigent l'article corresponent de la Llei sobre la Funció Pública d'àmbit estatal, que tindrà vigència a la Comunitat Autònoma de Catalunya també, i mentrestant no en tenen cap necessitat. Per tant, fins i tot, si volen, ens poden ni respondre sobre l'origen d'aquest diner i sobre les remuneracions exactes. Com que, per a nosaltres, el problema de la publicitat no va lligat només al fet que ho digui una llei d'Estat, sinó a un sentit de decència i d'honorabilitat en la funció pública, mentre veiem coses tan estranyes, properes a un comportament gens adient al que és el control de la despesa pública, com el que acabo d'assenyalar —10% d'increment del capítol I, 37% de baixa de la Seguretat Social—, presentarem esmenes com aquesta també a l'espera que el compliment de la Llei serà puntual i, si no, en la presentació d'interpel·lacions i preguntes perquè ho sigui, donant transparència a tot l'afer de les remuneracions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

El Sr. MOLINER: Des de l'escó, si m'ho permet, senyor President. En primer lloc hauré de dir al senyor Ribó, em veuré obligat a rebatre-li aquest 10%, que diu, d'augment del Departament de Política Territorial, perquè realment aquest augment és del 5,4%. Hem d'insistir, a més, que és el Departament que té l'augment menys important de tots els altres departaments.

L'esmena, en si, que presenta el Grup del PSU demana la pràctica total supressió del concepte 123.03; he dit la pràctica total supressió perquè hem d'acceptar l'esmena que presenten d'aquest concert, que sols preveia 1.000.000 de pessetes. I després demana la total supressió del concepte 172.06. La veritat és que, en fi, donaré uns detalls que no considerem acceptable la supressió d'aquests dos conceptes, i fàcilment es podrà demostrar. En primer lloc, com hem dit abans, perquè aquest augment del capítol I del Departament de Política Territorial ha estat només d'un 5,4%. Aquest augment d'un 5,4% es deu, naturalment, a unes causes molt justificades: s'han fet unes reestructuracions de personal molt clares, unes reestructuracions de personal i un acurat ajustament d'hores extraordinàries. Per altra part, hem de pensar que en un Departament que és essencialment inversor, doncs, ajustar més aquest personal..., i, a més, un Departament que demostra i és palès que el seu personal és totalment eficient, com ho demostra també el grau de compliment del programa d'inversió que ha fet, no permet un ajustament més del personal, ni d'hores extraordinàries, en aquest cas.

Ara bé, hem de dir també que aquest Departament, per les seves específiques funcions, obliga a un continuat i repetit trasllat de personal a llocs fora de treball. Aquests trasllats continuats, com dic, i repetits els podem analitzar a nivell des de Secretaria General com de cada una de les seves Direccions Generals. No voldria fer exhaustiu tampoc el detall d'aquests desplaçaments, però podem dir, per exemple, respecte a la Secretaria General, tenim visites a terrenys per a peritacions, aixecament d'actes, pagaments d'expropiacions, inspeccions de servei, treballs geològics i sismològics; a la Direcció General d'Urbanisme, podem parlar d'hores extraordinàries per perllongaments de jornada originades per visites d'inspecció arreu de Catalunya; sessions de les comissions d'urbanisme que són d'obligada assistència... En fi, podria anar detallant... Direcció General de Transport, aquí sí que hauríem de recalcar, per exemple, que hi ha uns treballs molt clars i molt determinats que obliguen a aquests perllongaments de jornada; tenim que s'han de fer treballs, moltíssimes vegades, aprofitant, per exemple, que el metro no funciona: treballs dins del túnel, de nit, en unes condicions molt diferents, que obliguen naturalment a uns treballs extraordinaris.

Podríem parlar també de la Direcció General de Política Territorial —he dit que no em volia allargar; el que sí que mereix potser un capítol a part és clarament la Direcció General de Carreteres. La Direcció General de Carreteres té assignada, entre altres, la funció i l'execució, en aquest moment, de més de 190 projectes d'inversió, a càrrec de la Generalitat, naturalment. La manca de personal —bé, la manca de personal i, encara, les places que hi queden per cobrir per l'Administració central—, obliga que el personal que hi ha lògicament hagi de dedicar unes hores extraordinàries a certs treballs. Aquí sí que també hi ha un punt importantíssim que s'ha de tenir en compte, senyor Ribó. Les condicions climatològiques, en la Direcció General de Carreteres, per exemple, tots sabem positivament que obliga moltíssimes vegades aquest personal a haver de fer uns treballs extraordinaris per mantenir les carreteres en condicions. Això, tant a l'estiu com a l'hivern. Aleshores, també, podem detallar clarament i podem saber tots que hi ha uns horaris també obligats extraordinaris en caps de setmana, sigui per control de trànsit, sigui per col·locació de cons; també tenim, per exemple, en caps de setmana, una dedicació especial, molt clara i molt concreta, que són els torns de seguretat, de guàrdies permanents, torns que comencen, doncs, a les quinze hores del divendres i acaben a les vuit hores del dilluns següent. En fi, tot això crec que justifica..., ara, he de dir que aquest capítol només de guàrdies extraordinàries ja és un concepte que puja 10.500 milions de pessetes.

O sigui, també podríem parlar..., en fi, de molt, de la Direcció General de Ports i Costes, de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, d'Arquitectura i Habitatge, i, en fi, crec que tots aquests detalls són suficients per demostrar que els dos conceptes, 123.03 i 172.06, no es poden treure del Pressupost, ni es poden rebaixar, i per tant, ens veiem obligats a votar en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

(Pausa. Remor de veus.) (L'I. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Ribó, vol dir per què vostè ara s'aixeca...?

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant): Sí, en raó de l'article 66.3, on

diu que «en cada debat, tothom qui serà contradit...». (Remor de veus.) Jo he donat una xifra i el senyor Moliner m'ha desmentit en aquesta xifra. Això, d'acord amb les normes interpretatives...

El Sr. PRESIDENT: ...expressades en defensa dels punts de vista de cadascú.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, hi ha una norma interpretativa de la Mesa... (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Si vostè vol dir la xifra exacta...

El Sr. RIBÓ: La xifra exacta, senyor President. Moltes gràcies, senyor President.

De 2.800 a 3.100, hi va el 10% i una mica més, si les matemàtiques no m'enganyen; i 10.500 milions per hores extraordinàries no m'ho puc creure, senyor Moliner.

Gràcies.

El Sr. MOLINER (de l'escó estant): Perdó, senyor Ribó; no he volgut dir exactament que contradeia el que vostè volia dir. El que volia dir jo realment és que estava en desacord amb la xifra que donava del 10% d'augment.

Per altra part, haig de manifestar que sí, que he tingut un error extraordinari en manifestar aquestes hores extraordinàries per torn de guàrdies, que són realment 10.500.000 pessetes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Posem a votació ara l'esmena objecte d'aquest debat.

Els qui estiguin a favor de l'esmena número 105, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Esmena 106, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula...

El Sr. CLOTAS: Senyor President, queda retirada aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Esmena 107, també del Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS: El Diputat senyor Martí Carnicer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Il·lustre Diputat té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar l'esmena 107 a la Direcció General d'Urbanisme.

Aquesta esmena fa referència a dues partides, tant en l'alta com en la baixa, que estan relacionades en el planejament urbanístic. La proposta, en el Pressupost per al 1984, és de 113 milions, en la partida 631, que es refereix al planejament urbanístic a fer per la Direcció General i 30 milions de pessetes, a la partida 731, que es refereix a subvencions o a ajudes al planejament municipal general; un total de 143 milions.

Vagi per endavant el nostre suport a la idea de donar el màxim d'ajut i el màxima d'eficàcia en el planejament a nivell de Catalunya, atès que som molt conscients que, en aquest moment, el planejament urbanístic és encara un planejament baix; el nivell planejament està encara per sota del nivell que seria escaient per al nostre país. Però en el que no estem d'acord amb la proposta que es fa és en la distribució d'aquests diners, i per això fem una proposta de passar 70 milions del

que és el planejament de la Direcció General a les ajudes per als ajuntaments, invertint així quasi bé les xifres, de tal manera que quedarien 43 milions per a la Direcció General i 100 milions per a ajudes als ajuntaments.

Això, en general, per un criteri que esperem que sigui acceptat pels Diputats d'aquesta Cambra, que és que qui millor coneix les necessitats d'una comarca, qui millor pot conèixer el que cal en el planejament d'un municipi és, sens dubte, el mateix municipi, i per això cal reforçar les ajudes a aquests municipis.

Queda també clar que no proposem pas cap augment de despesa, sinó que proposem d'alguna manera passar d'un planejament urbanístic centralitzat a un planejament urbanístic descentralitzat en mans dels municipis que són els que, d'alguna manera, poden fer-lo d'una manera més efectiva, d'una manera més racional, i també d'una manera que compleixi millor les necessitats per al que està pensat.

Jo crec, però, que hi ha un altre argument que també pot fer...

El Sr. PRESIDENT: Prego a les Il·lustres Diputades i Diputats que guardin silenci i deixin sentir l'orador.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Crec —deia— que hi ha un altre argument que també pot ser escaient esmentar-lo aquí, i que pot fer, potser, canviar el parer d'alguns dels Diputats.

En el Pressupost de l'any 85, la distribució que es fa d'una quantitat molt semblant —es passa de 143 a 157 milions— és una distribució molt semblant a la nostra, per no dir idèntica, ja que nosaltres proposem deixar 43 milions a la Direcció General d'Urbanisme, i en el Pressupost del 85 se n'hi deixen 42, i a les ajudes als ajuntaments, que nosaltres proposem deixar-ne 100, en el Pressupost del 85, en el Projecte, se'ns en posen 15.

Crec, doncs, que la nostra proposta, d'alguna manera, ha avançat ja uns criteris que ens satisfà que hagin estat reconeguts per la Direcció General d'Urbanisme i per la Conselleria en fer la proposta de Pressupost per al 1985. Llavors, el que esperem, doncs, és que també en el 84 es rectifiqui una política que per al 85 ja s'ha demostrat que no era escaient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, referent a les esmenes 106 i 107, que presenta el Grup del PSC, d'acord.... Ah, perdó, sí, exactament, la 107 és, en aquest cas. Em referiré, tal com ha fet el Diputat que m'ha precedit en la paraula, als conceptes de l'alta i la baixa.

Respecte a l'alta, quant a ajuda de planejament als municipis, tots sabem que la partida 731 té per objecte portar a terme els objectius prioritaris assenyalats per la Direcció General d'Urbanisme, com són defensar i adoptar la nova llei i millorar tècnicament el planejament urbanístic.

Hem de dir que la situació urbanística a Catalunya el primer d'octubre de l'any 78, en el moment que van ser traspassades, o sigui en el moment que va ser el traspàs de competències, es trobava en una situació de, francament, un planejament general amb unes condicions... tristes, diguem-ho així. El planejament general en aquell moment era molt limitat perquè l'extensió territorial només cobria una tercera part del territori de

Catalunya. A part d'això, era desequilibrat quant a la distribució. Es concentrava en determinades àrees, i no sempre coincidia amb els llocs de més conflictivitat. Això ho sabem. No estava adaptat a la nova Llei del Sòl —podia parlar només de 56 municipis que tenien complert el tràmit de revisió del planejament urbanístic. També era, en general, desfasat. Desfasat perquè es basava en uns sistemes antiquats, diguem-ho així, i no tenia una qualitat tècnica adient.

Per tant, hem de dir que ara, l'any 84, afortunadament el planejament ja està aprovat i adoptat en la majoria dels municipis, i, per tant, considerem que aquests 30 milions que s'han assignat en el Pressupost del 84 —i em cengeixo al del 84 perquè naturalment no hem de referir-nos al del 85— considerem que és suficient i per tant tampoc creiem necessari aquest augment que proposen. Per tant, quant a l'alta, hem de dir que estem en desacord amb els plantejaments que ha fet vostè.

Respecte a la baixa del planejament urbanístic, nosaltres sabem ja, també, que la partida 631 té l'objectiu de millorar les condicions urbanístiques dels municipis, assegurar la realització de les infraestructures d'urbanització en les noves ocupacions del sòl o remodelatge de les zones antigues.

També aquests objectius es porten a cap, doncs, amb realització de tasques directes de planejament, amb redacció de planejaments parcials, estudis de detall, projectes de compensació i reparcel·lació, redacció d'estudis urbans, publicació de planejaments, etcètera.

Hem de dir que realment les necessitats del planejament urbanístic de Catalunya qui millor les coneix és la Direcció General d'Urbanisme. Per tant, crec que és ella qui ha de determinar com es porten a cap aquests punts i, per tant, no creiem possible la reducció d'aquesta partida, ja que minvaria totalment la possibilitat de portar a terme aquestes millores i aquests planejaments, i per tant també estem en contra d'aquesta reducció, i no cal dir que votarem en contra de les esmenes presentades.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem a votar, doncs, aquesta esmena número 107, del Grup Socialista. Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 22 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a l'esmena 108, també del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula....

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Martí Carnicer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Diputat té la paraula.

El Sr. CARNICER: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè es tracta d'una esmena que l'hem feta donada la nostra perplexitat davant allò que se'ns proposava en el Projecte de Pressupostos de l'any 84. També vaig a dir per endavant que no em referiré a la baixa, no perquè no sigui important, sinó perquè hi ha esmenes posteriors molt més substancials en relació amb la baixa que podran fer-ne una explicació més adient, perquè es tracta d'una partida que té més de 2.000 milions de pessetes, en la qual es proposa una baixa de tan sols 5 milions. L'explicació a la baixa, doncs, la podran fer altres companys que parlaran després.

Quant a l'alta, proposem passar aquests 5 milions de pessetes, augmentar la partida 431, destinada a ajuntaments per a inspecció de transports. La nostra perplexitat ve donada pel fet que tant en el Pressupost del 84 —i després, quan fem el 85, en tornarem a parlar perquè hi ha la mateixa quantitat— hi ha assignada una quantitat de 300.000 pessetes. Ens sembla una quantitat totalment ridícula, una quantitat que no sabem per què s'hi posa, si tan sols potser per complir un tràmit, però també vagi com a esment que, per exemple, en la Memòria de la Direcció General de Transports de l'any 81 —i no he pogut portar una data més actualitzada perquè no l'he trobada— es cita que la col·laboració per a inspecció de transports, la Direcció General la va fer amb més de cent ajuntaments. Suposem que en aquest moment deuen ser més ajuntaments; si repartís-sim les 300.000 pessetes amb més de cent ajuntaments, tocarien 3.000 pessetes per ajuntament. Creiem que aquestes xifres, ja per si soles donen sentit a l'absurd d'aquest plantejament, i, aleshores, hem fet una esmena que serveixi una mica de testimoni d'aquesta perplexitat nostra, proposant que aquesta partida s'augmenti en 5 milions de pessetes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, jo m'hauré de cenyir totalment a la baixa, perquè el concepte en si és prou important i prou greu perquè no el puguem tocar.

Tractar d'una baixa, en aquest cas d'aquesta esmena, de 274 milions de pessetes de la subvenció als Ferrocarrils de la Generalitat, doncs, és un tema prou important, i m'agradaria donar uns detalls sobre això.

Són 5 milions en aquest cas que surten de la subvenció dels Ferrocarrils de Catalunya i, bé, m'hi he referit en el sentit que hi ha altres esmenes en què tocarem també la baixa d'aquest concepte i, en fi... els arguments seran els mateixos, però ara li donaré un detall d'això.

El dèficit del Pressupost d'explotació per a l'exercici del 84 dels Ferrocarrils de la Generalitat, està sobre 2.389,4 milions de pessetes. En la liquidació del Pressupost del 83 resultava un dèficit de 2.437,7, i en l'actual Pressupost d'explotació per al 85 també està previst un dèficit de 2.389,4 milions. Aquí es veu ben clar, doncs, que el dèficit previst per al 84 és inferior, en pessetes corrents, de l'any 83, en un 2%. I podem parlar fins i tot d'un 10% en pessetes constants d'aquest any 83. I en l'any 85, encara amb una proporció molt més baixa, amb un percentatge molt més reduït, també s'aprecia ja un factor de disminució d'aquest dèficit, almenys de contenció.

Ara bé, aquesta contenció de dèficit, lògicament, si s'ha aconseguit, és gràcies a uns factors claríssims. I hi ha una certa millora en la qualitat del servei; això és del domini públic, ho sap tothom. Per exemple, quant a seguretat, fiabilitat, en informació a l'usuari, en material mòbil, en moltíssimes actuacions que, això, com dic, són del domini públic.

A part d'això, s'ha fet també l'establiment d'una comptabilitat analítica de costos que dona una racionalització d'una gestió de l'empresa molt més eficaç, i fins i tot es dona el camí de veure la possibilitat d'ajustar més aquests costos, i contenir més aquest dèficit. Simultàniament s'ha fet un important avenç en la formació de personal i reciclatge.

Creiem sincerament que s'ha fet un esforç molt gran en la millora d'aquestes línies fèrries, un esforç important, com tots sabem, en un moment en què van ésser transferides des de l'Estat amb unes condicions de descapitalització total.

Aquí, amb la reducció que proposen per fer cara a aquest dèficit tenim una contenció de dèficit important, fins i tot una disminució i, si acceptéssim les esmenes que proposen, aquí hauríem de parlar d'un augment d'ingressos importantíssim i d'una reducció de despeses que seria totalment impossible.

I hem de tenir en compte també aquí que les despeses de personal —i això d'acord amb el conveni signat l'any 84— ascendeixen a 3.434 milions, i les d'energia a 270 milions, la qual cosa dona un total de 3.704 milions. És evident que amb unes reduccions, per petites que siguin —en aquest cas de 5 milions de pessetes, o les que puguin venir amb altres esmenes— ja no solament no garantiríem l'explotació, el manteniment, ni la neteja fins i tot, ni el subministrament d'aquests trens, sinó que fins i tot podríem provocar un desequilibri de tresoreria que difícilment seria superable.

Crec que aquestes motivacions són suficients per dir-los que no podem acceptar aquesta reducció del concepte de subvenció als Ferrocarrils, i, per tant, ens veiem obligats a votar en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a posar a votació, doncs, l'esmena 108 del Partit Socialista... del Grup Socialista, i els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 22 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

L'esmena 109, també del Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Parpal.

El Sr. PARPAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar l'esmena 109, i anunciar la retirada de la següent, de l'esmena 110.

L'esmena proposa l'addició de 269 milions de pessetes a la Direcció General de Transports, a la partida de subvenció i tarifació social.

D'aquí a pocs minuts farà un any —el 21 de desembre de 1983— que es va publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* el Decret que estableix el sistema de tarifació social en els transports urbans, de superfície, dels municipis respectius, i diu, en l'exposició de motius: «El present Decret té per finalitat disposar d'ajuts als ajuntaments que tinguin establert, o decideixin establir, fórmules de tarifació social per a aquelles categories socials que per raons físiques o econòmiques presenten problemes de mobilitat reduïda, especialment als pensionistes i, en general, als majors de 65 anys.»

I a l'article segon estableix que: «L'ajut previst consistirà en una quantitat no superior a 170 milions de pessetes, previstes en el Pressupost», es refereix al del 83, «i que en cap cas excedirà el 20% de l'import que els municipis destinin a aquesta finalitat.»

Aquest Decret, firmat per dos Consellers —no per un, per dos: el Conseller Culler i el Conseller Bigatà—, l'any 83 destinava 170 milions, 20%. En resposta del Conseller Bigatà a la Diputada Rosa Barenys, que va formular a través d'aquest Parlament, se li va informar que s'havien disposat de 19.800.000

pessetes per atendre aquests serveis.

És a dir, l'any 83, de 170 milions pressupostats —aprovats en el Pressupost—, se'n van destinar 19.800. En el Pressupost que avui discutim, el Pressupost de 1984, es proposen 21 milions de pessetes. No sé, els 150 milions que manquen del 83, no sé on han anat a parar! Evidentment, no han anat a parar als ajuntaments, no han estat duros que han anat a parar als ajuntaments, i, precisament, per això, no han anat a parar directament als jubilats i als minusvàlids, que usen mitjans de transport. Perquè si haguessin anat a parar als ajuntaments haurien anat a parar als minusvàlids i als jubilats que utilitzen transports.

A Barcelona només el Pressupost del 83 destinava 415.391.300 pessetes per a subvenció per aquest servei. L'Ajuntament de Barcelona va rebre de la Generalitat, en funció d'aquest Decret, 7.800.000 pessetes, és a dir, no el 20% ni el 10, ni el 3, ni el 2: l'1,8%.

Jo vull creure que no ha estat una mesura especial, diguéssim, dels Consellers Culler i Bigatà, amb discriminació dels minusvàlids i els jubilats de Barcelona, sinó que això és una mica l'indicador del que ha passat amb aquestes xifres. El que sí que és cert és que, d'acord amb aquest Decret, l'Ajuntament de Barcelona de 400 milions tenia dret, com a màxim, a un 20%; però, evidentment, el mínim no crec que sigui l'1,8. I el que sí que és cert és que de 270 milions, l'any 83, vam passar a 19,8 i hem passat a 21, el 84.

Jo crec, senyores i senyors Diputats, sincerament, que davant d'això només queden tres posicions: la primera, que és la que hom aquí defensa amb una mica de moral i d'illusió, que és complir el Decret, complir el Decret i destinar, com a mínim, quelcom que s'assembli a aquest 20%. És a dir, no 21 milions de pessetes. La segona posició podria ser modificar el Decret, podria ser modificar-lo; no creem il·lusions falses als ajuntaments, diguem que no hi ha més diners, és cert, no hi ha més diners: hi ha 21 milions de pessetes —diguem-ho—, que el Decret no parli de 170, que parli de 21 i no parli de 20%, que digui: «tenim 21 milions de pessetes i els distribuïm com bonament puguem, perquè no en tenim més.» I això, la gent ho entén; això, la gent ho entén! Tercera, tercera possibilitat, si és

que, potser hi ha diners, però no és una prioritat política, si no és una prioritat política, aleshores, si us plau, deixem de parlar dels pobres, deixem de parlar dels que pateixen, deixem de parlar en els discursos d'investidura i en els discursos de política general que Catalunya sigui també un país on tinguin cabuda, consideració i atenció els aturats, els disminuïts, els vells, etcètera. Perquè es veu que si hi ha diners no hi ha prioritat. Una de les tres jo crec que és la que s'hauria d'aplicar. Evidentment, jo pujo a aquesta tribuna defensant la primera.

I, finalment, per acabar, senyor President, sense intenció d'alludir ningú i amb ple respecte i cordialitat de tots els Diputats i Diputades d'aquesta Cambra, m'agradaria dir —parlant de mi mateix— que la meua mare és de Mataró, que la meua família és una família tèxtil de Mataró, que aquesta família tèxtil és en crisi des de l'any 80 i, sincerament, si l'any 80 quan estava en crisi l'empresa de la meua família hagués demanat un aval a la Generalitat, de la qual jo era Secretari General Tècnic del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, jo no m'hauria oposat a l'aval, però hauria presentat la dimissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Moliner té la paraula.

El Sr. MOLINER: De l'escó, si m'ho permet, senyor President, tal com he anunciat i donat que la baixa afecta el concepte 461.51, que és la subvenció dels Ferrocarrils de la Generalitat, em remeto al torn en contra que he fet ja de l'esmena 108. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar, doncs, aquesta esmena? L'esmena 109, del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 24 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

Bé, hem acabat aquí les esmenes de la Direcció General de Transports. Per l'hora en què som, se suspèn la sessió fins demà al matí, a dos quarts de deu.

(Són tres quarts de dotze de la nit i sis minuts.)



AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el propvenent 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1985.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents:

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.000 Pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.000 Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	7.700 Pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya